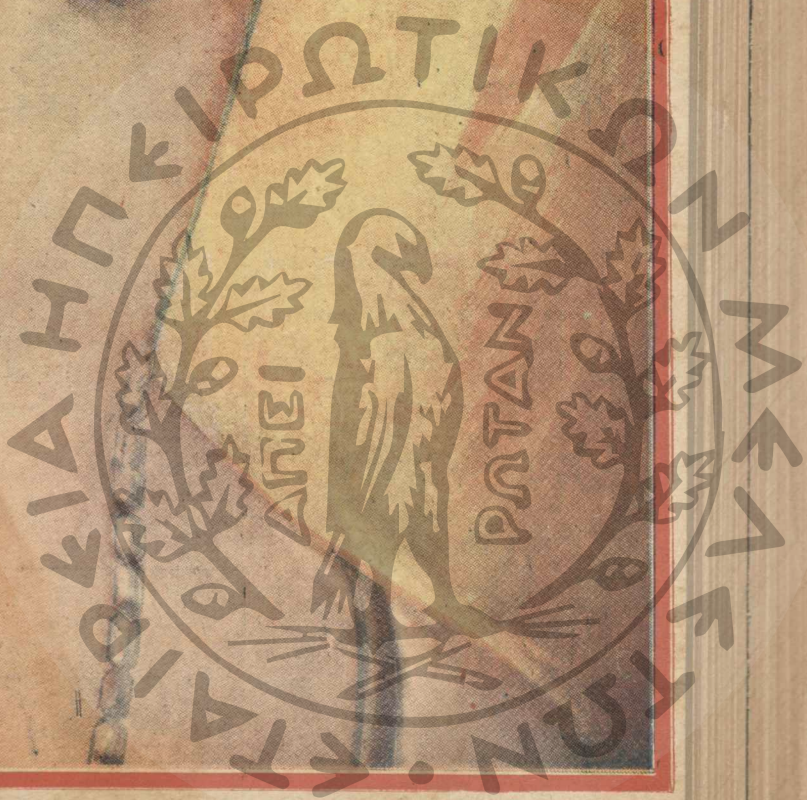

Εβδομάς

ΤΟΣ 1^{ος}

ΑΡΧΗ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 149

ΡΟΥΘ ΤΕ'Υ'ΑΟΡ

Τὰ Μέγαρα τῆς Σχολῆς Μεταξά Κηφισίας 11 καὶ ὁδὸς Μέρλιν 2

ΣΧΟΛΗ ΜΕΤΑΞΑ

ΕΤΟΣ ΣΧΟΛΙΚΟΝ 26^{ON}

ΤΜΗΜΑ ΘΗΛΕΩΝ ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ 3 Πλατεία Κυριακοῦ 3

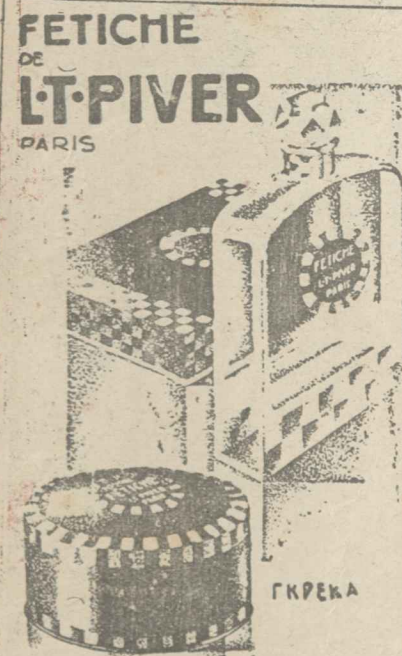
Περιλαμβάνει Δημοτικόν, Γυμνάσιον, Μεσοτάξιον Δεξιότητων Τμήμα με ἐγκλιση παιδικὴν καὶ εἰδικὴν μόρφωσιν

ΤΜΗΜΑ ΑΡΡΕΝΩΝ ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ 11 Λεωφόρος Κηφισίας 11

Περιλαμβάνει Δημοτικόν, Γυμνάσιον, Γυμνασίον Σχολῆν, Μεσοτάξιον Δεξιότητων Τμήμα ὁρμῶν καὶ χαριστὰ ὁρμῶν

Εἰς ἀμφότερα τὰ τμήματα τῆς Σχολῆς Μεταξά ἐκμανθάνονται τελείως ἡ Ἀγγλικὴ καὶ Γαλλικὴ γλῶσσα.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ

"Εφθασε τὸ νέον
Γερμανικὸν
Φάρμακον

Urodol (Οὐροδόλ)

αὐτὰ τῶν
ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΑΡΘΡΙΑΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ
ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

(Εἰς ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ)

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλιδολογίας
Ἐγκριμένον παρὰ τοῦ Ἱατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος
καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν. Ἀντι-
πρόσωποι **ΥΙΟΙ ΦΩΤΙΑΔΗ** Σία, Πειραιᾶ.

Ἐπιστημονικὰ ὁδηγία παρὰ τῷ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτῷ Μαν-
χούλ. Ἀθήναι, ἔδωκε Πειραιῶς 8, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἱατρικὸν
Τρικύπτη 14.

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ) Τὸ

Νέον Γαλλικὸν φάρμακον

θεραπεύει τὴν χρονίαν Κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροιαν.
Ἀντιπρόσωποι **ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ** καὶ Σία Πειραιᾶ.

Η ΑΙΜΟΚΑΕΤΝΗ

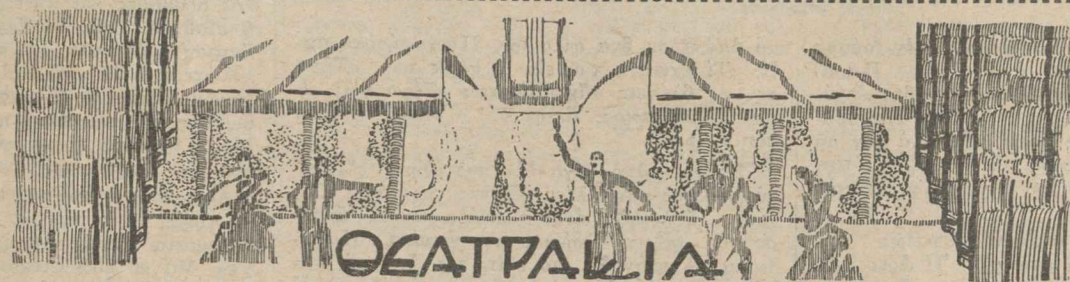
Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλους τὰς Κας καὶ Δας αἱ ὁποῖα ὑποφέρου-
σιν ἐνεκὰ τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθημερινῶς ἀμέσως τοὺς πό-
νους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικά διαστήματα πού ἀπαιτοῦνται

Ἀντιπρόσωποι **ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ** καὶ Σία Πειραιᾶ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Εὐαγγελ. 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΔΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΘΕΑΤΡΑΛΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 150
Ἐξωτ. Δ. Ἀγγλίας 1
Ἐξάμηνοι κατ' ἀνα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 3

Καὶ τώρα, μὴ
ποῦ μάθαμε πῶς
διασκεδάζου, ἢ
καλλίτερα, πῶς
περνᾶνε τῆς βρα-
δυῆς των — για-
τί δὲν ἀποκλείε-
ται καὶ νὰ μὴν
νοιώθουν καμμιὰ
διασκέδαση — τὰ
90 τοῖς ἑκατὸν
τῶν συμπολιτῶν
μας, ἔχουμε τὴν ὑπο-
χρέωση νὰ δοῦμε πῶς
διασκεδάσει καὶ
ἡ μειονότης. Ἄς μὴ
ξεχνᾶμε ἄλλως τε πῶς
ζοῦμε σὲ δημοκρατικὴ
πολιτεία, καὶ συνεπῶς
ἡ μειονότης μας
εἶνε σεβαστὴ ὅσο καὶ ἡ
πλειοψηφία.

Φτάνουν λοιπὸν αὐτὰ ἄς ἀγκαζάρου-
με πάλι τὰ προχειρότερα μεταφορικά
μέσα, τράμ, λεωφορεῖα, ταξὶ καὶ τὰ πο-
δάκια μας ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, καὶ ἄς
μεταφέρουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ξενυχτι-
σμένους ἀπ' τὸν προηγούμενον νυχτερι-
νὸ περίπατο, ἀνὰ τὰ κέντρα ὅπου ἀρέ-
σκεται νὰ ποιῇ τὰς διατριβάς τῆς ἡ
μειονότης αὐτῆς. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔρ-
χονται τὰ συνοικιακά θέατρα, — ἢ θεα-
τράκια καλλίτερα, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ
λεχθοῦν θέατρα ἢ περιορισμένες μάν-
τρες — κι' ἐδῶ περὶ μαντρῶν πρόκει-
ται — μὲ τῆς σανιδένιες σκηνῆς πού τὸ
πάλκο τοὺς μόλις καὶ μετὰ βίας χωρεῖ
πέντε-δέκα ἡθοποιούς.

Γιατί, θὰ μοῦ πῇτε, δὲν πᾶμε στὰ κεν-
τρικά; Ἄ! φίλοι μου, γι' αὐτὰ δὲν ἀξί-
ζει νὰ γίνεταί λόγος. Εἶνε τόσο ἀστεία
καὶ προβληματικὴ ἡ ὑπαρξὶς τους, πού
ἀπορεῖ κανεὶς πῶς οἱ ἐπιχειρηματῆται ἱ-
κανοποιοῦνται καὶ πῶς δὲν ἀποφάσισαν
ἵσασιν σήμερον νὰ τὰ κλείσουν καὶ νὰ
ἐκστρατεύσουν κι' αὐτοὶ ἀνὰ τὰς συνοι-
κίας, τὰ προάστεια, ἢ τὰ τέρματα ἔστω
τῆς πόλεως, γιὰ νὰ στήσουν ἐκεῖ τὰς
ὑπαίθριους σκηνὰς των. Μοῦ ἔτυχε νὰ
παρκαλουθῶμαι παρὰ τῆς κεντρικῆς
θεάτρου, πού ἦταν ζήτημα, ἀν οἱ θεα-
ταῖ ἦσαν περισσότεροι εἰς ἀριθμὸν ἀπὸ
τοὺς ἡθοποιούς, πού ἐπαιζάν. Γι' αὐτὸν
ἀκριβῶς τὸν λόγο φαντάζομαι πῶς δὲν
ἔβγατε καμμιὰ δρεξὶ νὰ τὰ ἐπισκε-
φθοῦμε, μπαينوβγαίνοντας ἀπὸ τῆς
πόρτες τῶν κεντρικῶν.

Τούτου δοθέντος, ἄς λάβουμε τὴν ἄ-
γουναν πρὸς τὰς ἀπόκεντρα. Ἐδῶ
δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ὁδηγοῦ. Πρῶτα-
πρῶτα γιατί δὲν εἶνε πολλὰ, καὶ δεύτε-
ρα γιατί στάνει νὰ στρίψῃς τὸν πρῶτον
δρόμον, κι' ἀμέσως θὰ ἐπισύρουν τὸ
βλέμμα σου δυὸ ἢ καὶ περισσότερες
γραμμῆς ἀπὸ ἡλεκτρικὰ λαμπρόνια,
πού γεφυρώνουν τὰ δυὸ πεζοδρόμια
τοῦ δρόμου. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὰ θὰ
ῖται μιὰ ἀνθρώπινη μᾶζα πού σημα-
τίζει οὐδὰ μὴν προστὰ τὸ ταμεῖον τοῦ θε-
άτρου, στριμώχνεται, ἰδρωκτοῦ καὶ ἄδη
μονεῖ γιὰ τὴν ἀπόκτησιν ἐνὸς εἰσιτηρίου.

Ἐμεῖς — εἴπαμε κι' ἄλλη φορά πῶς
ἔχουμε τὰ μέσα — κατορθώνουμε νὰ ἀ-
ποφύγουμε τὴν ἀναμονὴ αὐτὴ καὶ ὑπαί-
νουμε μέσα. Μᾶς παραλαμβάνει ὁ τα-
ξιθῆς, καὶ μᾶς τοποθετεῖ σὲ καρέκλας
μπροστὰ-μπροστὰ. Εὐτυχῶς, ἐδῶ δὲν
πρόκειται νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ οὔτε ὁ πα-
σατεμπᾶς οὔτε κανένας ἄλλος πλανόδι-

ος ἔμπορος φυσιτικῶν καὶ στραγαλίων.
Οὔτε ὁ καφετζῆς θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ κά-
νῃ ἀκροβασίαι, περιφέροντας ἕνα πε-
λῶριο δίσκο μὲ νερά, γλυκά, ἐργολά-
βους, λεμονάδες, καὶ ἄλλα συναφῆ πά-
νω ἀπ' τὸ κεφάλι μας. Μποροῦμε νὰ
μείνουμε ἡσυχοὶ πῶς τίποτε ἀπ' ὅλα αὐ-
τὰ δὲν θὰ συμβῇ.

Καὶ τώρα ἄς δοῦμε τί θέαμα πρόκει-
ται νὰ ἀπολαύσωμεν. Δὲν ὑπάρχει ἀ-
νάγκη νὰ τὸ πληροφορηθῶμεν ἀπὸ τὸ
πρόγραμμα. Ἀσφαλῶς θὰ παίζεται ἐ-
πιθεώρησις. Τί μὲ κάνει νὰ προσεσφῶ
ἔτσι ἀξιωματικὰ τὸ ρεπορτόριο τοῦ θε-
άτρου; Ἀπλούστατα, γιατί συνοικιακὸν
θέατρον ἐξισοῦται σήμερον μὲ ἐπιθεώρη-
σιν, καὶ ἐπιθεώρησις μὲ συνοικιακόν.
Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἐξαίρεσις, ἀλ-
λὰ αὐτὲς ἐνισχύουν μόνον τὸν κανόνα
καὶ τίποτε περισσότερον.

Δυὸ-τρία κουδουνίσματα μᾶς εἰδο-
ποιοῦν ὅτι πρόκειται νὰ ἀνοίξῃ ἡ αὐ-
λαία. Ἡ μουσικὴ ἀνακρούει τὴν εἰσα-
γωγὴν, τὰ φῶτα σβύνουν, ἀπὸ τὴν γα-
λαρίαν, ἔρχεται ἕνα ὑπόκοφον κύμα
«σούς ς ς ς...» Ἐπακολουθεῖ λιγύ-
λεπτος μυσταγωγία, καὶ τέλος τὸ μπε-
γιατισμένον καναβάτσο ἀνοίγει σιγά-
σιγά, κι' ἀμέσως σὴν σκηνὴν ἐξορμᾷ
τὸ μπαλέτο μὲ τὸν κομπέρ, καὶ
σὴν πλατεία ἡ λαοτῆς.

Καὶ σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ θ' ἀκούσε-
τε ὅτι πνευματώδεστερον μπορεῖ ὁ κάθε
θεατῆς νὰ πῇ. Δὲν ἀποκλείεται βέβαια
ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν φασαρία ἢ κακία ἢ
ἀγλεια καὶ τὸ ἀνευ περιορισμοῦ μῖσος,
ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν
γιὰ μᾶς τοὺς θὰ τοὺς ἀκούσομεν, κι'
οὔτε μπορεῖ νὰ μετριάσῃ τὴν διασκέ-
δαση πού θὰ μᾶς προσεγγίσῃ ἡ πραγ-
ματικὴ αὐτὴ ἄκ τοῦ φυσικοῦ καὶ τῶν
ἐνόντων ἐπιθεωρήσεως. Κάθε ἄλλο, μᾶς
εἶνε ἀρκετὴ, ὑπερᾶρκτη, μάλιστα γιὰ
νὰ δικαιολογήσωμε τὸ δεύτερον αὐτὸ
ξενύχτι μας. Τί λέτε καὶ σεῖς; Δὲν συμ-
φώνεστε μαζί μου;

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Επρόκειτο νάρθη τη Δευτέρα, κι' εν τούτοις πέρασε κι' η Τρίτη κι' η Τετάρτη. Παρά- πικρη κι' ούτε φάνηκε. Τι να συνέβη; Παρά- πικρη πάντα σχεδόν μέρα παρά μέρα. Της σά- πνης φρούς που έκανε τρεις μέρες να τὸν δὴν ήταν ξηρατικό γεγονός. Κι' όταν έρχόταν, έπεφτε στην άγκυρά του σάν τρελή και τὸν γέμιζε φιλία.

Τὸ Σάββατο τὴν περίμενε ἀσφαλῶς πιά. Στεκόταν μετὰ τὸν οὐλὸν στὸ χέρι. Ἡ ὄρεσ περ- νοῦσαν ἀργά. Ἡ συνηθισμένη της ὄρα ἦταν τ' ἀπόγευμα μεταξὺ πέντε καὶ ἔξη. Οἱ πέντε χτύποι τοῦ ρολοιοῦ ἀντήχησαν στὰ κατὰβῃα τοῦ εἵλου του. Περιμένε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγ- μὴ νὰ χτυπήσῃ καὶ τὸ κουνδὺν της ἐξόπου- τας. Ἀργά-ἀργά περνοῦσαν τὰ λεπτά. Ἀρ- χισε νὰ μετῶν δὲντεροῦλεται. Τοῦ φάνηκε πὸς πέρασε ἕνας μῆνας. Εἶδε καὶ πάλι τὸ μεγάλο ρολοῖ. Πέντε καὶ πέντε. Μόνο πέντε λεπτά; Τὸν ἔπληξε ἡ ἀγωνία γιὰ τὸ ἀργότερο- πάτημα της ὄρας. Μὰ πάλι εὐχαριστήθηκε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, γιατί ἡ ὄρα τὸν ἐλπί- δων του ἦταν ἀκόμα μπροστά. Στὴς πεντέ- μισι ὑπῆρχε ἡ μεγαλύτερη ἀκριβὴς πιθανό- τητα νάρθη. Σημάθηκε καὶ γύριζε ἐπάνω κά- τω στὸ γραφεῖο του. Ἡ ὄρα δὲν περνοῦσε. Κάθισε στὴν πολυθρόνα κι' ἀνοίξε ἕνα βιβλίο. Τίποτε. Στάθηκε ἀδύνατο νὰ διαβάσῃ μὰ σιωπῇ. Ἐπὶ ἕνα φάκελλο νὰ ταχυτοίμησῃ τὴ δικαιοσύνη ἐνὸς πελάτου του. Σεφύλλισε τὰ χαρτὰ μηχανικὰ κι' ἔπασε κάπ νὰ ση- μειώσῃ. Ὁ κουνδύλοφρος δὲν προχωροῦσε στὸ χαρτὶ. Δὲν εἶχε καμμί διάνοια νὰ γρά- νῃ, οὔτε ὑπονοῦσε νὰ συμφωνήσῃ τὴ σκέ- ψη του οὔτε ὑπονοῦσε νὰ κάτῃ, οὔτε ἤθελε νάρθη ἔξω. Μὴ νευρικότητα συγκλονίσσε ὅ- λο του τὸν ὁργανισμό. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο, τράβηξε δύο-τρὲς ρουφηξιὲς καὶ σηκώθηκε πάλι νὰ κάτῃ βόλτες στὸ γραφεῖο του. Ντάσαα... ἕνας ἥχος. Τοῦ ἔδωκε μὴ στιγ- μίαια ἀποκρίση. Τὸ κουνδὺν; Ὁχι... τὸ ρολοῖ... Πεντέμισι! καὶ δὲ φάνηκε Ἀκό- μα μισὴ ὄρα. Ἄν δὲν ἔοδη ὡς τὴς ἔξη, θὰ πῇ πὸς δὲ θάρη. Ποτὲ δὲν εἶχ' ἔρθε ἀρ- γότερα...

Ἐξη. Δὲν ἦρθε. Μὴ κατὰπτωσὴ διαδέ- χθηκε τὴ νευρικότητά του. Μὰ ἦταν πιά ἡσι- χος, γιατί δὲν περίμενε. Μποροῦσε τώρα νὰ σκεφθῇ. Τὴ νύκτα λοιπὸν καὶ δὲν ἦρθε τὸς μέ- ρες; Τὸ λῆξιον σῆμα; Τὸν διασέθηκε; ἦρθε ἄλλο; εἶχε διασέσει; ἦταν ἄρρω- στη;... τὸ μόνον πιθανὸν τοῦ φανότανε πὸς εἶχε ὀθῆ κάποιον ἄλλο. Ὅλα τ' ἄλλα τοῦ φανόταν ἀπίθανα καὶ ὅμως ἦσαν φυσικότητα. Ἀρχισε ν' ἀναμνησκῇ τὴς λεπτομέρειες ὅλου αὐτοῦ τοῦ τελευταίου καιροῦ. Κι' εἰποι- σκε ἀνάπαυτα ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ στηρίξῃ τὴν ὑπόθεσιν του βέβαια. Ὡστόσο τὴν ἡμέρα πὸς ἦρθε ἐξαιρετικὰ στολισμένη ἀσφαλῶς πῇ- γανει γιὰ κάποιον ἄλλο. Καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ ἦρθε διασπικὴ καὶ ἔφυγε σὲ πέντε λεπτά ἀπὸ κῆτταξε διὰ φορὲς τὸ ρολοῖ της ἐν τῷ μετὰ. Καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο πὸς ἦταν τε- λείως ἀνδροκτῆ καὶ ἀφρονήτων; Φῶς φανερὸ πὸς κάποιον εἶχε ὀθῆ. Αὐτὸ ἔποτε νὰ τῷ χε ποσὶν. Σῆμα; ὅταν πὸς ἔτσι θάτανε. Ὡστε αὐτὴν τὴν στιγμή θὰ ὀφείλεται μὲ καί- κων ἄλλο, αὐτὴ, αὐτὸ τὸ κορσάκι, πὸς τὸν ὀλέκον δικό του. Αὐτὴ πὸς δὲν εἶχε μάτια νὰ κιντῶν κανένα ὄντας τώρα γυμνὴν στὴν ἀγκυρά ἐνὸς ἄλλου, ἐπάνω στὴ νοχέλια ἐνὸς νυκτιόπου. ὡς τὰ μάτια μισό- κλειστα ἀπὸ ἥδονα, μὲ τὴν πλοῦσα σάρκα σφαλωπασμένη ἀπ' τὴς ἀντίθεσ μὰς ἡλεκτρι- κῆς διεγείρας. Τὴ φωνή! τὴ ζεστασιά! τὴ σπαρταγμένη ἐπιτομή! Αὐτὴ ἡ ἐπιτομή τοῦ τὴν ἔκανε δέκα φορὲς πὸς λατρευτὴ ἐ- κατὸ φορὲς, χιλίες φορὲς! Τοῦ μαστίγωνε ἡ- λήπια τὰ νεῦρα, τοῖς κοῦβε τὰ γόνατα, τοῦ ἄ- νιβε τὸ αἷμα...

Πῆρε τὸ κατέλλο του καὶ βγήκε. Στὸ δρό-

μο ἀπάντησε ἕνα φίλο του. Προχωροῦσαν μα- ζί. «Τι ἔχεις;» τοῦ εἶπε ὁ φίλος του. «Τίπο- τε... ὀλέπεις νῶρον τίποτε;» «Ἐξέσω γὰρ; εἰ- σοὶ ἄλλοῦται;» «Μὴ, ἡ ἰδέα σου...»

Ἐπὶ ἀπὸ λίγο δὲν κρατήθηκε. «Ἄκου νὰ σοῦ πῶ—τοῦ λέει—ἔχεις τὴν τῆς;» «Ὁχι... ἔχω τὸν εἶνα φιλενάδα μου» καὶ ἄκου- σε νὰ φέξῃ. Γνώρισε μὴ γυναικα. Ἡ γυ- ναίκα τὴ φώναζε στὸ σῆμα της, ἔτσι νὰ πᾶ- ρουν τὸ τῶν. Μὲ τὴν πρώτην φορὰ ἄρχισε νὰ τὴς πᾶν τὴν διοφρά της, τὰ νεῦρα της καὶ νὰ τὴς λῇ. πὸς ἔποτε νάρθη κανένα πλοῖο φίλο, πὸς νὰ ξοδεύῃ γι' αὐτὴν καὶ ὄχι νὰ χάνεται ἔτσι. Κοίμα ἦταν! Μετὰ διὰ μέρες τὴς εἶπε νὰ ξαναπαρῇ. Καὶ κίνη ἔξω- νῆγε. Τῆς ἔκαμε ἕνα σορὸ κοπλιμέν- τα. Τῆς ἔβγαλε τὸ κατέλλο της, τὸ παντοφύ- ρα της, τὴς ἔδωσε κάμποσα λικέρ, ἄναραν τὰ μάγουλά της, τὴς εἶπε καὶ ἔβγαλε τὴ ζακέτα της, γιὰ νὰ ξαναπῇ, τὴς πᾶπλησε τὸ μυα- λὸ τὴς εἶπε πὸς ὅλος ὁ κόσμος εἶναι δικὸς της. Νὰ ἐκίνο τὸ μυεῖο, καὶ ἡ Νίσα, φαν- ταστόν πὸς ἔγινε μεγάλη κυρία, γιατί ἄκου- σε τὴν τύχη της. Καὶ σὲ μὴ στιγμή τὴς πα- ρουσίασε κάποιον καὶ ἔπειτα τοὺς κλειδῶσε. Καὶ κίνη τὸ κουντὸ στάθηκε. Τὸ φανταζόταν νὰ ποτὲ; Δεκαοχτὸ χρόνων κορσάκι. Νὰ ἔτσι γίνετα ἡ διαφθορά καὶ ἡ ἀντινομία δὲ βλέπει τίποτε! Εἶναι κατὰστασις αὐτὴ, φί- λε μου;»

Κι' ἀπὸ διηγήθηκε ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορία, πὸς διημύνησε ἡ ἐπιτομή φαντασία του καὶ ἡ ἀνικανοποίητος σεξουαλικὴ ἐπιθυμία του, ἀπὸ προσπάθειαν νὰ τὴν ταπεινώσῃ νὰ τὴν ἐξυμνήσῃ ὅσο ὑπονοῦσε. ἔπειτα ἄρχισε νὰ κάτῃ τὸν κοινωνιολόγο, τὸν ἡθικολόγο, νὰ διαμαρτύρεται, νὰ ἐκσέζεται.

Ὅταν χορεύσε μετάνοιασε γιατί τὰ πα- ραίτε. Βοὴ ἀδελφὲ, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ πῇ τ' ὄνομά της. Ποῦ ἔχεις τὴ γένετα;

Τὴ νύκτα γίνετο ἀνίστησις μὲς στὸ κρεβ- βῆτά του καὶ ὁ ὕπνος δὲν τὸν ἔπασε. Ἀναψι- μῶσανε μὴ-μὰ βλῆς τὴς καλῆς στιγμῆς πὸς περῶσανε μὲς. βλῆς τὴς λεπτομέρειες τοῦ κορμιοῦ της, βλῆς τὰ λόγια της, τὴ γυναικα της τὴ νύχτα της... ὡς ὅταν ἀποκοιμήθηκε.

Τὴν ἡμέρα, Κυριακή, δὲν τὴν περίμε- νε. Ποτὲ δὲν εἶχε ἔρθε Κυριακή. Ἐπῆρσε ὅπως ἤθελε ἦτοχα λογαριάζοντας πὸς θὰ ἔμελλε Δευτέρα καὶ σίγουρα πιά φάρα- ταν.

Τὸν κόσμον ἡ δουλειὰ, πελάτες ἐπαί- κτες, τὸν πλάκωναν τὴν ἡμέρα. Αὐτὸ τὸν ἠγύαζε λίγο, μὰ τ' ἀπόγευμα μεταξὺ πέντε καὶ ἔξη ἡ ἀγωνία του κορυφώθηκε. Κι' ἐκεῖ πὸς περίμενε νὰ τὴν δῇ, ἔξω ἀπὸ ἔδωκε ἄλλο πόσοπο, καὶ ἄλλο, καὶ ἄλλο, καὶ σὲ τέλος πάλι δὲν ἦρθε.

Μήπως τῶκαμε ξεπότηδες; Τὴν τελευταία φορὰ εἶχε ἔρθε διὰ μέρες κατὰ σειρά. Καὶ τὴ δεύτερη μέρα τὴς εἶχε φρεσθῇ ὑψηλὰ: τὴς εἶχε πῇ πὸς εἶχε δουλειὰ καὶ σκεδὸν δὲ πῇ- κωσε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὰ χυτὰ του. καὶ τὴν δῇ. Τὴν εἶχε δῇ τὴν ποσηγμένην μέρα καὶ σκεπτοῦ δὲν τὴν ἐπιθυμῶσε καθόλου. Καὶ μὴ στιγμή ἄλλατα τὴς εἶπε, πὸς, ὅσο ἀργό- τερα ἕνας ἄντρας βλέπει μὴ γυναικα, τόσο περισσότερο τὴν ἐπιθυμῇ. Πὸς τοῦ κατέβη- κε νὰ κάτῃ αὐτὴ τὴν ἀνοσία; Μὰ τότε αὐτὸ δὲν τοῦ κόσπε καθόλου. Τὸ νὰ τὴν βλέπῃ διὰ-τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα τοῦ ἦταν εὐ- χάριστο: ἴσως ἀπαράτητο. Κατὰ βάθος δὲν τὴν ἀγαποῦσε. καὶ δὲ θὰ τοῖκανε κανένα κό- πο ἡ ἀποσία της. ἂν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ ὀθῇ μὴν ἄλλο. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν λόγος γιὰ νὰ εἶναι ἀνδροκτῆς καὶ αὐτὴ. Ἡ ψυχρότης τοῦ ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε τὴν ψυχολογία τοῦ χορ- τασμένου ἀνδρῶπου, πὸς τὸν ὀφείναι τὴ θῆλει νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ γιὰ τὸ βράδυ, καὶ κίεως μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ μὲ πεποίθησις. Μὰ...

τίποτε δὲν θὰ φράω τὸ βράδυ... Ὅτε λοιπὸν αὐτὸ ἦταν σωστὸ, μὰ οὔτε τ' ἀντίθετο πὸς δι- κίμαζε τώρα καὶ θαρροῦσε πὸς τὴν ἀγαποῦσε. Τὸ ἕνα ἦταν ὁ χορτασμός, τὸ ἄλλο ἡ πείνα τίποτε παραπάνω. Ὅτε ἀδιαφορία τὴ μὴ φορὰ, οὔτε ἀγάπη τὴν ἄλλη.

Μὰ ἔτσι καὶ ἂν ἦταν ἔτσι. Πὸς ἐκείνη εἶ- χε τὴν ἀντοχή νὰ ὑπομένῃ τὸς μέρες; ἂν αὐτὸς ἐπιχειροῦσε νὰ τὴς πᾶν αὐτὸ τὸ πα- γιδιὸ δὲ θὰ βαστοῦσε ὡς τὸ τέλος. Ναι! καὶ αὐτὸς ἦταν ἄντρας. Κι' ἡ γυναικα τῷ εἶπε αὐτὸ τὸ πρῶτο. Μπορεῖ νὰ καρτερῇ καὶ μέρες καὶ ὀδομάδες καὶ μῆνες, χωρὶς τὰ νεῦρα καὶ ἡ ἀσθένειά της, νὰ ἐπαναστατοῦν. Ἐνθ' ὁ ἄντρας; ἀδύνατο. Γι' αὐτὸ καὶ ὑπονοῦσε ἐκ- κολύτερα! Γι' αὐτὸ καὶ προκειμένου περὶ σὺ- ζῆγον, μπορεῖ ὁ ἄντρας νὰ μὴ εἶναι πάντα βέβαιος γιὰ τὴν πιστότητα τῆς γυναικας του. Μὰ ἡ γυναικα πρέπει νὰ εἶναι πάντα βέβαιη γιὰ τὴν ἀπιστία τοῦ ἄντρα της.

Μὴ στιγμή σκέφτηκε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ, νὰ τρεῖν νὰ τὴ δῇ καὶ ὅπως καὶ ἂν ἦσαν τὰ πράγματα νὰ τὴ συγχωρήσῃ, νὰ τὴν παραβῇ. Μὰ καὶ ἔδω ἀντυχία! Εἶχε ἄλλῃ σῆμα ἔδω καὶ διὰ ὀδομάδες, καὶ οὔτε καὶν εἶναι διαφερεθῇ νὰ τὴ ρωτήσῃ γιὰ τὴν καινούργια της διεύθυνση.

Τὴν ἡμέρα μὲ τὴν πρώτην ρουφηξιά τοῦ ταχυδρόμου τοῦδου σκοτοδίνῃ. Καὶ τὸ μυαλό του ἦταν βολομένο ὅλο τὸ πρωῒ. Κλείνοντας τὸ

—Ὅσο ἀργότερα ἔπος ἄντρας βλέπει μὴ γυ- ναίκα, τόσο περισσότερο τὴν ἐπιθυμῇ...

γραφεῖο του τὸ μεσημέρι ἔτρεξε σ' ἕνα φίλο του νευρολόγο καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν κατὰ- στασὶ του. Ἀνωμαλία τὴς καινότητος τὸν ζῶντος ἀπὸ τὴν δεκαήμερη ἀπουσία της μικρῆς ἀνερῆς γιὰ δουλειὰ, νευρική ταραχὴ καὶ τὸς σκοτοδίνῃ καὶ ζαλάδες. Ὁ γιὰτὸς τοῦ ἔκα- με ἀμείσως τὴν διάγνωση. Διαταραχὴ τὴς λειτουργίας τὸν ἔτσι ἐκκρίσεων πὸς εἶναι ὁ βιολογικὸς ρυθμιστὴς τοῦ ὁργανισμοῦ καὶ ἀν- τίκτυπος σὲ συμπαθητικὸ νευρικό σύστημα. Συμπαθητικοσπασμὸς. Ἡ ἀρρώστεια τὴς μῶδας.

—Ἄς ποῖτε τέτοια μὸδα γιὰτὸς δὲν μπορὸ νὰ σάλεψῃ. Μὰ μὴ δώσης κάπ.

—Νὰ ὀθῇς τὴν φιλενάδα σου ἡ μὴν ἄλλο. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερον φάρμακο.

Ὡς τόσο πέρασε καὶ ἡ Τρίτη καὶ ἡ Τετάρ- τη καὶ ἡ Πέμπτη. Καὶ δὲ φάνηκε. Μὰ πρῶ- μα περίεργο, δὲν εἶχε πιά τὴν πρώτην ταραχὴ Ἀρχισε νὰ καλμάσῃ. Σκεφτότανε πὸς ψυχρῶ- μα. Ἐβόρειε ἕνα σορὸ δικαιολογίας γιὰ τὴν ἀπουσία της, καὶ σὲ τὸ βάθος ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν ἑξομῆ. Ἡ νευρικότητα τοῦ πέρασε καὶ ἡ ἡμέρα ξαναγύρισε στὴ δουλειὰ του. Μὰ τὴν Παρα- σκευὴ τὸ μεσημέρι, πὸς διηγήθηκε αὐτὴν τὴν μεταβολὴ στὸ αἶμα του τὸ γιὰτὸ, ἄκουσε πᾶ- λι τὴν ἀνυπόστητη ἐπιθυμία τὴς ἐπιστήμης.

—Ἀναμνησκόμενα, φίλε μου. Ὁ ὁργανισμός σου ἀρχίζει πιά νὰ μὴν ἀντιδρᾷ, ἕνα εἶδος ἀ- τροφίας. Μὴν ἐμπιστεύεσαι καθόλου σ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Γιὰ λίγο καιρὸ δὲ θὰ σοῦ κάτῃ

τίποτε. Μ' ἂν ἐξακολουθήσῃ, θὰ σοῦ χτυπήσῃ στὰ νεῦρα, θὰ ἐλαττώσῃ τὴν δραστηριότητά σου, τὴ μνήμη σου, τὸ κέρι σου. Νευρασθέ- νεια! Καταλαβαίνεις;...

Τ' ἀπόγευμα τὴς Παρασκευῆς νάτηνε. Τοῦ παρουσιάστηκε γελαστή, σάν νὰ μὴν εἶχε γί- νει τίποτε σάν νὰ εἶχε νὰ τὴ δῇ ἀπὸ προχθές. Ἐμεινε ἀνυπόστητος. Τὸ μάτι του θλόωσε. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ. Κάθισε δίχως νὰ μωχῇ ν' ἀρρώσῃ λέξῃ.

—Τι ἔχεις;

—Τίποτε.

—Τι θὰ πῇ τίποτε; ὀρίστε μας. Δὲν φτάνει πὸς ἦμιον ἀρρώστη, πὸς κόνετρε νὰ πεθάνω, καὶ οὔτε μὴν γινώσκεις καθόλου, μόνον ἔχου- με καὶ μωτρε.

—Θὰ τὰ ποῖμε ὅλα αὐτὰ, θὰ τὰ ποῖμε ἀρ- γότερα... Καὶ μὴ μὴ ἀπὸτομη κίνησι τὴν ἀρ- χισε στὴν ἀγκυρά καὶ μ' ἄρχισε νὰ τὴν φι- λῇ, νὰ τὴν φιλῇ ἀτέλειωτα, νὰ τὴν φιλῇ παν- τοῦ, διασπόμενος, λυσσασμένος, ἐξερρητισμέ- νος.

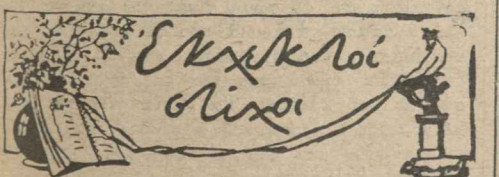
Ἐπὶ ἀπὸ ἕνα τέταρτο ξαναῦρε τὸν ἑαυ- τὸ του πὸς χε χάσει διὰ ὀδομάδες τώρα.

Τὸ σῆμα τοῦ ἀνέπνεε ἐλεύθερα, τὸ μάτι του ἔλαμπε, τὸ μυαλό του ἦταν διάφανο, τὸ χέρι του σταθερὸ καὶ ἡ γαλήνη βασίλευε στὴν ὑπαρξία του. Ἦταν ἡ πραγματικὴ ἡμέρα πὸς ἀκολουθεῖ τὴ θιέλλα, ἡ γρη καὶ ὄχι ἡ ἀρρω- σπίασῃ. ὄχι ἡ ἡμέρα τὸν ἀνδρῶνον νερόν. Δὲν ἔκανε πιά βίαιες χειρωνακίες στὴ φιλενά- δα του, μὰ τὴς χάιδε ἀπαλὰ τὰ μαλλιά, καὶ τὴς φιλοῦσε τριφερά, σκεδὸν μ' εὐγνωμοσύνη, τὸ χέρι. Κι' ἐνοῦσε στὴ γαλήνη, πὸς τὸν πλημ- μωροῦσε, ὄχι τὴ χώνωσή, μὰ μὴν ἀκατανί- κητη ἐπιθυμία γιὰ δουλειὰ, γιὰ δημιουργία, γιὰ δράση. Μὴ δύναμη πραγματικὴ καὶ ἰσορ- ροποιημένη. Δὲ ἔζηλευε πιά, οὔτε ἀγανακτοῦσε, οὔτε καὶ ἦταν ἐρωτευμένος. Δὲν ἔπασε πιά μὴ τὴν φαντασία του ὑποθέσεις, οὔτε γόρευε ἐξηγήσεις. Μὰ ἔδωκε τὰ πράγματα, ὡς ἀ- λήθινά ἦταν στὴ φυσιογνωμική τους ἀπλότητα...

Ἐπὶ ἀπὸ εἶναι τὰ ἐλαττώματα πὸς μεταβάλ- λουν τὸν ἀνδρῶνο σὲ ὀθῆλο ἡ τὸν καταρ- κινῶν σιγά-σιγά ὅλα τὰ σκαλοπάτια μέχρι τοῦ τὸν φτᾶσουν στὸ κατώγειο τοῦ Γαλεό- του....

Ἐπὶ ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον κίνητρο, γεννέται ὁ ἔρωτας, τὸ πάθος, ἡ θυσία, ἡ ἔλξη, τὸ μῆ- σος, ἡ ἀδιαφορία, ἡ συγγνώμη... καὶ ὅλα μα- ζὶ φτάνουν τὴ ζωὴ μας καὶ τὴν αἰώνια πλά- νη μας....

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

ΔΕΝ ΗΡΘΕ.

Ἄχ! δεσποινίς, δὲν ἦρθε στὸ ραντεβὺ τὸ ραντεβὺ τὸ βράδυ, τὸ πρῶτον πὸς δίνει στὴν ψυχὴ χαρὰ, φτερά στὸ νοῦ καὶ εἰν' ἀρχὴ ἀτέλειωτων ἐρώτων.

Ἦ! πόσο ἤθελε νὰ χάιδε ἀπαλὰ τὰ μαῦρα σας ἀλὰ-γκασὸν μαλλῆα καὶ στὰ πλάνα μάτια σας νὰ σᾶς κυττᾷ βαθειὰ τὰ ροδιὰ σας νὰ φιλοῦσα τὰ χεῖλάκια.

Κουμμένοι ὀμματρε, κανεῖς νὰ μὴ μᾶς δῇ κοντὰ στὸν ἀνδρῶκαπασμένο τοῖχο καὶ τὴν καρδιά θ' ἀφῆνας νὰ τραγουδῇ τοῦ ἔρωτα τὸ ἄσμα, σὲ νέον ἦχο.

Ὁ ἔρωτας, ὁ πονηρὸς μικρὸς Θεὸς κοκκινάει τὰ χυτὰ του τὰ βιβλία καὶ σπέρνει τὸν καιρὸ ὁ φτωχὸς νὰ γράψουμε μὴ ἀγάπης ἱστορία.

Κι' ὅμως ἐσεῖς δὲν ἤρθετε, τάχα γιατί; Ὁλόλευκη ἡ σελὶς μᾶς περιμένει καὶ σὲ παλὰ τὸν ὕπνον μου ἀνοίγῃ ἡ πόρτα μόνο σᾶς θὰ περιμένῃ....

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ

Φαίνεται ὅτι μὴ τραγικὴ μοῖρα καταδιώ- κει εἰδικῶς ἐκεῖνους, πὸς ἔχουν ὡς ἐπάγγελ- μα νὰ διασκέδᾳν ἡ νὰ γοητεύουν τὸ κοι- νόν. Ὁ χορευτὴς Βάν Ντυρέν, τὰ εἶχε ὅλα: νεῖα, μορφὴ, ἐπιτυχία. Αὐτοκτόνησε τε- λευταία, γιὰ νὰ προστεθῇ στὴν μεγάλη σειρά τῶν ἀπογοητευμένων τῆς ζωῆς.

Ἦτσι αὐτοκτόνησε καὶ ἡ χαριτωμένη, σπάρ- τοῦ νινιματισμοῦ Κλώντ Φράνς τὸν Ἰα- νουάριο τοῦ 1928, λίγακι ἀργότερα δὲ ἡ σαν- τεξ Τζέννο Γκλόντερ. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1926, εἶναι ἡ σειρά τῆς γνωστοτάτης ἡθοποιῆς Ρεζὶν Φλορὺ, πὸς εἶχε ἄλλοτε ἐπανεὶλημένως ἐπι- χειρήσῃ νὰ βῇ τέτρα στὴ ζωὴ της... Τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1925 ὁ εὐθμος καὶ διάσημος Μὰξ Αἰντρε καὶ ἡ νεαρά γυναίκα του δηλῆ- τηριάσθηκαν μὲ βερνάλ, στὸ ξενοδοχεῖο «Βαλμόρη», ὅπου ἔμεναν, γιὰ νὰ εἶναι δὲ θῆβαι ὅτι θὰ πεθάνουν, ἀνοῖξαν καὶ τῆς φλέ- βες τους... Σὲ παλαιότερη ἐποχῇ, ἔχουμε τὴν αὐτοκτονία τῆς Μπλάνς Ντυρέν, πὸς ὀρῆχαν μὴ δροῦν κρεμασμένη στὸ καμαρίνι της, στὸ θέατρο Σάας Μπενάρ.

Μὰ δὲν διακόπτεται ἐδῶ ὁ κατάλογος. Ἐ- χουμε τὴν Ἰανόρα Ντυρέν, τὴν περίφημη χορεύτρια, πὸς τὸ 1925, ἀπαγχονίστηκε μὲ τὴν σάπα της. Τὴν ὥρτια ἡθοποιὸν Δαντέλα, τοῦ Βαριετέ, πὸς ταξιδεύοντας ἐπάνω σὲ μὴ πολυτελὴ ἀμάχατο, πνίγηκε στὸν Πήγο τὴν 26 Ἰουλίου 1911.

Πόσες σκοτεινὲς τραγωδίες δὲν παίζονται πίσω ἀπὸ μὴ φῆρα...

ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ

Στὸ Μοντεβιδέο ἐωρτάσθηκε ἐπισήμως ἡ ἑκατοστὴ ἐπέτειος τῶν γεγονότων τοῦ 1830, πὸς εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ γίνῃ ἀνεξάρτητο τὸ Κράτος αὐτὴ ἡ πύσινα κτηνοτροφικὴ χώρα, πὸς ἀνῆκε ἄλλοτε στὴν Ἀργεντινῇ, ἄλλοτε στὴν Βραζιλία, ἄλλοτε σὲ κανέναν.

Ὁνομασθεῖσα στὴν ἀρχὴ «Μπάντα Ὀριεν- τάλε» καὶ προσηρτήσασα στὴν ἀντιδυσία τοῦ Λά Πλάτα, στὸ 1778, ἡ Ουρουγουάη ἀ- πετέλεσε ἀργότερα μέρος τῆς «δελαπλατινῆς» ἐπαρχίας τῆς Βραζιλίας, στὴν ὅποιαν ὑπῆρχε ἐθελουσίως στὸ 1821, ἐνθ' ὅτῃ Βραζιλία κα- στρατεύματα κατεῖχον τὸ Μοντεβιδέο. Λιγὰ- κι ἀργότερα ὅμως, ἐπειδὴ ἡ κυβερνήσις τοῦ Μπενόνης ἄρρε διαφιλονικούσε τὴν Ουρου- γουάη, ἐκπρόβη ὁ πόλεμος μετὰ τῆς Ἀργεντι- νῆς καὶ Βραζιλίας, πὸς διήρκεσε τρία χρόνια (1825—1828).

Αὐτὸς ὁ πόλεμος ἔληξε μὲ τὴν συνθήκη τῆς 27 Αὐγούστου 1828, πὸς χάριε στὴν με- σολάθει τῆς Ἀγγλίας, ἀνεκρίθηκε τὴν ἀνε- ξαρτησία τῆς Ουρουγουάης. Ἐνα κομμάτι πὸς συνεδρίασε στὸ Μοντεβιδέο τὴν 10 Σε- πτεμβρίου 1829, ἔδωκε τὰ θεμέλια τοῦ νέου καθεστώτος, πὸς ἐπισημοποιήθηκε τὴν 18 Ἰουλίου 1830. Αὐτὴν τὴν ἡμερομηνία ἐώσα- σαν. Ἐξ ἄλλου, ὁ ὠραιότερος δρόμος τοῦ Μον- τεβιδέο ὀνομάζεται ὁδὸς τῆς 18 Ἰουλίου.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐξελέγη ὁ πρῶτος πρό- δρος τῆς νέας δημοκρατίας, ὁ στρατηγὸς Φου- κτούχο Ριβέρα. Ἡ διαρκεία τῆς προεδρίας του ἦταν τετραετής. Εἶχε τέσσαρες υἱοῦ- γους, Γερουσία μὲ 13 μέλη ἐκλεγέντα γιὰ μὴ ἔξωτα, καὶ Βουλὴ μὲ 39 ἀντι- προσώπους, ἐκλεγέντα γιὰ μὴ τριετίαν. Ἦ- ταν ὑπεραρκά, γιατί αὐτὴ ἡ χώρα εἶναι 187.000 τετραγωνικῶν χιλιομετρῶν καὶ δὲν εἶχε οὔτε 400.000 κατοίκους σ' ἐκείνη τὴν ἐποχῇ.

Αὐτοὶ ὅμως οἱ κάτοικοι ἦσαν, ἀπὸ πολιτι- κῆς ἀπόψεως, πὸς παραίτη καὶ ἀπὸ ἐκα- τομύρια! Ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν δὲν ἐμπί- διζε τοὺς ἐκμωλίων πολέμους, τὰ κινήματα καὶ τοὺς κομματικὸς ἀγῶνας μετὰ τὸ κολο- ράντος (φιλελευθέρων) καὶ μ

ΠΕΝΥΛΕΣ

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

Με θάλασα πενήντα καλλιτεχνών, ο Χάρλντ Λόντν μετέβη στο Χονολουλού, ναπο-
τελειώση την ταινία του «Πρώτα τα πόδια».

Η προεμερία των «Φώτων της Πόλεως»,
της καινούριας ταινίας του Τσάρλντ Τσάπλιν,
ανηγγέθη για την αρχή του φθινοπώρου.
Αυτή η είδησις που αναμενόταν από τους ε-
ταίους, μάς έρχεται απ' το Χόλλυγουντ, όπου
ο μέγας καλλιτέχνης ξανάρχισε την εργασία,
αποφασισμένος αυτή την φορά να μη σταμα-
τήσει προτού τελειώσει την ταινία. «Υπάρχουν»
αδιάκοπα στα στούντιο Τσάπλιν και υπολο-
γίζεται ότι σε μιά εβδομάδα το φιλικό σκηνό-
μα θα τελειώσει. Παρά την βία του όμως να
τελειώσει, ο Τσάρλντ δεν παραλείπει καμιά
λεπτομέρεια, και δεν διστάζει να επαναλάβει
την ίδια σκηνή, ώσπου να ικανοποιηθεί τε-
λειώς. Τα «Φώτα της Πόλεως» θα έχουν και
ηχητικό μέρος, καθώς και δυο τραγούδια.
Δεν πρόκειται όμως περί διημιόσεων ταινίας.
Ο Τσάρλντ Τσάπλιν, καθώς διαδίδεται, έδωσε
μεγάλη σημασία στα φωτογραφικά effects
και μερικές σκηνές του φιλμ είναι σωστά α-
ριστουργήματα.

Ο Τζάκν Κούγκαν είναι δεκάξη χρονών.
Θα παίξει τον πρωταγωνιστούντα ρόλο στην
ταινία «Τόν Σάγιερ», παμένη από ένα μυθι-
στόρημα του Μάρκ Τουάιν.

Ο Νόβαρ πήρε μαθήματα τραγουδιού
από Μίτσιγκαν και επεσκέφθη διάφορες αμε-
ρικανικές πόλεις. Επιστρέψας, ύστερα από δυο
μήνες άναπαύσεως στο Χόλλυγουντ, όπου
θα «γυρίσει» μιά καινούρια ταινία.

Η εταιρεία «Φόξ» συγκεντρώνει όλες
της προσπάθειές της στην παραγωγή διημιό-
των ταινιών, που περιλαμβάνει, εκτός της Ισπα-
νίας, τα περισσότερα κράτη της Νοτίου Αμε-
ρικής, είναι η σπουδαιότερη και η ζητησις
ήθοποιων που μιλούν αυτή την γλώσσα είναι
καταπληκτική.

Η Μίτσι Γκέρν, άσπρη 9 χρονών, παί-
ζει σπουδαίο ρόλο στην καινούρια ταινία
που προβάλεται στο Παρισμόντ Θάτερ
της Νέας-Υόρκης: «Ο έρωτας στους έκα-
τομμυριούχους». «Υπάρχει» τώρα μιά καινού-
ρια ταινία με τον Ντοκιν Τζούνιορ, έναν
ήθοποιο μικρότερο της κατ' ένα χρόνο.

Τα σκυλιά της Μέτρο-Γκόλντνουν-Μά-
γερ «γυρίζουν» μιά πολεμική κωμωδία στην
οποία βλέπουμε κάτι παράδοξα χαρακτήματα,
όπου τα συμμαχικά πλοία είναι φτιασμένα
από λουκάνικα.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑ

Η ιστορία της Πορτογαλίας προσφέρει
άπειρα πεδία πηγή περιέργων ανέκδοτων για
μια μεταφορά στο παρόν. Ηδη «γυρίζονται»
δυο ταινίες: Η πρώτη, η ζωή της βασιλίσ-
σας Αγίας Ισαβέλλας, η δεύτερη, επισείσθια
απ' τη ζωή της Ίνες ντε Κάστρο. Η τεχνι-
κή διεύθυνσις αυτών των ταινιών ανέστη
στον δημοσιογράφο Κάρλον Μορέιρα και το
καλλιτεχνικό μέρος στην Μαρία Αιμίλια
Καστέλο Μπράνκο.

ΑΥΣΤΡΙΑ

Μιά ιδιαίτερη παράδοσις για την εκπαι-
δεύση των καλλιτεχνών της διημιόσεως ται-
νίας ώρισθηκε στο Νέο Κοινοβούλιο της
Βιέννης. Έν τούτοις, οι αυστριακοί καλλι-
τέχναι ζήτησαν απ' την κυβέρνηση να λάβει
μέτρα προστασίας εναντίον των διημιόσεων
ταινιών που καταστρέφουν το θέατρο.

ΡΩΣΣΙΑ

Η κυβέρνηση των Σόβιετ άνοιξε μιά
πίστωση 500.000 ρουβλίων για την κινημα-
τογραφική διδασκαλή του «Χαλδιδίου Ποτα-
μού», ενός έργου που συγγραφέας Σεραφίκο-
βιτς. Αυτή η ταινία θα εκτελεσθί σε δυο εκ-
δόσεις: μιά βουβή και μιά ηχητική.

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΩ ΚΟΣΜΩ ΜΕΣ ΔΕΚΑΡΕ

Paul d'Ivoi

«Α προηγουμένα.—Η διαθήκη του ε-
ξαδέλφου του καθιστά τον Λαθαρέντ
γενικό κληρονόμο. Αν κάνη τον γυ-
ρον του κόσμου με πέντε δεκάρες. Έν
ενατίς περιπτώσει, κληρονομεί ο σέρ
Μόρλετον. Ο Λαθαρέντ αρχίζει το
ταξίδι του και φθάνει στο Μεξικό ο-
που ανακηρύσσεται πρόεδρος. Δραπέ-
τευσί κι' εξακολουθεί το ταξίδι του.

26.

(Η συνέχεια)

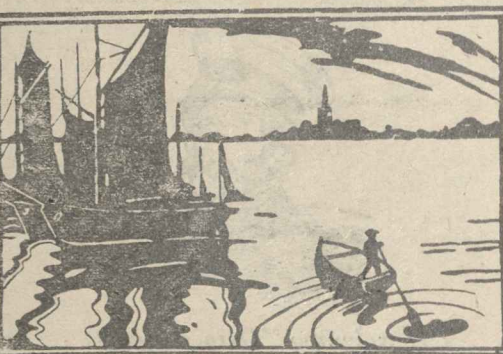
—Έχω την τιμή να σάς αναγγείλω, ότι
την Πέμπτη 6 του μηνός αναχωρώ από τον
«Αγ. Φραγκίσκο».

Και ανέπτυξε στους φίλους του το σχέδιο
το οποίο είχε καταστρώσει. Θα ταξίδευε α-
πλοστάτα μέσα στο φέρετρό 49 αντί-του νε-
κρού Κίγκ-Τάγκ.

—Αλλά τότε εγώ και η κόρη μου πρέπει
να ταξιδεύουμε με το ίδιο μέσον και να μεί-
νουμε μέσα στο «Ερενδάρν» μαζί με τους πε-
θαμένους; είπε ο σέρ Μόρλετον.

—Η μίς Άουρετ, παρά την ελαφράν ωρό-
τητα που εβύθη στο πρόσωπό της, απήντησε:

—Δεν έχουμε το δικαίωμα να παρεμβάλω-
με εμπόδιο στο ταξίδιόν του κ. Λαθαρέντ,
μπαμπά.

—Βεβαίως. Αλλά...
—Δεν θα συλλογιστώ καθόλου τους
νεκρούς και θα είμαι σαν να μη ταξιδεύω με
μαζί των.

—Πήγαν και οι τρεις μαζί στους «Τάιμς»
της Καλιφόρνιας και έστειλαν πεντακοσίας
έπιστολάς ανθρώπων, που ζητούσαν να μά-
θουν πως κερδίζει κανείς στις κούρσες. Ο
σέρ Μόρλετον έμεινε έκθαμβος διά την επι-
τυχία.

—Είπατε πολύ εφευρετικός, κύριε Λαθα-
ρέντ.

—Η ανάγκη δίδει εμπνεύσεις...

—Αρχίζω να πιστεύω, ότι θα αποκτήσετε
τά εκατομμύρια του εξαδέλφου σας.

XXIV

Την Τρίτη το μεσημέρι ο Λαθαρέντ φρε-
σκοντυμένος εισήρχετο στο καπηλείο, το ο-
ποίο του είχαν υποδείξει οι Κινέζοι. Πλησία-
σε την διευθύντρια και την χαιρέτησε με το
γλυκύτερο των μειδισμάτων.

—Συγγνώμη, κυρία. Μπορείτε να μου δώ-
σετε μιά πληροφορία;

—Είμαι σάς διαταγές σας, κύριε.

—Μήπως έχετε μεταξύ των πελατών κα-
νένα ονόματι Βίνσεντ;

—Ναι! Αυτός εκεί κάτω στην γωνία, στο
στρογγυλό τραπέζι.

Ο Λαθαρέντ διηυκύνθη προς αυτόν.

—Έχω την τιμή να διημιώ με τον κ. Βίν-
σεντ; ρώτησε.

Ο άγνωστος τον κύταζε με κάποιαν δυσ-
πιστία και δυσχερέα συγχρόνως.

—Δεν με γνωρίζετε δέβαια! είπε. Είμαι
φυσικό. Μόλις ήλθα από την Γαλλία. Ζητώ
ένα εξαδέλφο μου, που κατοικεί εδώ. Ονομά-
ζεται Βίνσεντ και έχει κληρονομήσει εξ' ημι-

σείας μαζί μου μίαν περιουσία. Ίσως να ε-
σθε σείς. Δεν είχατε μίαν γορή θείαν πλουσία
και φιλικότητα, που έμεινε στο Δουβλίνο;

—Δεν θυμάμαι τέτοιο πράγμα!

—Πώς! Την θεία Μάργκαρετ;

—Για σταθήτε! Νομίζω ότι θυμάμαι κα-
ποια δική μας, που είχε αυτό το όνομα.

«Δεν αμφιβάλλω!» είπε μέσα του ο Λαθα-
ρέντ. Δεν υπάρχει στην Ίρλανδία οικογένεια
που να μη έχει μίαν Μάργκαρετ. Και με
διάχυσιν έδωκε το χέρι του.

—Γεία σου, εξαδέλφε! Διότι δεν επιτρέπε-
ται πλέον αμφιβολία ότι είσαι ο εξαδέλφος,
που ζητώ. Άκουσε τί συμβαίνει. Η θεία
Μάργκαρετ πέθανε και άφησε οκτώ χιλιάδες
λίρες να μοιρασθούν οι δυο μας, υπό τον όρο
ότι θα παρουσιαστούμε μαζί να τις εισπράξω-
με.

Και ενώ ο άλλος τον κύταζε με ανοικτό
το στόμα, προσέθεσε:

—Γύρισε παντού να σε βρω και μόλις
προσέγγισα έφθασα εδώ. Μένω στο «Ενδοξό»
του Βιεννικού. Ποιά ώρα πηγαίνεις στην
δουλειά σου;

—Στάς δύο.

—Είπε δύο παρά πέντε.

—Τι με μέλει τώρα πιά! Θα παραιτηθώ.

—Αλλά ο Άρμάν άνετιναχθή.

—Α! Άρμάν τέτοιο πράγμα.

—Και γιατί;

—Διότι... θα έννοησες... Ξέρεις ότι ει
διατυπώσεις κρατούν πολλόν καιρό. Άν άρ-
χες την δουλειά σου εύθις άμείως, θα κινώ-
νευες να μείνης επί μήνα και πλέον χωρίς
πόρους.

—Έχεις δίκιο... Δεν ξέρεις όμως πόσο
με στενοχωρεί αυτό. Θα γλύτωνα την άμει-
νή άγγαραία.

—Ποιά άγγαραία;

—Την νυκτερινή φρουρά κοντά στους πε-
θαμένους Κινέζους.

—Δεν έχεις άδικο. Θα είμαι πολύ παρήγο-
ρο και ενοχλητικό πράγμα να γυρίζω κανείς
γύρω από πεθαμένους! είπε ο Λαθαρέντ. Άν
και να σου πω την αλήθεια θα ήθελα να είχα
κι' εγώ μιά τέτοια περιπέτεια, για να την
διηγούμαι όταν θα γυρίσω εκεί κάτω.

—Αυτό δεν είναι και πολύ δύσκολο. Άν σου
βαστά η καρδιά...

—«Όσο γι' αυτό».

—Τότε έλα αύριο το βράδυ στην πόρτα που
είνε προς την προκυμαία. Θα σου άνοιξη και
δεν θα σε ιδή κανείς. Φέρε και λίγο ούισκυ
μαζί σου. Σηλώνει την καρδιά.

Ο Άρμάν μόλις κρατούσε την χαρά του.

—Αλλά κάτι τον στενοχωρούσε ακόμη πολύ
άμισωτο. Έπρεπε να φύγει από το καπη-
λείο χωρίς να πληρώσει, αφού στην τσέπη του
δεν είχε παρά 25 λεπτά. Δεν σκέφθηκε επί
πολύ.

Ζήτησε τον λογαριασμό του καπηλείου και
ο Λαθαρέντ που προθυμοποιήθηκε να πλη-
ρώση εύρηκε ότι μόνον γαλλικά χαρνομί-
σματα είχε επάνω του. Άλλ' ο Βίνσεντ του
έπιασε το χέρι.

—Εξάδελφε, αδύνατον. Έδώ θα πληρώσω
εγώ! Αυτό έλειπε δά, έπειτα από την γνωρι-
μία μας!

—Έστω! είπε με προσποιητή στενοχωρία
ο Λαθαρέντ.

Το βράδυ στο γεύμα ο Άρμάν διηγήθη την
ιστορία της κληρονομιάς και τα σχέδιά του
διά το μέλλον στον σέρ Μόρλετον και την
κόρη του.

XXV

Την επομένη κατά τις δέκα το βράδυ ο
Λαθαρέντ εξήλθε του ξενοδοχείου μαζί με
τον Βίνσεντ, που μόλις κατόρθωσε να σταθί
στά πόδια του, χάρις στο κρασί, το οποίο ε-
χε πιή.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΠΑΥΛΟΥ
ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

2.

(Η συνέχεια)

—Έτσι τα κόβει το ξερό μου. Άν είναι
κι' άλλωώς, συμπάθα με. Τόν είχα πάρει,
που λές, με το μπρίκι μου. Πήγαμε να φορ-
τώσουμε πυρηνά στο Βόλο. Καλός γεμιτζής
ο Άγγελής και γερό παλληκάρι. Σε 'κείνο
το ταξίδι ως τόσο έγινε άλλος άνθρωπος. Η
δουλειά του, δουλειά. Δεν σου λέω! Μά ούτε
να φάη, ούτε να πιή, ούτε να κουδεντιάσει,
ούτε να κοιμηθί μαθές. Ζαρωμένος στην
πλώρη, κοντά στο τσιμπούκι, άγνάντευε το
πέλαγο σαν χαζός. Σε δέκα μέρες μέσα κι-
τύνισες και κατόρθωσες 'ί έγινε σαν το θιαφο-
κίρι. Άβρε, καλέ μου. βρέ καλέ μου, τί έπα-
θες; Τίποτα αυτός, Τσιμουδιά! Το χρεβά του.

Την πόνανε η ψυχή μου. Κάνανε και κακό
ταξίδι. Γενάρης μήνας, ποδίσσαμε και στη
Σκύρο. Μας κλείσανε οι καιροί, μην τά σω-
τάς. Τέτοια γουρσουζιά δεν την κατάχα ιδή.
Σαν φτάσαμε με το καλό στο Βόλο, ένα πρωί
τον χάνω. Άγγελής έδω! Άγγελής εκεί!

Τίποτα. Δυο μέρες τον γυρεύαμε. Πήγε κι'
ο νους μου σε κακό, μην τονε σκοτώσανε μα-
θές, μη σκοτώθηκε μονάχος του. Ο λαστρο-
μας με λυπήθηκε. «Να ιδής, μου λέει, κα-
πετάνι, πως μάς τώστους ο Άγγελής. Εί-
ναι γυρισμένος στην πατρίδα με το βαπόρι».

Δεν έδωσα προσοχή στα λόγια του. Γιατί μα-
θές να γυρίσει στην πατρίδα; Μήπως τον κα-
κοήγαμε; Μήπως του κακοήγαμε κανέναν;
Έβλες τον είχαμε μη στάξη και μη βρέξη.

«Ο λαστρομας όμως το χαβά του. Άκου
με που σου μιλώ, καπετάνι, μου λέει. Το
παλιό είναι θυμένο από άγápη. Άπό την
στιγμή που σαλπάρουμε, τα μάτια του δεν ξε-
κόλλησαν απ' το νησί. Και σαν άφησας το
νησί πίσω μας πάλι με το μπρούσουλα τα μά-
τια του εκεί γυρνούσαν μέσ' στο πέλαγο. Κάτι
ξέρω που σου μιλώ. Το ξέρεις το μικρό σπι-
τάκι επάνω στην Άνάληψι με την κληματα-
λιά απόξω. Έκεί ταξίδευε η καρδούλα του».

Έβλεπα το σταυρό μου.—Άβρε, του παπά την
κόρη; του κάνω.—«Ασώστα, μου λέει: την
παπαδοπούλα, την μικρή, το Μυγδαλίνο, με
της μακρούς κοτσίδες. Και σά θες να μάθης
και περισσότερα, η κακιά γλώσσες λένε, πως
άπαντηθήκανε κορυφή με το κοπέλλα πολλές
φορές μέσα στις κοιναριές, και πως και
λόγο έδωκε μαθές της παπαδιάς για να την
πάρη». Έβλεπα πάλι το σταυρό μου.—«Με
γενά του, με χαρά του, λέω. Μά ποιος τον
κυνήγους και τόσο διάσπασε; Με το καλό
θα γυρίσεις μιά μέρα».—«Λογαριάζεις; μου
λέει ο λαστρομας, καλή του ώρα Λογαριάζεις
με την άγάπη!» Λες και ήτανε προσήτης.

«Όπως τώπες κ' έγινες. Σά γυρίσαμε μ' ένα
μήνα στην πατρίδα, μάθαμε τα μαντάτα με
το νι και με το σίγμα.

•

Πήρε λίγη ανάσα ο Μιχαήλς ο Μπακρά-
τας, έστειψε κ' ένα τσιγάρο και ξανάρχισε
διημιόσεως δυο πύνηρα απ' τα ρουθούνια του:

—Να μη στα πολυλογώ, σά γύρισε στην
πατρίδα με το βαπόρι, μ' α και δυο στο παπώ.

Βοήκε και την ώρα που λείπει ο παπές στον
επεισό. Η παπαδιά, όπως είπαμε, ήτανε
ένα με το κοίτσι και τον γουστάρειε μαθές
για χαμπόρι. Σαν τον είδανε, ξαφνίστηκανε.—

«Με το καλό πως έσαι ξαφνικά;» Του λέει
η παπαδιά. Αυτόνε τονέ πήσαν τα κλάμμα-
τα.—«Θα την αφήσω τη θάλασσα, λέει, δέ
βάσταω πιά. Δέ βαστάω πιά την ξενιτιά».

Η γυναίκες κερώσανε.—«Βρέ άναν, βρέ ζα-
μάν, του λέει η παπαδιά, έδώ παλληκάρι
και παλληκάρια, ντουινάς ολάκαιρος, στη

θάλασσα είδε χείρι και προκοπή. Κάνανε
βίος και υπόληψι και πλεούμενα δικά τους και
του πουλιού το γάλα, τ' αγαθά του Θεού γε-
μίσανε το σπίτι τους. Κι' ο παπές μαθές στον
καιρό του και τ' αδέρφια μου και τα ξαδέ-
φια μου, όλο μας το σφί και το σφί το δικό
σας, γεμιτζήδες σταθήκανε. Κ' εμείς, μαθές,
και γυναίκες και μαννάδες κι' αδερφάδες,
τους άπαντέγαμε στην ξενιτιά και με το
καλό γυρίσανε πάλι, και του κόσμου τ'α καλά
μάς φέρνανε. Έσύ πιά θα σταθής μονάχος
και στυμαδιακό!» Τούτες και τούπε η παπα-
διά όσα κατέβλεπε η γλώσσα της.

Ο Γιάννης Μελαχροινός έβαλε το λόγο
του:

—Έτσι είναι η γυναίκες, είπε. Έκείνους,
που χαθήκανε, δεν τους λογαριάζουμε. Τά
καλά που τους φέρνανε, αναθυμιάσανε μο-
νάχα.

—Άς είναι, ξαναείπε ο Μιχαήλς. Αυτός
το είχε πάρει απόφασι, υποβέ μάτια μου.—

«Και τι θα κάνης μαθές έδώ στον τόπο μας;»
Τού ξαναλέει η παπαδιά.—«Ξέρω γώ τί θα

κάνω; Περ βολάρης θα γενώ να σκαλίζω τ'α
γούματα, βουκός να βόσκω τ'α ζωντανά π'α
τα βουνά, προματευτής να τριγυρνάω στής
γειτονιές. Φτάνει μου να βλέπω την άγάπη
μου, το Μυγδαλίνο, να χαίρονται τα μάτια
μου ως να πεθάνω». Το κοίτσι κοκκίνισε, που
λές, να δεν είπα λόγο. Μήτε κ' η παπαδιά.

Στραβομουρμούσανε κ' η δυό τους. Έφυγε
καμιά φορά να πάη να ιδή και τους γονιούς
του. Μά σαν ξαναγύρισε την άλλη την ήμερα,
του κλείσανε την πόρτα. Άλλα περίμενε κι
άλλα βόηκε. Τ' άκουσε;

—Κ' η παπαδοπούλα μαθές τον άπαρή-
θηκε; ρώτησε ο Γιάννης ο Μελαχροινός
ξερά-ξερό.

—Πρώτα αυτή. Πηλάξανε σου φανταί;
Γαμπρό δεν ήθελε μαθές προματευτή ούτε
βουκό στο λόγγο να γυρίη, να τον τρώη η
φείρα και η κούδα. Παπαδοπούλα ήταν, κα-
πετάνισσα να γένη λαχταρούσε... Παπαδιά
μη ρωτάς και μη γυρεύης. Σαν του κλεί-
πανε την πόρτα τα πεθερικά, τούβλεπε κι'
άδωνιές ο κόσμος. Άλλος πως φοβήθηκε τη
θάλασσα. Άλλος πως ξεροβόλευσε σαν το
γατί. Άλλος πως ήταν σημειωμένος και μην
τα ρωτάς. Νύχτες δάκαρες ταινιόριζε στής
κοιναριές, γύρω απ' την Άνάληψι, σαν το
στονιέο και σαν την άδικη κατάνια, καστε-
ρώντας την κοπέλλα του. Μουλό είν αυτό.
Δέ θέλει και πολύ για να γυρίση. Σαν του
γύρισε, άφησε τους ανθρώπους και τ'άβλεπε
με τα σκυλιά. Πρώτα-πρώτα τ'άβλεπε με το
σκυλί της παπαδιάς. Έλεγε, αποχάρου—
πόν τον αναγέλουσε το σκυλί, και τούλεγε
τά χίλια δυο αναμπαίνματα και πως τώγες
βαλμένο τάχα η παπαδιά κ' η κόρη της και
τόγαν δασκαλεύει, να τού λη μαθές λόγια
σημαδιακά. Άπο και πώς άκουσε. Τάβλεπε με
δύο τα σκυλιά της γειτονιάς, μ' ένα των κα-
νιλάδων τα σκυλιά και με τα καραδόσκυλα
άκονα. Βοήσκει άκη; Σαν τον κοιτάστηκε
κ' έκλεινε, τον κυνηγάνε και τον άλυχου-
ν του βοήθ.

—Έτσι είναι η γυναίκες, είπε. Έκείνους,
που χαθήκανε, δεν τους λογαριάζουμε. Τά
καλά που τους φέρνανε, αναθυμιάσανε μο-
νάχα.

—Άς είναι, ξαναείπε ο Μιχαήλς. Αυτός
το είχε πάρει απόφασι, υποβέ μάτια μου.—

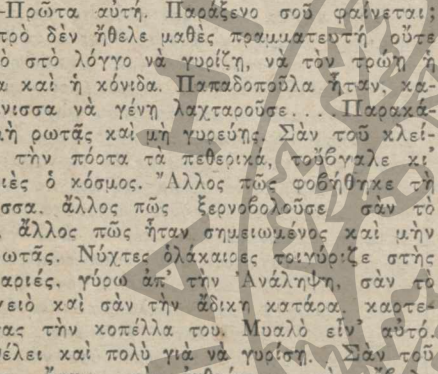
«Και τι θα κάνης μαθές έδώ στον τόπο μας;»
Τού ξαναλέει η παπαδιά.—«Ξέρω γώ τί θα

κάνω; Περ βολάρης θα γενώ να σκαλίζω τ'α
γούματα, βουκός να βόσκω τ'α ζωντανά π'α
τα βουνά, προματευτής να τριγυρνάω στής
γειτονιές. Φτάνει μου να βλέπω την άγάπη
μου, το Μυγδαλίνο, να χαίρονται τα μάτια
μου ως να πεθάνω». Το κοίτσι κοκκίνισε, που
λές, να δεν είπα λόγο. Μήτε κ' η παπαδιά.

Στραβομουρμούσανε κ' η δυό τους. Έφυγε
καμιά φορά να πάη να ιδή και τους γονιούς
του. Μά σαν ξαναγύρισε την άλλη την ήμερα,
του κλείσανε την πόρτα. Άλλα περίμενε κι
άλλα βόηκε. Τ' άκουσε;

—Κ' η παπαδοπούλα μαθές τον άπαρή-
θηκε; ρώτησε ο Γιάννης ο Μελαχροινός
ξερά-ξερό.

—Πρώτα αυτή. Πηλάξανε σου φανταί;
Γαμπρό δεν ήθελε μαθές προματευτή ούτε
βουκό στο λόγγο να γυρίη, να τον τρώη η
φείρα και η κούδα. Παπαδοπούλα ήταν, κα-
πετάνισσα να γένη λαχταρούσε... Παπαδιά
μη ρωτάς και μη γυρεύης. Σαν του κλεί-
πανε την πόρτα τα πεθερικά, τούβλεπε κι'
άδωνιές ο κόσμος. Άλλος πως φοβήθηκε τη
θάλασσα. Άλλος πως ξεροβόλευσε σαν το
γατί. Άλλος πως ήταν σημειωμένος και μην
τα ρωτάς. Νύχτες δάκαρες ταινιόριζε στής
κοιναριές, γύρω απ' την Άνάληψι, σαν το
στονιέο και σαν την άδικη κατάνια, καστε-
ρώντας την κοπέλλα του. Μουλό είν αυτό.
Δέ θέλει και πολύ για να γυρίση. Σαν του
γύρισε, άφησε τους ανθρώπους και τ'άβλεπε
με τα σκυλιά. Πρώτα-πρώτα τ'άβλεπε με το
σκυλί της παπαδιάς. Έλεγε, αποχάρου—
πόν τον αναγέλουσε το σκυλί, και τούλεγε
τά χίλια δυο αναμπαίνματα και πως τώγες
βαλμένο τάχα η παπαδιά κ' η κόρη της και
τόγαν δασκαλεύει, να τού λη μαθές λόγια
σημαδιακά. Άπο και πώς άκουσε. Τάβλεπε με
δύο τα σκυλιά της γειτονιάς, μ' ένα των κα-
νιλάδων τα σκυλιά και με τα καραδόσκυλα
άκονα. Βοήσκει άκη; Σαν τον κοιτάστηκε
κ' έκλεινε, τον κυνηγάνε και τον άλυχου-
ν του βοήθ.

—Έτσι είναι η γυναίκες, είπε. Έκείνους,
που χαθήκανε, δεν τους λογαριάζουμε. Τά
καλά που τους φέρνανε, αναθυμιάσανε μο-
νάχα.

—Άς είναι, ξαναείπε ο Μιχαήλς. Αυτός
το είχε πάρει απόφασι, υποβέ μάτια μου.—

«Και τι θα κάνης μαθές έδώ στον τόπο μας;»
Τού ξαναλέει η παπαδιά.—«Ξέρω γώ τί θα

κάνω; Περ βολάρης θα γενώ να σκαλίζω τ'α
γούματα, βουκός να βόσκω τ'α ζωντανά π'α
τα βουνά, προματευτής να τριγυρνάω στής
γειτονιές. Φτάνει μου να βλέπω την άγάπη
μου, το Μυγδαλίνο, να χαίρονται τα μάτια
μου ως να πεθάνω». Το κοίτσι κοκκίνισε, που
λές, να δεν είπα λόγο. Μήτε κ' η παπαδιά.

Στραβομουρμούσανε κ' η δυό τους. Έφυγε
καμιά φορά να πάη να ιδή και τους γονιούς
του. Μά σαν ξαναγύρισε την άλλη την ήμερα,
του κλείσανε την πόρτα. Άλλα περίμενε κι
άλλα βόηκε. Τ' άκουσε;

—Κ' η παπαδοπούλα μαθές τον άπαρή-
θηκε; ρώτησε ο Γιάννης ο Μελαχροινός
ξερά-ξερό.

—Πρώτα αυτή. Πηλάξανε σου φανταί;
Γαμπρό δεν ήθελε μαθές προματευτή ούτε
βουκό στο λόγγο να γυρίη, να τον τρώη η
φείρα και η κούδα. Παπαδοπούλα ήταν, κα-

Edmond Jaloux

Η ΜΑΣΚΑ

Το παιδί μεγάλωνε μέσα στο σπίτι του παλαιού. Στην πλαγιά ενός βουνού, ορθώνονταν, μία φωτεινή κατοικία, που τα παράθυρά της βλέπανε σ' ανθισμένες βεράντες. Στο βάθος της κοιλάδας κυλούσε το ποτάμι, μία εσάπια με γαλάζια χρώματα, που δονότανε και λυγόνανε με μία γοητευτική νοηλεία.

Το παιδί ήταν τόσο ευτυχισμένο, όσο μπορεί νάναι το παιδί ενός ανθρώπου. Ο πατέρας και η μητέρα του σκύδανε από πάνω του με αγάπη. Και αυτοί αγαπιόντουσαν με μιάν αγάπη αμέτρητη: ήταν νέοι, ωραίοι, περιπαθείς και απηλλαγμένοι από της αναπόφευκτες εκείνες έγνοιες, που κάνουν τόσο βαρειά την ζωή στους κατοίκους της γης. Ανέτρεφαν τον Ρολάν με τρυφερότητα, τον μαθαίνανε ν' αγαπάει τα φυσικά δώρα, που του προσέφερε η ζωή, που περνούσε. Έπαιζε με τα κατοικίδια ζώα, σ' άνη, τα πολύχρωμα χαλίκια, που τάνιζε ο πατέρας του και τα μαζεύε για την συλλογή του. Τέλος, η ευτυχία του ήταν τόσο μεγάλη, που αγνοούσε το κακό. Δεν είδε ποτέ του ένα δάκρυ, δεν άκουσε ένα μικρό λόγο. Δεν ήξευρε πως υπήρχε το φέμα, ο φόβος, η απογοήτευση, η αμφιβολία. Η μέρες φεύγανε έτσι αγνές, σαν τα χρώματα του ποταμού, που χαμογελούσε κάτω από της λυχνίες.

Η πόλις ήταν μακριά. Οι γονείς του Ρολάν πνιγνάνανε σπανίως εκεί. Επειδή δεν θέλανε να παίνονταν μαζί τους το παιδί τους, και επειδή δεν θέλανε επίσης να τ' αφήνουν μοναχό ολόκληρη τη μέρα με τους υπηρέτες. Τους τύγαινε ως τόσο νάναι κάποτε υποχρεωμένοι να το κάνουν αυτό, και φέρνανε στον Ρολάν κανένα όστρακο, κανένα κομμάτι αμυγδάλου ή κανένα οδοντικό κομμάτι, ή κανένα σπάνιο όρυκτο, θέλοντας έτσι να τον εξοικειώσουν με την γλώσσα της φύσεως. Όταν οι γονείς του ήταν στην πόλι, ο Ρολάν δεν έφευγε σκεδόν καθόλου από την μάσκα απ' όπου παίνονταν ο δρόμος. Περνούσε τον καιρό του με τα σκυλιά, και όταν η σιωπή ανήγγελλε τον εορτασμό της αμάξης, όμοιους να τους περιπατώντας υπήγοντας χαρούμενες φωνές, ενώ τα σκυλιά γαυγίζανε και τα λουλούδια της βεράντας άρωματίζανε την ατμόσφαιρα πιο δανά.

Ένα απόγευμα, που λείπανε οι γονείς του Ρολάν, μία μεγάλη θέλα ξέσπασε. Το παιδί κατέφυγε στο εσωτερικό του σπιτιού. Έπειτα, επειδή η βροχή δεν έπαυε, θέλησε ν' αναβεί απάνω, σ' ένα είδος σοφίτας απ' όπου τα παράθυρα ξανοίγανε στο άπειρο θέαμα του δρόμου.

Ο Ρολάν δεν ανέβαινε ποτέ, σ' αυτή την σοφίτα, που του φαινότανε πάντα σκοτισμένη και χωρίς ενδιαφέρον. Μά τούτη τη φορά την κτύπησε καλλίτερα, και την βρήκε ξαφνικά πολύ ελκυστική. Μεγάλοι νεογραφικοί γάστες, ξεθωριασμένοι από τον ήλιο, κρεμόντουσαν στο μάκρος των τοίχων. Μία γνήνη και μία ούρανια σφαιρία στεκόντουσαν πάνω σ' ένα παλιό κού από κίτρινη λάκα. Έδω και εκεί ήταν κολλημένα διάφορα διλλίστησια, χαλικά, τυλιγμένα χαλικά, σκοροφαγωμένοι μουσικά κουτιά, ξεθωριασμένα δίσκαρα, παρμένα συντομικά εγκαταλειμμένα από τον χρόνο, περιμένοντας στα βήθη αυτού του διαματιού την αυγή μιάς αμφοβολής αναστάσεως.

Το παιδί κτύπησε με αυξανόμενη περιέργεια τα δείγματα αυτά της ανθρώπινης εορατικότητας, που η άρρηκτη τους, μεταμορφώθηκε σ' ένα σύνολο. Η βροχή έλαλούσε να πέσει. Ο μικρός άνοιξε ένα συστάρι του κουρού. Αυτό που ανέκαυσε εκεί μέσα ήταν πιο εκπληκτικό, απ' όλα τ' άλλα: ένα λευκό φέμα, άκουη προφομαρισμένο και διπλωμένο σαν ένα αποκοιμισμένο κομμάτι.

Ένα άσπρο γάντι, ένα άδαιο τσαντάκι, μία άεφαλη κοχύλα, και τέλος ένα μικρό κομμάτι βελούδου, τρυπημένο στην θέσι των ποτών και που απέληγε σε μία νταντέλλα με λίγα λόγια μία μάσκα του καρναβαλιού. Μά ο Ρολάν δεν είδε ούτε τί πράγμα ήταν, ούτε ήξευρε πως λεγότανε.

Η μικρή μάσκα τον τραβούσε περισσότερο απ' όλα. Την άρπαξε, τάνισε την σκόνη, και διερωτήθηκε σ' τι να χρησιμεύει τάχα. Άδικοα την στριφογύριζε μέσα στα χέρια του, δεν μπορούσε να το εξηγήσει αυτό. Σύνκριρα η νύχτα ζύγωνε, και ένα ακαθόριστο αίσθημα αγωνίας έφηνε το στήθος του παιδιού—ένα αίσθημα άγνωστο σ' αυτό το σκοτεινό άκομα αίσθημα του μυστηρίου και της εφημερότητας.

Ήσαν άγνα τα νιάτα τους, κάτω από της άχτιδες εν'ς ζεστού ήλιου.

Τους τύγαινε ως τόσο νάναι κάποτε υποχρεωμένοι να το κάνουν αυτό, και φέρνανε στον Ρολάν κανένα όστρακο, κανένα κομμάτι αμυγδάλου ή κανένα οδοντικό κομμάτι, ή κανένα σπάνιο όρυκτο, θέλοντας έτσι να τον εξοικειώσουν με την γλώσσα της φύσεως. Όταν οι γονείς του ήταν στην πόλι, ο Ρολάν δεν έφευγε σκεδόν καθόλου από την μάσκα απ' όπου παίνονταν ο δρόμος. Περνούσε τον καιρό του με τα σκυλιά, και όταν η σιωπή ανήγγελλε τον εορτασμό της αμάξης, όμοιους να τους περιπατώντας υπήγοντας χαρούμενες φωνές, ενώ τα σκυλιά γαυγίζανε και τα λουλούδια της βεράντας άρωματίζανε την ατμόσφαιρα πιο δανά.

Ένα απόγευμα, που λείπανε οι γονείς του Ρολάν, μία μεγάλη θέλα ξέσπασε. Το παιδί κατέφυγε στο εσωτερικό του σπιτιού. Έπειτα, επειδή η βροχή δεν έπαυε, θέλησε ν' αναβεί απάνω, σ' ένα είδος σοφίτας απ' όπου τα παράθυρα ξανοίγανε στο άπειρο θέαμα του δρόμου.

Ο Ρολάν δεν ανέβαινε ποτέ, σ' αυτή την σοφίτα, που του φαινότανε πάντα σκοτισμένη και χωρίς ενδιαφέρον. Μά τούτη τη φορά την κτύπησε καλλίτερα, και την βρήκε ξαφνικά πολύ ελκυστική. Μεγάλοι νεογραφικοί γάστες, ξεθωριασμένοι από τον ήλιο, κρεμόντουσαν στο μάκρος των τοίχων. Μία γνήνη και μία ούρανια σφαιρία στεκόντουσαν πάνω σ' ένα παλιό κού από κίτρινη λάκα. Έδω και εκεί ήταν κολλημένα διάφορα διλλίστησια, χαλικά, τυλιγμένα χαλικά, σκοροφαγωμένοι μουσικά κουτιά, ξεθωριασμένα δίσκαρα, παρμένα συντομικά εγκαταλειμμένα από τον χρόνο, περιμένοντας στα βήθη αυτού του διαματιού την αυγή μιάς αμφοβολής αναστάσεως.

Το παιδί κτύπησε με αυξανόμενη περιέργεια τα δείγματα αυτά της ανθρώπινης εορατικότητας, που η άρρηκτη τους, μεταμορφώθηκε σ' ένα σύνολο. Η βροχή έλαλούσε να πέσει. Ο μικρός άνοιξε ένα συστάρι του κουρού. Αυτό που ανέκαυσε εκεί μέσα ήταν πιο εκπληκτικό, απ' όλα τ' άλλα: ένα λευκό φέμα, άκουη προφομαρισμένο και διπλωμένο σαν ένα αποκοιμισμένο κομμάτι.

πουλιά, ξεφώλιαζε της υπολαίδας πλανότανε δώ και κεί με την ψυχρή γεμάτη αγωνία και περιέργεια, προσέχοντας στον κάθε κρότο, τρέποντας μήπως ανακαλυφθεί. Καταλάβαινε πως η πράξη του ήταν κακή, και δεν ήξευρε την αίτια. Μόλις όμως η μάσκα έμπαινε στην κρυφώνα της, ο Ρολάν γινότανε φρόνιμος, ήσυγος, υπάκουος.

Είχε μία μικρή φιλενάδα για την οποία αισθανότανε μία μεγάλη αφοσίωση. Οι γονείς της κατοικούσαν σ' ένα πόρο των περιούρων. Μία ή δυο φορές τον μήνα, ερχόντουσαν να επισκεφθούν την οικογένεια του Ρολάν. Τα παιδιά κατωρθώσανε να διοργανώσουν για τον εαυτό τους μία φανταστική ζωή, που τα γόητευε είχαν ένα κράτος, ένα στρατό, κήπους όπου δεν έμπαινε κανείς. Πόρο ήσαν άγνα τα νιάτα τους, ήρεμα, χαρούμενα κάτω από της άχτιδες ενός ζεστού ήλιου!

Για πολύ καιρό ο Ρολάν, είχε κρυφεί από την Κλοτίλδη την ύπαρξη της μάσκας. Από του παίνονταν πως ήταν ένα μυστικό, πολύ πλοκο και τρομαχτικό, γι' αυτήν. Ήδη άρχισε να γεννιέται μέσα του κάποια περιέργεια του άντρα γι' αυτή την γυναίκα, που έποπε να προστατεύει και που δεν είχε άπομικό θάρος. Δεν την έκανε πιά ως ίση του, και για πρώτη φορά την κακομεταχειρίστηκε. Η Κλοτίλδη περίτρησε, έτοξε με παρανοή στην μητέρα της. Ο Ρολάν τιμωρήθηκε άσπρη: αυτό δα δεν του είχε συμβεί ποτέ: μνησικάχκε εναντίον της μικρής του φίλης.

Δεν είχε πιά λόγους να την προστατεύει. Τόσο το χειρότερο γι' αυτήν! Άφου τον ματτόρησε, θα γνωρίσει λοιπόν την κρίση και την μέθη της υποκρισίας.

Ενώ η μικρή έπαιζε, ο Ρολάν έτρεξε πίσω απ' ένα δέντρο και ξαναγύρισε κοντά στην Κλοτίλδη με σκεπασμένο το πρόσωπο. Έκείνη δεν τον γνώρισε άμέσως, και έμπεξε με τρομαχμένη φωνή: «Εκείνος την έπιασε πριν προφθάσει να φύγει και της τα διηγήθηκε όλα: την πολύτιμη ανακάλυψη, την κανονική ζωή, που του επέτρεπε να κάνει, της νυχτερινές ώρες που περνούσε κάνοντας διάφορες γραμμάτσες μπροστά στον καθρέφτη. Έκείνη φέρεσε με την σειρά της το προσώπο και το βρήκε χαριτωμένο.

Φθάνοντας έτσι μπροστά σε μία μεγάλη δεξαμενή, όπου τους ήταν απαγορευμένο να πλησιάζουν. Ο Ρολάν ανέβηκε επάνω κάνοντας διάφορα σκέρτα.

Πάνω στο νερό ανθίζανε κάμποσα νούφαρα: η Κλοτίλδη πήρε ένα μεγάλο ρεβδί και προσπάθησε να φέρει κοντά της ένα από τους ελαστικούς μίσχους: το άνθος έδειχνε πως η πογωρούσε, έπειτα ξέφευγε ξανά... Η Κλοτίλδη έγειρε μπροστά.

Ο Ρολάν φορούσε την μάσκα του. Φοβήθηκε μήπως πέσει η Κλοτίλδη στο νερό. Λίγες βδομάδες πριν θα της φώναζε να μην είναι απρόσεκτη. Μά ήταν ο άλλος, που έφηνε γούστες εκείνη την στιγμή μέσα του, αυτός που δεν είχε παρά καλές διαθέσεις πάντα. Ήταν κάτι πιο δυνατό από την θέλησή του: πηγή φόρα και έσπευζε την μικρούλα εκείνη να λανταύθηκε και χάθηκε άμέσως!

Ο Ρολάν απέσπασε την μάσκα του κούταζε της φουκαλίδες ν' αναβαίνουν στην επιφάνεια του νερού: κρυμμένος από πρώτα πέταξε μακριά το κομμάτι του υαλίνου. Εκεί απελευθερώμένος πιά από το μυστικό του, που τον αφάνισε, άρχισε να τρέχει κλαίγοντας, χωρίς να καταλαβαίνει γιατί τον έγκατέλειπε έτσι η Κλοτίλδη, αφού είχε πεταξει μαζί με την μάσκα το σκληρό και έπιπνιδυνο όν, που είχε δημιουργήσει εντός του...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΖΑΛΟΥ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΛΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

[Τα προσηγόμενα. Ο Ρισάρ ντε Βοδράι δεν υπήρξε παρά ένα κατρίτσι για την περιγέλαση 'Αρβενόκο. Όταν αυτή η αισθησιακή και ιδιότροπη γυναίκα τον εγκατέλειψε, ο Ρισάρ για να την εκδικηθεί και να την ξεχάσει παντρεύτηκε την ζωντανή αντίθεσή της, την φρόια Ζιλιάνα ντε Τρεβενέκ. Συμπαθεί την σύζυγό του μιά δεν μπορεί να ξεχάσει την 'Αρβενόκο που προσπαθεί να τον παρασύρει στα νερά της τώρα που τον βλέπει να της κάνει τον διάδρομο. Η Ζιλιάνα γνωρίζεται με τον Άνκ Μορλάντ, ένα φίλο του Ρισάρ. Μία μέρα βλέπει τον σύζυγό της να φλερτάει με την Κατερίνα, 'Αργότερα, το ζεύγος Βοδράι μεταβαίνει στη Φλωρεντία όπου, τυχαίως, πγαίνει κι η Κατερίνα].

26.

(Η συνέχεια)

«Αχ! να μάθω!—ναί, όλα ήταν προτιμότερα παρά αυτή η νύχτα όπου παράδερνε τόσες βδομάδες!—την αλήθεια, βρενα κι' αν ήταν!»

Χωρίς να διατάξει προχώρησε προς το μέρος όπου είδε να χάνεται το ζευγάρι. Μά κανένας δεν φαινόταν πιά.

Μία σκέψη πέρασε απ' το μυαλό της. Ο Ρισάρ της είχε πει ότι δύο το πρωί θα ήταν στο ατελιέ του. Λοιπόν, τίποτα, δεν ήταν πιά από. Θα πήγαινε να τον βρει... «Αν δεν τον έβρισκε πιά, δηλαδή την γέλασε άκομια μία φορά... Μά ίσως και να ήταν εκεί. Έ! τότε θα το μιλούσε, θα γλίτωνε επί τέλους απ' αυτό το μαρτύριο της αμφοβολής που δε μπορούσε πιά να υποφέρει.

Και δίσταζε ήρεμη, με την καρδιά αναίσθητη από μία ξαφνική απόφαση ξαναπήρε τον δρόμο που είχε περάσει. Έφθανε σε μιάν έξοδο. Ένα άμαξι περνούσε. Το σταμάτησε, ανέβηκε κι' έβρισε στον άμαξι τη διεύθυνση του Παλάτιο Βενάρι.

Δεν έβρισε τίποτα γνός της: πήγαινε να βρει τη μοίρα της και δε θα μπορούσε να πη αν πέρασαν πολλές ώρες ή λίγα λεπτά ως δτου τ' άλλοι σταμάτησε στον ήσυχο δρομάκο.

Χτύπησε διστακτικά το παλιό μπρούτζινο χειροφύλο Πέραςαν λίγα λεπτά. Τέτοια ήταν η αγωνία της που νόμιζε ότι μαζί με την ψυχική πνοή και το σώμα της... Γιατί δεν της άνοιγαν;

Ορμητικά ξαναχτύπησε και περίμενε ακόμα ένα λεπτό, που της φάνηκε ατέλειωτο. Ο γέρος φύλακας του παλάτιο φάνηκε στη μισανογμένη πόρτα... Από πίσω του φαινότανε το πρόσωπο περιθώλο.

«Ω, σιμόρα!... έσεις!»

Την αναγνώρισε άμέσως και το οντισμένο πρόσωπο του έδειχνε την στενοχώρια του που την έκανε να περιμένη.

«Ο κύριος, είναι στο ατελιέ;... Έργάζετα;»

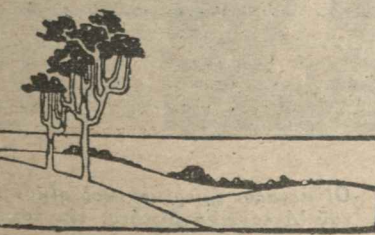
«Όχι, σιμόρα. Δεν ήθε σήμερα. Κανείς δεν τον είδε. Η σιμόρα μπορεί να πη μέσα.

Μηχανικά έροφφερε:

«Ναί, θα τον περιμένω. Μου είπε ότι θα ήταν εδώ.

Ξαφνικά κατάλαβε, ότι πριν ακόμα άκουσει το νερό, ήταν βεβαία πως δεν θα τον έβρισκε...

Ήταν εκείνοι... ήταν εκείνοι οι δυο ξέ-

νοι που πήρε το μάτι της στον κήπο του Μπόμπολι!...

«Ανέβηκε τα σκαλιά του ατελιέ κι' έσπευξε την πόρτα του. Μία φωτεινή ατίδα ήλιου υπήρχε στην άπειρη γαλαρία. Ήταν άδεια. Παντού λουλούδια, λουλούδια πολύτιμα που έσθιναν σκορπώντας μιά μεθυστική ευφορία. Τα αγαλματίδια ήταν σκεπασμένα. Όχι, ο Ρισάρ δεν είχε περάσει από κεί.

Της είχε πει φέματα...

«Άνοιξε διάπλατα ένα παράθυρο. Κοντά σε μιά γυναίκα που δούλευε καθισμένη στα σκαλιά της ταράτσας. Ήταν άγορα—το έγγονάκι του φύλακα—έπαιζε.

Μόλις είδε τη νέα γυναίκα στο παράθυρο, το παιδί έπαυε τα παιχνίδια του και άκνητο την κτύπησε προσεκτικά, που περιμένε... τί... δεν ήξερε... Ίσως τον Ρισάρ... Βήματα στις σκάλες την έκαναν να γνωρίσει το κεφάλι της απότομα. Όχι, δεν ήταν εκείνος! Ο φύλακας σταματημένος στο κατώφλι τή ρωτούσε χαμογελαστά:

«Η σιμόρα δεν θέλει τίποτα;»

«Όχι, τίποτα... Άν σ' ένα λεπτό ο κύριός σου δεν έρθει, φεύγω...»

Πίσω απ' το φύλακα φάνηκε το προσώπο κια του μικρού που ασφάλως της έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον... Καθώς την κυττούσε μοιρασίως κιά λόγια που έκαναν τον παπύ του να γέλιση άνοιχτοκαρδιά.

Μηχανικά η Ζιλιάνα ρώτησε:

—Τί λέει;

«Ότι η σιμόρα είναι παρά πολύ ήσυχη, πιο ήσυχη απ' την άλλη σιμόρα που έχρεται έδω και βλέπει τον σιμόρο...»

Έκλεισε ένα λεπτό τα μάτια της. Το χτύπημα τή βρήκε κατάκαρδα. Μά χωρίς αύτε μιά σύσπηση του προσώπου της να το δείξει, ρώτησε με ήσυχο τόνο και άχρωμα στή φωνή:

—Ποιά σιμόρα;... ή Φραντζέσκα;...

αυτή που έχρεται γιά μοντέλλο;...

—Μά όχι, σιμόρα... Η Φραντζέσκα δεν είναι μιά ντόνια. Ο μικρός μιλά γιά την λουλούια Ρωσίδα που ήταν έδω προχτές ακόμα...

Προχτές;... Πού βρισκόταν τότε εκείνη; «Α! ναι στή Σατορέν ν' Έμα, με τον Μορλάντ, έξω απ' την Φλωρεντία.

—Μία κυρία πού μικρή από μένα και με πιο άνοιχτα μαλλιά;...

—Ναί, και με μάτια πράσινα... ή γαλάνα!... Άλλώς, το χρώμα των ματιών της.

—Α! μιά ξέρω γιά ποιά λέτε... Ήθε πολλές φορές η σιμόρα αυτή δεν είναι έτσι; Ο γέρος σκέφτηκε... Και έπειτα, φλώρα ξανάσε:

—Θυμάμαι 2-3 φορές. Την Τρίτη, όταν ήταν έδω, ο σιμόρο έστειλε το μικρό ν' άρωμα λουλούδια και γαλαρίσματα... Και όμως είχε πάει και το πρωί... Η σιμόρα πήρε μαζί της πολλά. Μά κυτταξε μόνον άκομια άρετά σ' αυτό το βλέπε.

—Ναί, και έχουν μυρωδιά... Πρέπει να τα πετάξουμε!

Και με μιά απότομη κίνηση άρπαξε τα θαιμάσια τραντάχτικά και τα έριξε έξω. Το άγοράκι και ο γέρος ήν κυττούσαν τόσο συσταμένοι που κατάλαβε την άκρίβη της χειρονομίας της γι' αυτά τα άπλοκα πλάσματα και είπε σιγά-σιγά:

—Η μισοφιλία τους μού έκανε κακό... Θάθελε να μπορούσε να πετάξει με τον ίδιο τρόπο απ' τη ζωή της την ανάμνηση του Ρισάρ, και προπάντων την ανάμνηση της αγάπης που του είχε δώσει.

Ο γέρος ίκανονημένος απ' την απάντηση συνέχισε:

—Η σιμόρα άφησε το μαντήλι της την Τρίτη. Το βρήκα στα μαζύλια του ντιβανού καθώς και ένα μικρό διβλιάρδα...

—Δώστε τα μου...

Ένα κορνέ γιά τις έπισκέψεις κι' ένα μ-

κό άρωματισμένο μαντήλι χωρίς όνομα, παρά μόνο με ένα στέμμα.

Τάφισε πάλι στο τραπέζι. Το κορνέ γλίωσθηκε κατά γης αφήνοντας να ξεφύγει μιά κάρτα—μιά κάρτα με τον γραφικό χαρακτήρα του Ρισάρ!... Χωρίς να διατάξει έσπευξε και τή μάζεψε... Δυο γραμμές, χωρίς υπογραφή, μιά το γράμμα έφτανε... Διάβασε: «Ναί έλα... Θά σε περιμένω...»

«Ω, είσα ή τρέλλα μου...»

«Ετσι λοιπόν, ήταν αλήθεια, αλήθεια!

Τα βλέφαρά της άνοιγό- κλεισαν μιά τα χείλια της δεν έβγαλαν ούτε ένα λόγο, ούτε μιά φωνή... Είδη μπροστά της το γέρο που την κυττούσε ανήσυγος. Του έδωσε το κορνέ:

—Θά το δώσετε στον κύριο τον ίδιο...

Πήγε κοντά στον καθρέφτη, σάν νάθελε να σάξει το δέλο της. Το πρόσωπο της έδειχνε σαν κενό ξεθωριασμένο...

Ξανάσε:

—Ωστε είναι αλήθεια...

αλήθεια... Το παρόν είναι αληθινό όπως αληθινά ήταν και τα παρμένα... Μ' άτατούσε γι' αυτή τη γυναίκα...

Έβρισε κοντά μου πού τούχα τόση εμπιστοσύνη... Μούβλεπε γλακιά λόγια... Μούδινε φίλα... Μ' έπαυσε στην αγάλιά του...

Κι' όμως μ' άτατούσε, και δεν ήτούτε παρά να πούξη την κομωδία άρετά καλά γιά να μην τον υποπτείνω... Ω! πόσο τον περφορού για την κομωδία αυτή, που τον οίχτει άκόμα πιο χαμηλά!...

«Αλήθεια, εκείνη τη στιγμή, ή περιφρόνηση κι' ή αγωνία γιά την περιφρόνηση αυτή που αισθανόταν γιά τον άπλοκο που τή είχε παροσώπη με τόση πίστη και αγάπη, τή βυρσανέαν περισσότερο κι' από τή βεβασιότητα που είχε πως δεν τή χρησιμοποιείσε παρά ως όργανο γιά μιάν εκδίκηση του...»

Με την αλήθεια ελκυστική της άγνωρίζε την αλήθεια: δεν υπάχει δέσμευση καθήκον, όρκος που να μπορούν να επιβάλουν την φράση σε μιά καρδιά. Εκείνο όμως που την πείθανε, ήταν ή αναβίβαση του, ή εύκολα με την όποια την έπρόβλεπε, ή ξεσκολομένη κί ψευτιά του κοντά της.

Μέσα στο ζεστό αέρα, φωνάζονταν ή χαμπάνες που σημάωναν μεσημέρι...

Μεσημέρι! πρέπει να γυρίσω... Να γυρίσω...

Να γυρίσω στο σπίτι όπου κείνος θάταν τόσο γνωστός, όπου, μόλις την έβλεπε, θα της έκανε την τρυφερή υποδοχή που πίσω της έκρυβε την προσδοκία του!... Θα τή ρωτούσε που πήγε και θα της δινόνταν πως αυτός είχε έρρασθή όλο το πρωί.

Φόρη την έπιασε στη σκέψη να τον ξανά- δη... Ω! να τον άποφύγω... Να κιά να χυθή στο Τρεβενέκ!... Τί! αυτό να μιά φωνή άμέσως... Ίσως στο σταθμό θα έβρισκε κανένα τραίνο που να την πάρη μακριά γλιτώνοντας την από το μαρτύριο να βρεθή αντίκρυ του...

Ναί, έρεπε να γυρίση στο σπίτι... Όχι όμως άκομια, 'Αργότερα... 'Αργότερα... Τώρα έρεπε ν' άρρηξη το ατελιέ αυτό, όπου έκεί γύγες κι' αυτή ή είχαν αγαπήσει... δ- που ή ίδια είχε γνωρίσει τον μεγαλύτερο πόνο της ζωής της... Και, χωρίς να σέξη μιά καρδιά σάν τόπο που την είχε τόσο μαγέψει μιά φορά, βγήκε έξω, κατέβηκε ήρεμα τα σκαλιά, γιά να μην έλθη πιά κανείς να της μιλήσει, μιά έχοντας πιά τή δύναμη να προσποιηθή την ήσυχη. Κι' έφυγε γιά να πάη... κι' αυτή δεν ήξερε πού... (Ακολουθεί)

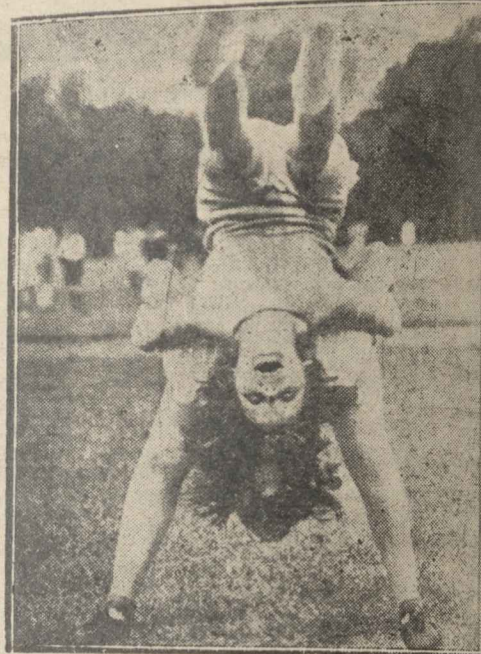
ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἡ ἐξωτική χορεύτρια τοῦ Μονπαρνάζ Ντορίτα, σὸν «Χορὸ τοῦ Φειδιοῦ». Στὰ μάτια της καὶ στὰς κινήσεις της ζωγραφίζεται ἡ ἀνέκφραστη ἀγωνία τῆς θανάσιμης περιπέτειας. Εὐτυχῶς ὁ χορὸς τελειώνει χωρὶς ἀπενευταίο, γιατί ἡ δις Ντορίτα κρατεῖ τὸ φεῖδι ὑπνωτισμένο.

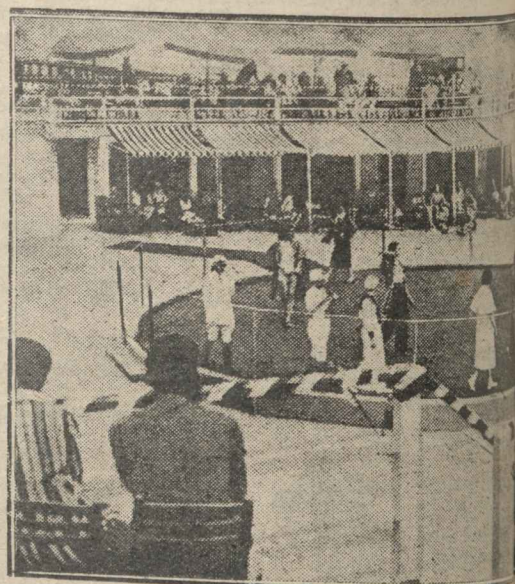
Ἐργάζαμε καὶ ἄλλοτε γιὰ τὴν γυναικεία ναυτική σχολή τοῦ Χερσούργου: Ἰδοὺ ἡ ἐφετείνες...ἀπόφοιτες, ποὺ ἐτοιμάζονται γιὰ ἓνα ἀτλαντικὸ ταξίδι.

Ἡ εἰκόνα μας ἐμφανίζει μιὰ γυναῖκα... μὲ τέσσερα πόδια! Πρόκειται ὅμως περὶ...δυὸ γυναικῶν, ποὺ κάνουν ἓνα ἄρκετὰ δύσκολο γύμνασμα.

Ἡ ἀγγλίδες κολυμβήτριες μεταχειρίζονται ποὺ ὀνομάζουν «τὰ χέρια τῆς πάπιας», ποὺ θοῦν ἐξαιρετικὰ σὲ κολύμβη.

Οἱ μεγάλοι ἀμερικανικοὶ οἰκοὶ νεωτερισμῶν τοῦ Ἀτλάντικα Μπῆτς, τὴν λουτρόπολιν τῶν τὰ περίφημα μαννεκέν τους, τῶν νεωτε-

Ποῦφ καὶ τὸ θαν-«λεβριέ» της, ποὺ βραβεῖο στὴν ζωολο-γία τοῦ Λονδίνου.

Ἡ Ροζελάν Λέι, μιὰ χαβαῖνῃ χορεύ-τρια ποὺ ἐκτελεῖ πάνω σ' ἓνα κορμὸ δένδρου τὸν παθητικὸν χορὸς τῆς πατρίδας της.

Τὰ τρομερὰ αὐτὰ σύνεργα δὲν χρησιμεύουν γιὰ τὴν προστα-σία ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνὰ ἀέρια, ἀλλ' ἀποτελοῦν ἀπλούστατα διάφορα μηχανήματα...γιὰ τὴν γυναικεία καλλονή.

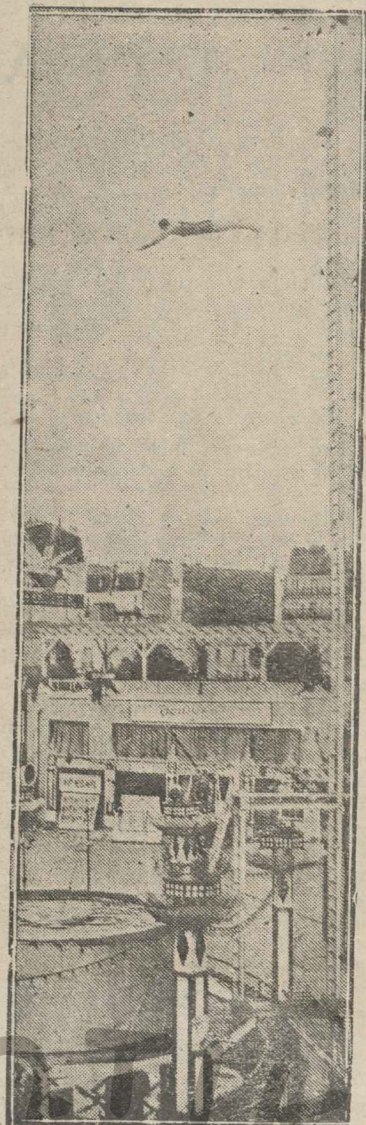

Οἱ ἀρχηγοὶ μιᾶς ἀφρικανικῆς φυλῆς τῶν γαλλικῶν ἀποικιῶν, ἐνεφανίσθησαν μὲ τὰ περίεργα αὐτὰ κοστοῦ-μα στὴν γαλλικὴ ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 14ης Ἰουλίου.

ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀριστερά: Ἡ δις Μπλάνς Μοντέλ ποὺ βγήκε πρώτη σὸν ἀγῶνα κολυμβήμα-τος 100 μέτρων μεταξὺ τῶν Παρισινῶν καλλιτε-χνίδων. Δεξιά: Ἡ Μις Κοῖνον, πηδῶντας ἀπὸ ὕψους 25 μέτρων σὲ μιὰ δεξαμενὴ διαμέτρων τεσσάρων μέτρων, σὲ Λοῦνα Πάρκ τοῦ Λονδίνου.

Τὸ ἀνδρείκελλο αὐτὸ ἀνεκαλύφθη σὲ μιὰ σχολή... λωποδυτῶν, σὲ Παρίσι. Ἦτο ἐφοδιασμένο μὲ διάφορα ἡλεκτρικὰ κοινωτικά καὶ ἐχρησίμευε εἰς τὸ νὰ συνηθίζον...οἱ μαθηταὶ νὰ πέρανουν τὰ ρολόγια χωρὶς νὰ γίνονται ἀντιληπτοί.

J. Bruno - Ruby

ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

—Δέν είμαι πιασμένος για ν' αρέσω σ' τις γυναίκες, είπε ο Ζάκ, και ή ζωή αρχίζει να μου φαίνεται βαρετή!

Ο Άντρέ που τελείωνε το τέταρτο ποτήρι της σαμπάνιας του, γύρισε και κοίταξε τον φίλο του.

—Είσαι πιασμένος για ν' αρέσεις σ' τις γυναίκες, μ'α δέν ξέρεις τον τρόπο να της καταφέρεις;... Δέ μου λές, φιλάρετο μου, πήγες ποτέ σ'ε σινεμά;

—Δέν πάραυτα ποτέ, αποκρίθηκε ο Ζάκ. Μ'αυτός δέν είναι βέβαια ο λόγος που ή Ζανίνα μ'α κυττάει σ'α νύχια κανένα χαρκελοπόδαρο! "Ενα γκαρσόν ήθελε να μαζέψει τα κομμάτια και να στρώσει το τραπέζι μ'αυτό για το δείπνο.

—Βέβαια, δέν είν'αυτός ο λόγος... Μ'α αν επήγαυες, θάπαιρνες μερικά μαθήματα από εκεί... Θ'α σ'α φερόσε πολύ... Θάκαινες την τύχη σου...

Κ'α αφήνοντας να πέσει ή γροθιά του με διασπίδα πάνω στο τραπέζι, ο Άντρέ άρχισε να μιλάει μ'α ευλωστία, ή ή γυναίκες, είναι πριν απ'α όλα πλάσματα της φύσεως, και έχουν κατά κανόνα της ίδιες αδυναμίες, με έλαττωσες παρ'αλλήλ'ες! Τό σινεμά έχει μ'α συνολογή άφραίων άνδρων που, γνωρίζοντας κατά βάθος την τέχνη ν'αρέσουν, κάνουν χρήση όλων των ενφάρσεων και όλων των απαιτομένων χειρονομιών για να γίνουν άκαταγνώστοι. Κ'α έτσι ή γυναίκες τρέχουν προς την δόνη, όπου τό συγγνωμένο πρόσωπο αυτών των «δόν Ζανών» της παλαβώνει, όπως κανένας άνδρας με σόκα και όστ'α! "Απ'αυτό φθάνει κανείς στο συμπέρασμα ότι αν θέλει να τους μιμηθ'α μπορεί κτλ...

Ο Ζάκ σημάχθηκε με τό ίδιο πάντοτε πένθυμο ύφος...

—Είσαι μεθυμένος... Πάω να πλ'αγιάσω!

—Είμαι πολύ καλά! Κάποτε κ'α γράγε, κ'α έπειτα θ'α σ'ε π'αω σ'α ένα φίλο που προσάλλεται εδώ στο πλάι. Και σου δάξω σ'α σ'αίχμα, π'α αν κατορθώσης ν'αποκτήσης μερικά κολλ'ακια αυτών των δημοφ'ων, πριν από τρεις μήνες τό άνηκείμενο των όνειρων σου θ'α β'αίσκεται στην άγκαλιά σου. Όλες ή γυναίκες είναι ίδιες!

Ο Ζάκ ανασήκωσε τους ώμους, μ'α ξανακάθισε και ζήτησε γαβιά, έπειτα ένα ποτό. Πήγαυε στο σινεμά. Πηγαίνανε εκεί επί δεκαπέντε συνεχείς βραδιές.

Επί δεκαπέντε νύχτες ο άδ'εξις μαθητής ήταν υποχρεωμένος να σπουδάζει τους άκαταμάχητους τρόπους των γ'οιτων. Τό δέκατο έκτο βράδυ, ο Άντρέ σκέφθηκε π'α ο καρπός είχε ώριμάσει, και φιλοδοξώντας τον φίλο του με μ'α γερή γροθιά ανάμεσα στην ώμο-πλάτη, του είπε:

—Και τώρα πήγαυε να δ'ες την Ζανίνα σου, και μ'α ξεχάσε, ότι σ'ε μ'α τέτοια περίσταση, ο Κλάβ Μπρον θάκαινε αυτό σ'ε μ'αν ήλλη, θυμίσου τον Ρίτσο Ντίξ. Μ'αν περιφρονήσης επίσης τον Ζίλιμπερτ, τον Μπρονφ'ε, τον Κόλμαν, τον Μοζόβαν, τον Μυρά, τον Μπαρμινόρ και τον Νοβόρο... Και θυμίσου ότι και ή π'α τολμηρές γυναίκες διαμύονται μπ'αρος στην λέξι "έτσι"!

Αυτό ήταν όλο. Κ'α ο Ζάκ έφυγε μέσα από τό σκεπτικό σκεδάσι, προς τό σπίτι όπου μ'αταξ'α ένός φωνογράφου, τηλεφώνου, μερικών

τεραστίων άόσμων λουλουδιών και ένός τραπέζιου γεμάτου απ'αλκοόλ, ή Ζανίνα δεχότανε κάθε βράδυ μερικούς νέους που μιλούσανε σ'αν γέροι, που χορεύανε σ'αν κορίτσια, και που φαντάζονταν ότι αποτελούσανε μ'α προσωμο-χο τάξι, επειδή άντικανε στην μεταπολεμική γενεά.

Η Ζανίνα ήταν χήρα... μ'α πολύ νέα χήρα, πλούσια, χαϊδεμένη και άπολύτως κυρία της καρδιάς της, πράγμα που άναβε άόμοια περισότερο τον Ζάκ γιατί την αγαπούσε πολύ.

Όταν σήμανε τό κοιμ'αδ'ν, ο συνηθισμένος θόρυβος των φωνών άκούγ'ατο π'αω από την πόρτα, όπως και τό ραδιόφωνο, που είχε αχ-μυλωτίσει μ'α τ'αξ'α της Λόντρας. Συνήθως,

Στάθηκε έκπληκτος βλέποντας την Ζανίνα δ'ομ'αγαυή να τον περιμένει.

τό π'αίσιό που περιέβαλλε την νεαρή γυναίκα, τα τρία της χ'αέρια, τό έντονο φ'αος των λαμπ'ων της, και τα μεθυστικά άρώματα που έξ'επ'αίμπονταν από τη ξανθιά της σάρκα, τ'αράζαν υπερβολικά τον Ζάκ.

Έμπαινε τότε στο σπίτι σ'αν μ'α β'ολ'αδα, φιλούσε τρέμοντας τό χ'αέρι που του έτεινετο άφ'ηρημένα, έπειτα τ'αίπωνε σ'ε μ'α γωνιά για να μ'α ξαναβ'αί μ'α από και μέσ'α. Την τελευταία φορά συλλογίζότανε ένα από τους μεγαλύτερους γ'οήτας της δ'όνησης: σ'ατάθηκε σ'αμ'α στην πόρτα, πήρε μ'α π'αζα κ'α άφησε να συρθ'α πάνω στην δ'αίτην'α ένα βλέμμα μ'αλαξ'α. Έπειτα έντελ'ως φωνάζ'α—έν'α όλος ο κόσμος στράφηκε προς τό μέρος του—προχώρησε άόγα προς την οικοδόμησιον και άκούμπησε ψυχρά π'αρος της ταυτοχρόνως κατάματα την φίλη που δ'οσκότανε π'αξ'α της) τα χ'αέλια του στο χ'αέρι της Ζανίνας.

Τό χ'αέρι τραβήχθηκε με βία, και μ'α φωνή ένενερισμένη άφ'ησε να πέσει πάνω από τό κεφάλι του Ζάκ την έξης φράσι:

—Τ'α γενίκατε λοιπόν τόσες μέρες; μ'αξ ξεχάσατε έντελ'ως άγαπητέ μου!

Τό πράγμα άρχισε κάπως σκαμποζίκια, μ'α έκείνος είχε τό κουράγιο να πετάξει ένα «έως» άρετά αυθάδες, που άνοίξε μ'α νεκρική σ'αγή π'αρος ένα ταγ'αρο, ήπια σαμπάνια, έκαμε λίγο κόρτε στην άσημ'ατοτερη γυναικ'α και έφ'ηγε. "Επί δεκαπέντε μέρες, άκούραστα (είχε δ'οσει τον λόγο του στον φίλο του), ένσυνέχισε τό

τέχνασμα που ξ'αν-π'αριέ με π'αυ'αζε τό όλο του... Ε'αυ'αξ έξ'αρχ'αξ δεθαώθηκε π'αξ ή π'ακτησε τρεις έχ'αθ'ες θ'ανάσιμες: δύο μελα χροιν'ες και μ'α ροδόσα. "Όσο για την Ζανίνα, αυτή είχε γ'αίει μ'α άπροσπέλαστη και π'αξ δ'οσάρεστη παρ'α ποτέ... Ο Ζάκ προσάπ'ασι να παρηγορηθ'α (τελευταίο καταφύγιο) λέγοντας μέσ'α του π'αξ έτσι, ή' απέφ'ηγε να π'αρησ'α τό σ'αίχμα του "Αντρέ!...

Φθ'ασανε έτσι σ'α μ'α του "Τουλίου. Η Ζανίνα ήταν πολύ γυναικ'α του κόσμου για να μ'αρησ'α να ύποφέρ'α στο Παρίσι την καλοκαιρία σαζ'α. "Ανήγγειλε λοιπόν στους φίλους της π'αξ θάφ'ηγε για καιρ'α στην έξοχ'α. Ο Ζάκ ή όποίος δ'οσκότανε εκεί, δέχτηκε ήρωικά τό νέο, και τό ύπογ'αμ'α μ'αλ'α, όπως τότε, τόκαμνε ο καλύτερος από τόξ'α ήρώας του! Ένα σαρκαστικό χαμόγελο, που έκανε την Ζανίνα να πανιάσει, από τό κακό της.

—Έξ'α άλλου, έκανε εκείνη ταμπ'ατας σ'αμ'α τό μ'αράσσο του, θαρ'αητε να με συνοδέψετε ως τον σταθμό!

Δέν έδωσε τον λόγο του. "Ός τόσο πήγε με την ψυχ'α άναστατωμένη από τη σ'αμ'α π'αξ όλοι οι κόποι του πήγαυε χαμ'αίς, και δ'α επί τρεις μήνες, «έως» και για πάντα δέν θ'α ξαναβ'αίε π'αξ την Ζανίνα.

Π'αριέμενε φρισιάζ'α, να β'αί στο σταθμό και μ'α δ'οδεμάδα θαυμαστών, φ'ατωμένων ή π'αθ'έν'ας με μ'αν άνθοδέσμη. Στάθηκε λοιπόν έκπληκτος βλέποντας την Ζανίνα όλομ'αγαυή να τον περιμένει. Τ'α γ'ονάτα του άρχισαν να τρέμουν, μ'α ξανακ'α άπεράσισε να π'αίξ'α τό τελευταίο του άτου! "Εν'α ο άχ'αθοφόρος τ'αυτοποιόσε της βαλ'ιτσες μέσα στο βαγ'αόν, ο Ζάκ στην πλατφόρμα άρ'αξε την Ζανίνα από π'αξ όμους και έδ'αθ'ισε σ'α μ'ατα της τό βλέμμα του τό π'α φ'ατοξ'αίν'α, τό βλέμμα αυτό τό έλ'αμονο και καταπληκτικό που άποκαλύπτει τον π'αξ πολλ'α καλλίτερο απ'α όλα τα λόγια του κόσμου...

Χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να συμπληρωθ'α αυτή ή άπεγνωσμένη χειρονομία, και είχε την έντύπωσι π'αξ θ'α τελείωναν τα πάντα μ'α ένα ξέσπασμα, όταν προς μεγάλη του κατ'απ'αξ'α, ή μορφή της Ζανίνας φ'ατίσθηκε και τότε χωρίς να στρέψ'α τό βλέμμα της:

—Είμαι δυνατόν;... Μ'α άγαπητέ λοιπόν...

Η φωνή της κόπηκε—τα μάτια της ήφ'αθησαν κ'α έξακολούθησε:

—"Εδώ και δεκαπέντε μέρες έχ'α τέτοια π'αυ'αθησ'α π'αξ με κοροϊδ'ατε Ζάκ.

—Ζανίνα! φ'ανάξες σχεδόν ο Ζάκ. Και π'αήδ'ασε στο σκαλ'αδα, όπου ή ταξιδ'ατισσα, σ'αν πανικόβλητη είχε καταρ'αγει. Μ'α κρυφή παραφορά του έλεγε π'αξ είχε φ'αθ'α ή ώρα του. Δίχως ν'ακούση την σ'αίτην'α της άνοχωρήσεως που έξ'αχ'αζε τό θαμ'ατο μαγ'αλ'α της προκ'αμ'αίας, παρέσυρε την σύντροφ'α του π'αρος τον διάδρομο, έπειτα, άνασημ'αμένος μέσα σ'ε μ'α περιπαθ'α όρημ'α όλα τα φίλα του τέλους των φίλων, που είχε μελετ'ασει στην δ'όνη, έσκ'αψε σ'α χ'αέλι της Ζανίνας... ή όποια δέν τ'αυ'αχ'αθηκε καθόλου!

Τό τ'αυ'αίο κ'ατ'αήθηκε... Τό τ'αυ'αίο έφ'ηγε... Τό τ'αυ'αίο δέν έφ'ηγε από τό σταθμό... "Ένα σ'αξ π'αξ έντονο είχε άπ'αλωθ'α στον διάδρομο. Τότε μόνο τα χ'αέλια του Ζάκ και της Ζανίνας χορησ'αθηκαν, για μ'α στιγμ'α και τότε κατ'αέσανε τό Παρίσι που άπομ'αωσ'ατο. "Επειτα χαμογελόσανε ο ένας στον άλλο σ'αν σ'αμ'ανοχοι και ξανασιμ'αζανε σ'α ένα άτέλειωτο άγ'αμ'ασμα.

Την επ'αμένη ο Άντρέ, θ'ομ'αμ'αίνοντας, έλ'αβ'αυε από της Κάννες ένα τ'αξ σ'αυ'αδ'αμένο μ'α αυ'α τα λόγια: «Ζήτησ'α οί έρωσιμ'αίον της δ'όνησης! Είσαι μέγας! Λάβε τό σ'αίχμα σου! Σ'α σ'ατέλλω άόμοια χ'αίλια φ'αράκια μ'α τ'αμ'αίον "Αλλ'ηλοθ'αηθ'ας του Σινεμά μ'α

Z. ΜΠΡΟΝΟ-ΡΟΥΜΠΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

["Ο κύριος Άχιλλέας ο Σταύρακας, ένας τίμιος άμαξ'ας με παραδόσεις, δ'οτερα από τον κακό δ'ομόιο που έπήρε ο γυός του και μ'α έχ'ον πλέον καμ'αξ ή έλ'ατ'α σ'α σ'ατον άναγ'αζεται να νοικιάσει δύο δωμάτια στην αλή του. Τό ένα νοικιάζεται από ένα νέο σ'αυ'αξ φ'αητητή και υπ'αλλ'αλο ύπουργ'αλου—τον Κόστα Διγηρό. Η κόρη του Σταύρακα, ή Λευκή, που είχε τελειώσ'α τό χρόνο έκείνο από τό "Αρσάκειο, νοιώδει ένα αλ-σ'αμ'ατά για τον Κόστα, τον όποιον άγαπά και ή Χρηστ'α, κόρη ένός πλουσίου έφοιτισ'αξ].

16.

(Η συνέχεια)

—Λευκή! έλ'ετε άγ'αρια.

Η Λευκή τον έκ'ατάξε με άδιαφορία. "Αν μ'αρησ'α να έξακολουθ'αση για μένα ή ζωή αυτή, δέν έσ'αυ'αδ'α να να μένω κλεισμένη και καταδικασμένη μέσα σ'ατους τοίχους του σ'απ'ασι μ'αξ. Η νεότη'α μου με τραβά σ'ε μ'αν ήλλη ζωή...

Ο γέρο άμαξ'ας δέν μ'αρησε να έννοση τίποτε. Τ'α λόγια της σ'αν σ'αυ'αγ'αμ'ατα ό'αξ τ'αυ'αίσανε τό κεφάλι του και αισθ'ανονταν τό αήμα του να β'αράξ'α μέσα στο γέροκο κορμί του. "Επ'αυ'αξ ή κυρά "Ασμίνα σ'α λίγ'α. "Επ'αυ'αξ τον Άχιλλ'α στο δωμάτιό του και συναντ'αόντας κατόπιν τη Λευκή στην αλή της λέει:

—Μ'α δέν σ'αέφ'ηκες π'αξ οι τρόποι σου αυτοί μ'αρησαν να θανατώσουν τον πατέρα;

—Τ'α θέλεις να κόμ'α μητέρα;

—Τ'α να κόμ'αξ! Τ'α να κόμ'αξ! Αυ'α τα λόγια που έλ'ετε τον πατέρα σου...

—Είμαι αλήθεια. Αυ'α ή ζωή μου είναι άφ'ορητη π'αξ... Ο'α ακολουθ'αση την ζωή που ποθ'α και που την αισθ'ανομ'α να με φ'αυ'αξ'α και να με τραβά!

—Λευκή! Τ'αελλ'αθ'ηκες λοιπόν. Τ'αελλ'αθ'ηκες έφ'ανάξες άγ'αρια ή γ'ορ'α Σταύρακα.

—Τ'α φωνάζεις έτσι! Γιατί φωνάζεις. Τ'α τό όρελος με της φων'ες σου αυτές;

—Τ'α σ'αέτ'ατα λοιπόν να κόμ'αξ;

—Θ'α β'αω στο θέατρο. Τίποτε περισσ'ατερο. Θέλω να άπολάφ'α τό δ'αειρά μου.

Η κυρά "Ασμίνα άρχισε να χ'αυ'αίεται σ'αν τ'αελλ'α και να τραβά άπελ'ασιμ'ατα τα μ'αλ'α της.

—Στό θέατρο! Στό θέατρο! Μ'α θεατρίνα στην οικογένειά μ'αξ. Ο άναθεματισμένος αυτός ο γ'ερο-θεατρός, ο γ'ουρσοξ'αξ, σ'ε π'αξ στον λαμό του. Μ'α θεατρίνα ή κόρη μ'αξ.

Με την ίδια αδιαφορία ή Λευκή παρακολούθησε τα χ'αυ'αμ'ατα αυ'α της μητέρας της.

Τίποτε δέν την συγκίνησε. "Ηταν άποφ'ασιμ'α να φύγ'α απ'α τό σπίτι της, τό ίδιο μ'αλ'ατα βράδυ για να ν'αμ'απ'ατ'αση στο θέατρο σ'α ένα μικρό όλό μ'αξ έπαθεσ'ασης. Είχε άλλ'αξ και τό όνομά της. Στην καν'αυ'α για ζωή που θ'α έρωσ'αγ'ατο ή Λευκή ήτο πεθ'αμένη. "Υπ'αηξε ή Μ'αλ'ακα πλέον.

Η έμ'ασις εις τό θέατρον ήταν έπιτυχία. Η Λευκή έχ'αρε. Τα δ'οσάτα της νεότη'α έχαρησ'αθηκαν. Τό σ'αυ'ατ'αρισμα της παρ'αμ'αξ'ας έδ'ομ'αυ'ασης άμ'ασις θαμ'ατισ'α, Τό όνομά της—Μ'αλ'ακα—έμ'αηκε στο πρόγραμ'α και στις έφημερίδες. "Ενα χαμ'αίον πουλ'α πλέον ή κόρη του άμαξ'α. Μεθυσιμ'α ή από μερ'αξ θαμ'αμ'ατα που έκ'ατ'αζαν μ'αροσ'α της σ'ε θαμ'ατ'αρια των κ'αλ'αζων και την έμ'ατωλ'αυ'ατον της όμορφ'ας και της παρ'αμ'αξ'ας της δ'οσ'ας. Στην αλή πλέον δέν έφ'αη ή Λευκή. Και έμ'αυε μον'αξ πλέον ή άμ'αγ'αδ'α. Την ήλλη άμ'αγ'αδ'α την έσ'αυ'ασε κάτω τό ρ'αγμα της διαφ'ορ'ας. Και ένα βράδυ έτίναξε τους άν'αθ'ος της ο Άνδ'αξ. "Ενας τίτος άκολ'αστον γ'αλ'εξ'αξ. Με τό χαμόγελο, τ'αξ ύποχ'ασεις και με τα χ'αλ'αδ'αμ'α,

ΕΤΙΝΑΞΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟ
ΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΑΣΙΛΙΑΔΗ.

Η κυρά "Ασμίνα τα έδ'αχ'α με δ'ακ'α. "Ηταν ή σωτηρία τους. Ο γέρο Σταύρακας όμως όταν έμ'αθε άγ'αότερα π'αξ ή Λευκή τους έστ'αλε τα λεπ'α αυ'α, έγινε έξ'α φρεν'ων. Τό κυριόμ'ατο κορμί του δ'οθ'αθηκε άγ'αρια. Και τό προσ'από του άστοχ'αρε από όρη.

Και τα δέχ'αθ'ες τα λεπ'α αυ'α; ρ'ατ'αση με φωνή γεμάτη λ'ασις.

—Γιατί να μ'αν τα δ'αχ'α, παρ'ατήρησε ή "Ασμίνα. Κόρη μ'αξ είναι. Δέν μ'αρησε να ξεχ'αση τους γ'οναίς της.

—Τέτοια λεπ'α δέν έχ'ομ'α αν'αγ'αξ έμ'αξ! "Όχι! ο γέρο Σταύρακας δέν μπορεί να δ'αχ'α τα λεπ'α αυ'α της άμ'αμ'ας.

Και τό άλλο π'αξ τα έστ'αλε π'αξ.

Η Μ'αλ'ακα έδ'οκ'αμ'ασε ένα δ'αυ'ατό π'αηγ'α. Τό γ'ορ'αμα των χ'ομ'ατων αυ'ατων την έκαμ'ε να π'αισθ'α π'αξ δέν έφ'αρε π'αξ να σ'αεφ'α π'αξ έχει πατέρα. Γ'α αυ'ατον δέν ύπ'αηξε π'αξ ή Λευκή. Μέσ'α από την σ'αμ'α της έπ'αρεσ'α όλη ή τραγ'αδ'α της αλή της με την αν'αμ'αμένη άμ'αγ'αδ'α και αισθ'ανονταν τό μ'αλ'α της να σα-λ'αη. Τα φ'ατα του θεάτρου όσ'αν να χορ'απ'αδ'ασαν σ'α μ'ατα της. "Εξ'α στην πόρτα δ'ακ'αυε μερ'αξ π'αξόσ'ατα γ'αυσ'ατά της, που σ'αν να είχε λ'ασημ'αση όμους τα όνομάτα τους.

Η ζωή της ν'ακ'ατοιν'αξ "Αθ'αγ'ας άρχισε να γ'αίνεται ζ'οπορ'ατα. Η Μ'αλ'ακα άπομ'αωρ'αθηκε από τό θέατρο. Έχ'αθ'ηκε μέσα σ'ε στενά σ'ακ'αίνα δ'ομ'αμ'α. Δέν ήξερε π'αξ έπ'αγ'αυε. "Ενας π'αρετός δ'αυ'αξ έκαμ'ε πάντοτε τό κε-φ'αλί και τό κορμί της. Οί άν'αρωστοί που περ'αυ'ασαν από μ'αρησ'αση, έν'αμ'αζε π'αξ την κατ'αέσαν με περιφ'ορησι και σαρκ'ασιμ'α γέ-λοιο. Και τα άστ'α όσ'αν να την γ'αλ'αυ'ασαν ει-ρενικά κ'α αυ'α. Σταγ'ανες ιδ'οω'αξ έλ'αυ'ατον τό μ'ατωπό της. "Ενας π'αλ'αμ'α την έλ'αμ'α-σε για μ'α σ'αμ'α, και την έκ'ατάξε π'αξ σ'α-κ'αμ'α. Η Μ'αλ'ακα έδ'οκ'αμ'ασε ένα όίγος θα-μ'ατ'α. Σ'αέτ'αθηκε έμ'αξ'ας π'αξ ο π'αλ'αμ'α την έξ'αλαβε για της άλλ'ες έκ'αίεινες γυναικ'ες των π'αξόσ'ατων, που παρ'αδ'αιν'ατον τό κορμί τους στον π'αυ'α που θ'α ήθελε να θ'αυ'αση όλίγα δ'ακ'αμ'α. Και ένα β'ου'αδ'α κ'αμ'αμ'α της έπαγε τον λαμό... Ο χαμός της ήταν τέλειος.

Παρακολουθ'ατε τό θέατρο απ'α τό θ'αω-ρείο με τον έρωσ'ατή της.

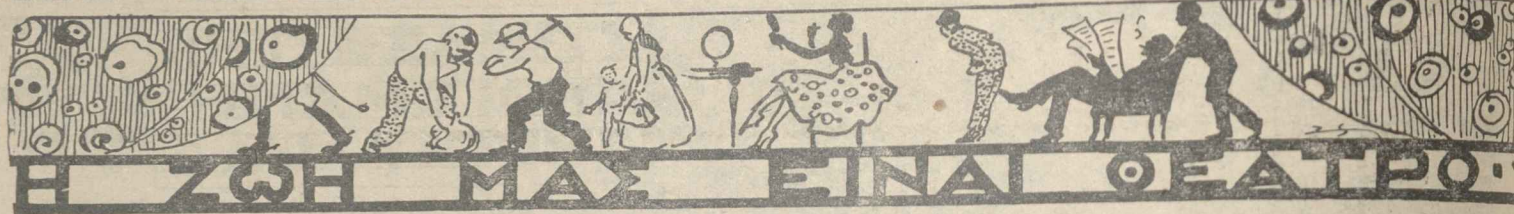
είχε δ'οσ'αξ και θέλ'αηγο. Είς την κομ'αη ήλλα που της ένοικ'ασε ο έρωσ'αγ'ας της ή Μ'αλ'ακα έπ'αριέσ'ατε την ζωή της έν'αμ'αμ'α. Κάποτε την είχε έπ'ακεφ'αθη στην ήλλα ο ά-δ'ελφός της ο Στεφ'ανης. "Ενα έρωσ'αμ'α της ζω'ας, χαρ'ασιμ'ατος κατ'ατομ'αμ'ατος, κατ'α-ναξ'ας, στον Παρ'α, και πατέραξ δύο π'α-δ'ων. Η Μ'αλ'ακα τον έδ'αχ'α με π'αυ'αδ'α. Τ'αυ'α έπ'αταξε μερ'αξ έκ'ατοσ'αμ'ατα και τ'αυ'α έλ'ε να μ'αν ξαν'αθ'α π'αξ στο σπίτι της. Ο Στεφ'ανης την κατ'αζε με όρε, που την έκα-με να φοβ'αθ'α.

—Δέν καταδ'αχ'αται δηλ'αδ'α να σ'ε έπ'ακε φ'αθ'α. Σ'αμ'α έμ'ατε, όηλ'αδ'α;

Η Μ'αλ'ακα τ'αυ'α σ'αμ'αμ'ατα τ'αυ'αμ'αμ'α, για να τον ήσυχ'αση όα, όταν θ'α της γ'ορ'αμ'α, θ'α σ'αεφ'α να τον β'ομ'αθ'α δ'α μ'αρησ'αση.

Φ'αγ'αόντας ο Στεφ'ανης έγ'αμ'ατωσ'αζε την "Ανν'ατα, την υπ'αρ'ατ'α της, και της έλ'ε κά-ποια λόγια που αν'αγ'αζαν την "Ανν'ατα να διαμ'αρ'ατηρ'αθη στην Λευκή. Κάποτε π'αξ είχε δ'αχ'αθη την έπίσ'αμ'α του κύριου Σ'αυ'αρου Κ'αυ'αδ'α-ν'α. Είχε έγ'ατωλ'αμ'α την αλή του γ'ερο Σταύρακα και είχε έγ'ατωλ'αμ'α, σ'α ένα ή-λο μικρό δ'ομ'αμ'α μ'αξ μ'α π'αητό του σ'α-ν'αδ'ελοφ'ο. Από τον Κ'αυ'αδ'α ή Μ'αλ'ακα έ-π'αηγοφ'ορηθη τό κακό που έκαμ'ε στον πα-τέρα της ή έγ'ατωλ'αμ'α του σ'απ'ασι του. Τότε για π'αυ'α φορά αισθ'αν'αθηκε να ξ'αυ'α μ'ατα της ή άγ'αση για τους γ'οναίς της και ή μετ'αμ'α για δ'α έκαμ'ε. Τό ίδιο βράδυ έστ'αλε μέσα σ'ε ένα φ'αέλλο στο σπίτι τους τ'αυ'α χ'αμ'α.

(Η συνέχεια εις τό προσ'αχ'αξ)

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Μη νομίζω κανένας, ότι πρόκειται περί της γνωστής γαλλικής κωμωδίας, ή οποια άλλοτε είχε κομμάτι το πρόγραμμα πολλών θεάτρων, επί μακράν σειράν παραστάσεων. Δεν πρόκειται περί αυτού του έργου, αλλά περί άλλου, άπλω συνώνυμου, περί μιας δραματικής κωμωδίας με πρωταγωνιστή τον κ. Γεώργιο Καυδύση, τενόρον της όπερέτας μας. Το νέο έργο μας θα κομμάτι μίαν και μόνον ήμέραν το πρόγραμμα της τελείας α-ύτης.

«Ας κάνουμε την διανομήν λοιπόν:
Πρόσωπα. Ηθοισοί.
«Ασώτος υίός. Γεώργιος Καυδύσης.
Κούλα, ή κατάρχησις του Μία κυρία τραπε-
ζίτου στη Ρουμανία.
Καλλιτεχνικός πατήρ του. Ιωάννης Παπαϊωάννου
«Ασώτου. (Η σκηνή στην Ρουμανία στα 1914)

ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ ΠΛΟΥΣΙΟΣ!

—Βρέ Καυδύση, κάθισε σ' αυτή σου!
—Τίποτα. Άγαπητέ μου Γιάννη, άπερά-
σια να γίνω πλούσιος!... Θά την κλέψω.
—Βρέ κάτσε στη δουλεία σου! Κόττα τι
τενορολίζεις σου, τό σουξέ σου, κι' άσε τας
κατακτήσεις...
—Κατακτήσεις; Έτσι σκέτα τό λές; Δέ-
κα εκατομμύρια έχει! Θά την πάρω και θά
φύγω.

—Και ό θάσος τί θά γίνη χωρίς τενόρο;
—Αυτό μου είνε άδιάφορο. Θά πάρω την
προίκα και θά σάς άποζημιώσω.
Και ό Γεώργιος Καυδύσης, πρώτος τενό-
ρος του θιάσου Παπαϊωάννου, τό ίδιο βράδυ
μετά την παραστάτην έφραγε από τον θιάσο
διά να ακολουθήσῃ την έκλεκτήν της καρδιάς
του. Στην πάντα σουξέ, θρίμπος, γλέντια
κ.τ.λ.

Η έκλεκτή του, ή κυρία Κούλα Ρουμ...
είναι παντρεμένη με έναν γέρο τραπεζί-
τη Κουκλα πραγματική, μόλις 25 ετών κοριτσά-
κουλα, την είχαν παντρεύσει διά της βίας οι
δικοί της και της είχαν δώσει τον βαθύ-
πλουτο τραπεζίτη.

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΤΟΥΣ

Η Κούλα από την πρώτη ήμέρα που ό
θιάσος Παπαϊωάννου έφρασε με την «Εβ-
ρα» στον τόπο τους, έτεροελάθη με τον τενό-
ρον! Την δεύτερη ήμέρα ό θιάσος έπαίξε τον
«Κόμνητα του Λουξεμβούργου». Λίγο πρό της
παραστάσεως ό Κόμνης του Λουξεμβούργου έ-
λάμβανε ένα πελώριο καλάθι λουλούδια και
μία χρυσή καρφίτσα με ένα διαμάντι σαν ρε-
βίθι μεγάλο με ένα μπλετάκι.
«Από μία κυρία που σάς θαυμάζει και που
θά ήθελε να σάς γνωρίσω».

Κ.
Ο Καυδύσης θεότρελλος τύπος, και συνη-
θισμένος από κατακτήσεις, γέλασε. Τό πήρε
τό πράγμα όχι και τόσο στα σοβαρά.
Την τρίτη ήμέρα ό θιάσος έπαίξε τον
«Αρχισταίγγανον». Ο γυιός του αρχισταίγγα-
νου (ό τενόρος) λίγο πρό της παραστάσεως
έλάμβανε μία χρυσή ταμπакιέρα μ' ένα μπ-
λετάκι.

«Από την ίδια κυρία που σάς θαυμάζει και
που θά κάθεται απόψε πίσω ακριβώς από τον
μαέστρο, και θά φορή πράσινο φόρεμα».

Κ.
Τούτη τη φορά ό Καυδύσης τό πήρε πολύ
στά σοβαρά. Πρόκειται περί σοβαρής υποθέ-
σεως. Λουλούδια, καρφίτσα, ταμπакιέρα...
Αυτοί έγει ό Θεός. Ποιος ξέρει τί άλλα δώρα
θά λάβαινε... Κι' αν είναι και καμιά δυο-
ρη... Σουξές! Θά καλοπερνάσε τους δύο
μήνες... Αυτές της σκέψεις έκανε...

Ντύθηκε, ποντραρίστηκε, κοττάχτηκε δυ-
ο-τρεις φορές στον καθέφετη του καμαρινού
του και όγνηκε στη σκηνή... Χειροκροτή-
ματα.

Ο Καυδύσης μόλις όγνηκε, πρώτη του δου-
λειά ήταν να ανακαλύψῃ ποιά ήταν αυτή.
«Ερρίξε τά μάτια του πίσω από τον μαέστρο
... αλλά... τί να ιδῇ; Έκείνητην δύο με
πράσινα. Μία μισόκοπη και μία νέα. Και ή
δυό τον κοττάζαν! Ποιά από της δυό ήταν ή
κυρία κουδουτού; Η ώραία ή ή άσχημη;
Με χυποκαρόδι είπε τό τραγουδι, κι' όταν τό
τελείωσε και ό κόσμος τον χειροκρότησε,
σαν να κατάλαβε κάτι... Η μία κυρία με
τά πράσινα... ή άσχημη του φάνηκε πως
τον γλυκοκύτταζε, τού έστειλε μάλιαστα και
ένα κορφο φίλι... Πήγε ή καρδιά του στον
τόπο της... Έπί τέλους αυτή είνε,

«Ο «Ασώτος» εις μίαν του φωτογραφί-
αν με την κ. Αθηνάϊαν Μοισάχα
στις «Σπιριντόφονικες»».

ΟΤΑΝ Η ΑΓΑΙΑ ΤΗΣ Α' ΠΡΑΞΕΩΣ

—Σώθηκε παιδιά. Βλέπετε αυτή την Τζο-
κόντα; Άγαπητές εμένα...
«Ολοι οι ήθοισοι τρέξανε πίσω από της
τροπίτσες της αλιάας να θαυμάσουν την
Τζοκόντα».

—Κούλα ε;
—Γειά σου ρε Καυδύση! Κόμματος! τού
είπε ό Μηλιάδης ό Σπύρος.
—Και τί κόμματος! Ψητό γερό... Η γυ-
ναίκα του τραπεζίτη, είπε κάποιος, που την
ξέρε.

«Ανοίξε ή αλιάια για την β' πράξη.
Πού να παραστήσῃ ό Καυδύσης! Πού να
προεβῇ υποβολή! Όλο πίσω από τό μαέ-
στρο είχε τό νου του. Γλυκοκύτταζε την ώ-
ραία με τά πράσινα και τον γλυκοκύτταζαν
και ή δυό με τά πράσινα. Έπαίρνε μεξέ, με
τά μάτια και ή μισόκοπη! Χατήρι του βασι-
λικού ποτίζεται κι' ή γλάστρα».

«Όταν ή παραστάσις έτελείωσε ένας ταξί-
βητης ειδοποίησε τον Καυδύσην ότι... καί
κυρία ώραία θέλει να τον ιδῇ».
Βιαστικά-βιαστικά άντυσος και με της πού-
δος και της πάτης στά μούτρα πετάχτηκε
έξω... Έκείνη τον περίμενε στον σκοτεινό

διαδουακό της σκηνής. Προχώρησε, την
πλησίασε και της έπιασε τό χέρι.

—Καλησπέρα σας!
—Καλησπέρα.
—Έφραξαν και οι δύο.
—Νά φύγουμε από δω, να μη μās δῇ κί-
νεσις.

—Νά φύγουμε...
«Ένα άμαξάκι, ανέλαβε να προσφύξῃ από
τά μάτια του κόσμου τό ζευγάρι. Τους ώγ-
ησε στο σπίτι της μαμας της (Κυρίας με τά
πράσινα)».

Δέν έχουμε θέματα την άδιακρισίαν να μπο-
με μαζί, μέσα στο σπίτι και να παρακολου-
θήσουμε την πρώτη αυτή συνέντευξη τού
Καυδύση και της κυρίας τραπεζίτου.

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΗΜΕΡΑ

Τό ζευγάρι πέρασε ξάγρυπνο όλη την νύ-
χτα στο σαλόνι της «μαμας», ήπια και γλέν-
τησε, και περί τά τέλη της «συνεδείσεως»
έδωσαν και οι δύο τον νευρομισμένον δακν
της αγάπης, ότι θά αγαπιούνται αινώτως και
ότι θά...

Αυτό τό «ότι θά» έχει την σπουδαιότητά.
Τό «ότι θά...» κλεφτούσε...

—Αύριο τό βράδυ θά φύγω και θάρῃ να
τέ πάρω από τό θέατρο.

—Ναι, αγαπή μου.

—Δέ θά ξαναπαίξῃς στο θέατρο. Θά γίνῃς
άντρας μου.

—Και ό άντρας σου;
—Είμαι ταξίδι. «Όταν θάρῃ, θά ζητήσω
δαχύγιο και θά παντρευτούμε».

«Εμειναν σύμφωνοι. Ένα φίλι σκαπό έπε-
κώρωσε τά συμφωνηθέντα. Ήταν ή μεγάλη
σφραγίς τού «ερωτικού κράτους» πεί οαί ώ-
ρίστηκαν ότι θά κάνουν».

«Όλη μου ή περιουσία είνε δική σου...
Ρίγος ανατριχίλαστικόν κατέλαβε τον τενό-
ρον. Κεραιούδα! Πλούσιος έτσι γρήγορα...»

Η μεγάλη σφραγίς τού «ερωτικού κρά-
τους» έτέθη και πάλιν για μεγαλύτερο κύ-
ρος της συνάψεως, και οι δύο ερωτευμένοι
άπεχωρίστησαν...

Ο Καυδύσης μία και δυό, σπρώχθηκε και
πήγε στο θέατρο, όπου έλαβε χώραν ή συ-
ζήτησις, που σάς είπα πάρα πάνω, μεταξύ
αυτού και τού θιασάρχου.

Τό ίδιο βράδυ ή κυρία με τά πράσινα, και
ό «Κόμνης του Λουξεμβούργου» αυτό τό έρ-
γο παίζανε εκείνο τό βράδυ—μετά την παρα-
στάση, ογαίνανε από την πισινή πόρτα της
σκηνής, μπάνανε σ' ένα άμαξάκι και πεί...
τραβούσανε μαζί κατ' ευθείαν στο σπίτι...
της μαμας.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ

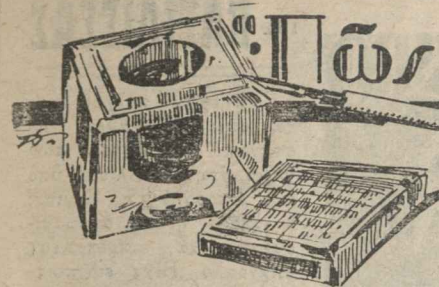
Ο θιάσος επάνωητε επί μία έβδομάδα. Η
άποχώρησις τού τενόρου άρχισε δυοαναπλή-
ρωτον κενόν όχι μόνον στο καλλιτεχνικό μέ-
ρος τού θιάσου, αλλά και στην παρσία...
Ο Καυδύσης, τό θεότρελλο παιδί της πα-
ρσίας, ό άρχηγός των γλεντιών, ό διοργανώ-
της των ξενογυτιών, ή ψυχή της καντάδας
δέν ύπηρεζε πιά στον θιάσο. Και οι ήθοισοι
είχαν πέσει σε μελαγχολία.

«Ένα ποιά ό Μηλιάδης όταν ζύπνησε δι-
γύθησε ένα παραξένο όνειρο, που είδε:

—Είδε τον Καυδύση, βρε παιδιά, στον ύ-
πνο μου, πως μās έφερε ένα άρνι σφαγμένο.
—Άρνι σφαγμένο, πετάχτηκε κάποιος
νεαρός κορίτσας όνειροκρίτης. Θάρῃ ό Κω-
δύσης, παιδιά».

—Δέ θαυμάστε! Πού Καυδύσης! Αυτός
τόρα είνε πλούσιος. Έμās θά θαυμάη;

Και ώ! τού θαύματος! Τό βράδυ λίγο πρό
της παραστάσεως—παίζανε εκείνο τό βράδυ
την «Μαυζέλ Νιτούς»—στο καμαρίνι τού κ.

(Συνέχεια και τέλος)

—Πού είχαμε μείνει;
—Στους «Ναυαγούς τού Αιγαίου».
Και ό κ. Μελάς συνεχίζει της αναμνήσεως
του.

—Ο κυριώτερος θιάσος, που εδινε την ε-
ποχή εκείνη τακτικές παραστάσεις, ήταν τού
Ταβουλάρη. Ο θιάσος αυτός έπαίξε έργα κυ-
ρίως θεατρικά, όπως τον «Στραγγαλιστή
των Ινδιών» και τον «Μιχαήλ Στρογγώφ».
Έπαίξε όμως και κλασσικά. Μολιέρο, λόγω
χάριν. Και ό Σαίξπηρ δέν ήταν διόλου σπά-
νιος. Ο Ταβουλάρης, σημειώσε, έρμήνευε
τον Σαίξπηρ πολύ έλεύθερα. Ως Όθέλλος
ρουφούσε μ' ένα φοβερό τόπο μακαρόνια έ-
ταν έφραγε ή διαταγή της Γαληνοτάτης Δη-
μοκρατίας. Από την σκηνή αυτή άρχισε να
πρώη κυριολεκτικώς της κουίντες κι' είχε
λαογυνισμούς, που θά έτρεπαν σήμερα εις
φυγήν και τό πιο λαϊκό άκροατήριο. Μολο-
ντί και τό ταλέντο του ήταν μεγάλο και ή
μόρφωσή του εξαιρετική.

«Ο Φόρστ έκανε τους έραστής, ό Ζάννος
κι' ό Σπύρος, ό Ταβουλάρης, ήταν ό μπρι-
λάντες κι' ό χαρακτήριστας τού θιάσου. Στον
«Αμριτρώνα» έκαναν ένα άμμιγχο ντουέτο.
Ποτέ δέν παύηθηκε έτσι τό έργο αυτό στην
έλληνική σκηνή. Και δέν πιστεύω να ύπερ-
βάλλω, έπειδή είνε έντυπώσεις τρυφερωτά-
της ήλικίας».

Και ό κ. Μελάς έρχεται στην εποχή, που
έδωσε τό πρώτο έργο του.

—Έπί τέλους, μου λέει, τό θέατρο Διου-
σιόδη τού Πειραιώς τό πήρε ό νεοσύστατος
θιάσος Κουκούλα με πρωταγωνίστρια την
Χριστίνα Καλογερίκου, γυναίκα τού Κουκού-
λα. Με τον Κουκούλα είχα συνδεθῇ με φίλια
και πέρα τό θάρρος να τού παρουσιάσω ένα
έργο. Μία πυρκαϊά είχε γίνει στην Καστέλλα
και κάποιος νέος είχε γλυτώσει ένα κορίτσι
από της φλόγας.

—Αυτή είναι ή άφετηρία τού «Γυιό τού
Ίσκιου»;

—Αυτή είναι.
—Είνε τό πρώτο έργο σας;
—Όχι. Είχε προηγηθῇ ένα άλλο δίπρα-

Παπαϊωάννου, ένας πολύ αγαπητός έπισκέ-
πτης έκανε την εμφάνισί του.

—Ο Καυδύσης! φώναξαν.

Και πράγματι ήταν ό Καυδύσης. Τό όνειρο
τού Μηλιάδη έβγαλνυε. «Ο όνειροκρίτης έ-
δινανε αληθινός... Άνάστατο τό θέατρο...
Φιλία, άγκαλιές, συγκινήσεις...

—Ο άσώτος υίός επείστρεψε... φώναζε
ό κ. Παπαϊωάννου.

—Και ή τραπεζίτισσα; Τί την έκανε;
—Την κατέθεσα στην τράπεζα, Γιάννη
μου!

—Εξομπαρούμ; ρωτάει ό Μηλιάδης.

—Την έστειλα στην μαμά της. Κόντεψα
να πεθάνω, ρε παιδιά! Όκτώ μέρες φυλακή!
Κάνω εγώ για παντρεία;

Προς τιμήν τού επανελθόντος Άσώτου, ό
θιάσος έπαίξε την ίδια βραδιά την «Μαυζέλ
Νιτούς»—και τον Άλχη τού «Άσπρου
και τού Μαύρου», παρουσιάζει αυτή την πρό-
οδο τούλάχιστον ότι κερδίζει με τό σπαθί του
την καλή του, άδιάφορο αν δέν μπορεί να τό
καταλάβῃ. Είνε περίεργο, ότι σε καλλιτεχνί-
κές συνθέσεις τέτοιες άρεστικές, ό έρωτας
λείπει σχεδόν από μέσα, έρω γίνεται γι' αυ-
τόν τόσος λόγος. Σήμερα θέλω να έρω με
πολύ διαφορετικό μάτι. Βλέπω στο «Γυιό τού
Ίσκιου» ένα άκατακτάστο πλάσμα, μία
δουή για τή ζωή, παρουσιάζμένη με ρωμαί-
τικό τρόπο και τίποτ άλλο. Μακριά από
μένα να άποκηρύξω τό έργο μου. Τίποτα άπ-
ό, τί έρω κάνε δέν θ' άνηθῃ ποτέ. Ό Άλ-
χης είνε πολύ τελειότερος τύπος. Η δουή
για τή ζωή αισθητικώς άρρεφία, μέσα στα
κοινωνικά καλούδια. Τα κοιτικαίς και τά
καταδικαίς. Και όμως ύπάρχει σ' αυτά μία
άνωτερη σκοπιμότητα. Δέν είνε αυτά που μās
φταίνε. Είνε ό τρόπος που τα μεταχειρίζο-
στε. Κι' αυτό είνε τό «άλλο νόημα τού έρω-
τος». Είνε μία άπάντησις τού ίδιου ανθρώπου στο
«Άσπρο και Μαύρο».

«Ο κ. Μελάς μείνει λίγες στιγμές σκεπτικός
κι' έπειτα συνεχίζει:

—Δέν έξω, τί άξία έχουν τά έργα μου.
Έχουν όμως στενή άλληλουχία. Μερικοί από
είκείνους, που μās έκαναν τους δηγούς, όταν
Ο ΠΙΜΠΙΝΕΤ

Πώς ναί διατί, έρμιναι δόριοι

ΟΜΙΛΕΙ Ο κ. ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

κτο, που παύηκε με πρωταγωνίστρια την
Ουρανία Καζούρη. Ο Πεταλός είχε παίξει
τό ρόλο τού ήρωος, που ήταν ένας ζωγράφος.
«Ολοι, βλέπετε, οι ήρωες των πειραϊκών έρ-
γων την εποχή εκείνη ήταν ζωγράφοι. Πως
συνέβαινε αυτό; Απλούστατα, ήταν μία μόδα
που καθιέρωσε ό Δημητράκοπουλος μ' ένα
δράμα του. «Ο Καλλιτέχνης» ήταν ό τίτλος
του. Κι' νομίζω πως και όταν πέρασε ή μόδα
τά πειραϊκά έργα διατήρησαν την παράδοση
να έχουν ήρωες από τους καλλιτεχνικούς κύ-
κλους. Ο Μάρθας τού Νιρβάνα είνε καλλι-
τέχνης αρχιτέκτονα, και ό Άλχης τού «Α-
σπρου και τού Μαύρου» πρό όλίγων γλύπτης.
Τί διάβολο έκανε ό ζωγράφος μου δέν θυμά-
μαι πιά. Είχα διαβάσει τό έργο μου στην πα-
ρέα μας, και τούς άρεσε πολύ. Ήταν δυό
παράξεις, που ή μόνη τους άρετή ήταν ή ρα-
δαία σκηνητική εξέλιξη. Δέν μ' άρεσαν ούτε τί
χάσματα, ούτε τί τραναιριάζματα. Ο φίλος
μου Μάρθας, γιαντός στον Πειραιά, τώρισκε
αριστοτέλεια, κι' έγραφε την γνώμη του στο
«Άστυ» τού Ρέπουλη, στην πρώτη σελίδα μά-
λιστα. Τό μόνο που θυμάμαι από την κριτική
αυτή είνε ή φράση: «Η μοίρα ρχίγει στο κε-
φάλι τού ήρωος αυτό διες της συμφορές».
Κι' από την φράση αυτή φαντάζομαι τί νέφη

αυθάρετα θά είχα συσσωρεύσει επάνω από
τό κεφάλι τού δυστυχισμένου αυτού ανθρώπου.
Νομίζω, πως όλο τό έργο ήταν ένα παράπονο
που άπευθυνόταν στα κορίτσια που δέν πο-
τιμούσαν έμάς τους όνειροπόλους από τους
άλλοσοδομηγάνους τού Πειραιώς. Σήμερα
που κρίνω ψυχραιμότερα τά πράγματα, και
βλέπω τά μακριά αυτοκίνητα, με τά οποία
κάνουν τον περίπατό τους τά κορίτσια, τούς
άποδίδω άπόλυτα δίκη».

Και ό κ. Μελάς άρχίζει μία ανάλυση των
έργων του στις γενικές γραμμές των, που
είνε ένα είδος άπολογισμός.

—Ο «Γυιός τού Ίσκιου» μου εξηγεί,
καλλιτέχνης κι' αυτός στο είδος του σαν τό
ζωγράφο τού πρώτου έργου μου—«Θυρία» ό
τίτλος του—και τον Άλχη τού «Άσπρου
και τού Μαύρου», παρουσιάζει αυτή την πρό-
οδο τούλάχιστον ότι κερδίζει με τό σπαθί του
την καλή του, άδιάφορο αν δέν μπορεί να τό
καταλάβῃ. Είνε περίεργο, ότι σε καλλιτεχνί-
κές συνθέσεις τέτοιες άρεστικές, ό έρωτας
λείπει σχεδόν από μέσα, έρω γίνεται γι' αυ-
τόν τόσος λόγος. Σήμερα θέλω να έρω με
πολύ διαφορετικό μάτι. Βλέπω στο «Γυιό τού
Ίσκιου» ένα άκατακτάστο πλάσμα, μία
δουή για τή ζωή, παρουσιάζμένη με ρωμαί-
τικό τρόπο και τίποτ άλλο. Μακριά από
μένα να άποκηρύξω τό έργο μου. Τίποτα άπ-
ό, τί έρω κάνε δέν θ' άνηθῃ ποτέ. Ό Άλ-
χης είνε πολύ τελειότερος τύπος. Η δουή
για τή ζωή αισθητικώς άρρεφία, μέσα στα
κοινωνικά καλούδια. Τα κοιτικαίς και τά
καταδικαίς. Και όμως ύπάρχει σ' αυτά μία
άνωτερη σκοπιμότητα. Δέν είνε αυτά που μās
φταίνε. Είνε ό τρόπος που τα μεταχειρίζο-
στε. Κι' αυτό είνε τό «άλλο νόημα τού έρω-
τος». Είνε μία άπάντησις τού ίδιου ανθρώπου στο
«Άσπρο και Μαύρο».

«Ο κ. Μελάς μείνει λίγες στιγμές σκεπτικός
κι' έπειτα συνεχίζει:

—Δέν έξω, τί άξία έχουν τά έργα μου.
Έχουν όμως στενή άλληλουχία. Μερικοί από
είκείνους, που μās έκαναν τους δηγούς, όταν

ψηλαφητά γυρεύουμε δρόμο, ζητούσαν από
μας μία τέχνη άμεσα χρήσιμη στο περιβά-
λον. Και για να πω τή λέξη, μία τέχνη άμέ-
σου κοινωνικής χρησιμότητας. Πλανήθηκαν
γιατί ήθελαν να φωτίσουν χωρίς να είναι φω-
τισμένοι. Άλλα δέν μās παραπλάνησαν.

«Πήγαμε με τά νερά τους γιαντ' ήταν ό
δρόμος μας. Αυτού τού είδους τά έσπάρματα
είνε σαν την ήλαρά. Πρέπει να την δγάλη
κανείς όταν είνε μικρός για να ήχῃ άνοσία.
Η τέχνη δέν έχει καμιά δουλειά μ' όλ' αυ-
τά. Κ' ελπίζω πως τά έργα που πρόκειται
να παρουσιάσω θά προφυλάξουν κι' άλλους
από τους σκοπέλους, που κινδυνεύαμε άσώ-
ητοι, όπως βρεθήκαμε, να τσακίσουμε τό κα-
ράβι μας».

Και ό κ. Μελάς γυρίζει στην ιστορία τού
«Γυιό τού Ίσκιου»:

—Τόν «Γυιό τού Ίσκιου» τον διάβασα κι'
αυτόν στην παρέα μας. Δέν ήταν άσχημη συ-
νήθεια αυτή, μολονότι είχε και τά φαίδια της.
Ένας φίλος μās είχε διαβάσει μία φορά τρία
μονόπρακτα με ξεχωριστά, φυσικά, υπόδηση
τό καθένα. Κι' ένας από τή συντροφία τού
είπε ότι πρέπει να τά... ένωση, να τά κάνῃ
ένα τρίπρακτο.

—Μά γιατί; τον ρώτησε ό συγγραφέας με
κατάπληξη.

—Μά γιατί, παιδί μου, δέν μπορούμε να
σε μαζιλαρώσουμε τρεις φορές. Πάει πολύς
ό κόπος!

«Βλέπετε, δέν κρύβωμς ό ένας από τον
άλλο τή σκέψη του, αλλά δέ θυμωμε κανείς.
»Επειτα, διάβασα τό «Γυιό τού Ίσκιου»
στον θιάσο κι' είχα καλέσει και τον κ. Παύλο
Νιρβάνα, που τον άκουσε με μεγάλη προσοχή.
Μου είπε ότι δέν πρέπει να παύηθῃ στον Πει-
ραιά, και με ευγενική προθυμία ανέλαβε να
τον συστήσῃ στην κ. Μαρίκα Κοτοπούλη.
Αυτή είνε ή ιστορία της καταστροφής μου.

«Τό έργο παύηκε με μεγάλη επιτυχία
στο θέατρο τού Συντάγματος με τον Βοναπέ-
τα και την κ. Κοτοπούλη. Έγώ όμως από
κοντά έόλεπα τά λάθη του, που δέν είνε λί-
γα. Τό προσήχημα της μούγας στο χείμαυρο,
ακούγεται σαν καλπασμός ήπιακού στην σκηνή.
Όλα μεγαλώνουν. Και τά λάθη περισ-
σότερο άπ' όλα. Τώρισκε παρσία κ' ήμουν
δυστυχώς μελαγχολικός».

«Ο κ. Νιρβάνας που είχε την καλωσύνη
να γράφῃ διθυραμβικό άρθρο στα «Παναθή-
νια» δέν παρέλείψε να τό σημειώσῃ. Τώρισκε
παράξενο, ότι ήμουν μελαγχολικός με τόση
επιτυχία, που είχα. Δέν ήξερε πού να τό ά-
ποδώσῃ. Κ' εγώ δέν ήθελα καθόλου να εξη-
γήσω απάνω σ' αυτόν.

«Ο κ. Μελάς θά μπορούσε να μās πῇ κι'
άλλα. Η αναμνήσεις του και ένδιαφέροντες
είναι και όρεία λόγονται. Άλλά ή κουδέντα
μας έχει κρατήσει περισσότερο από δυό ώρες.
Άρχίσανε στες έντεκάμισι, και είνε δυό
πράς τεταρτά. Έχει υπερβῇ και τά βρά μιά
επισκέψας και πρό πολλού έχει γεμισί
την σελίδα της «Εβδομάδος» που προσέ-
ται γι' αυτές της συνεντεύξεις».

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΡΗΣ

Ο ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ

Η ταινία αυτή της κινηματογραφικής εταιρείας Χεγκεγκούλιντ, εσκηνοθετήθηκε από τον Έ. Ρατισμπόν.

Τους κυριότερους ρόλους παίζουν ο Ίβαν Πέτροβιτς (Ζωρζ Μιχαήλοβιτς), η Άνις Έστεράζου (Βασιλίσσα), η Μαίρη Κίντ (Σένια), ο Φερντινάν Χάρτ (Βασιλεύς) και η Λίλιαν Έλλις (Όλγα).

Η υπόθεση είναι πολύ ρομαντική και έχει ως εξής:

Το βασίλειο της Σλαβονίας ήταν περιτριγυρισμένο από λόφους, των οποίων η κορυφή στεφάνωναν τον ουρανό. Αυτό ήταν μια χώρα του Βορρά σκεπασμένη από απέραντα σεντόνια χιόνι. Καταμεσής είναι ένα βασιλικό παλάτι, μια ιδιοκτησία πολυτελείας και διασκεδάσεως, όπου ένας δόκιμος στρατός από αξιωματικούς, κυρίες της τιμής και αυλικούς, αποτελούν ένα πλήθος ακτινοβόλο και θορυβώδες, την συνοδεία των βασιλέων. Ο βασιλεύς είναι ένας κομψός άρχοντας, που αγαπά τα χαρτιά, το κρασί και της ώρας, όπως λέγει το τραγούδι. Και γι' αυτό τόν λόγο, το στέριβε συχνά από το παλάτι για να πάει σ' ένα άπαραδυστο κυνηγετικό περιπτερο, καταφύγιο χτισμένο μέσα στο δάσος, πολλά χιλιόμετρα μακριά από την πόλη.

Ο βασιλεύς δεν πήγαινε εκεί μόνος. Είχε για έρωμένη, από κάμποσο καιρό, την βαρύνη Σένια, κυρία της τιμής της βασιλίσσας, μια όμορφη γυναίκα, που την ζήλευαν όλοι γι' αυτό.

Η βασιλίσσα, που δεν ήξερε τίποτα ήταν ακόμα πολύ ερωτευμένη με τον βασιλέα. Και, μία μέρα άπεφάσισε να επισκεφθεί τον άντρα της στην μοναξιά του κυνηγετικού περιπτερού. Η Μεγαλειότης του βρισκόταν μέσα με την βαρύνη Σένια, και το ερωτικό ζευγάρι ανησυχούσε πολύ όταν άκουσθηκαν δέματα εκεί κοντά.

— Έρχεται κάποιος, είπε η Σένια τρέμοντας.

— Δεν είναι δυνατό, φώναξε ο βασιλεύς. Ποιος θα ποιο;

— Είναι βέβαιη ότι έρχεται κάποιος.

— Τότε λοιπόν κούφου εδώ, είπε ο βασιλεύς.

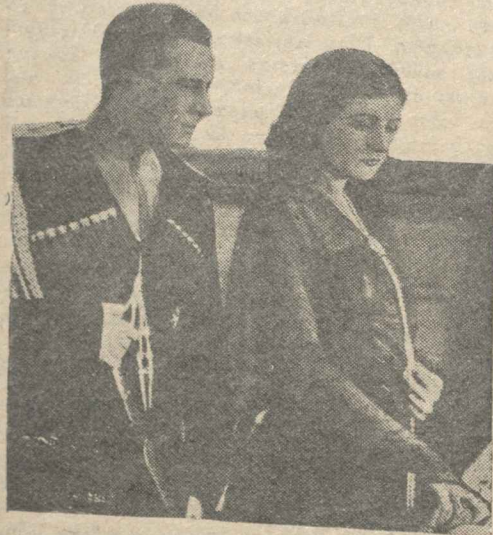
Και η Σένια μόλις πρόφθασε να χωθή στο βάθος μιας ντουλάπας: αλλά η ούρα της τουαλέτας της κρεμόταν έξω από την πόρτα, που κλειδωνόταν διακριτικά. Φυσικά, αυτό ήταν το πρώτο πάγιο, που είδε η βασιλίσσα: ένα φουστάνι, που είχε σκαλωσει στην πόρτα. Μια γυναίκα ήταν με τον βασιλέα. Την άπαυσε αυτή, την βασιλίσσα, σαν την τελευταία υπηρέτρια! Συγκεντρώνοντας όλη την ψυχραιμία της κατόρθωσε να συγχωρήσει. Και έφυγε άμεσως χωρίς ν' αρθρώσει λέξη.

Το έλκυθρό της την περίμενε γιατί είχε αναγκασθεί να περάσει απέραντες χιονισμένες στέπες για να φθάσει ως το περιπτερο. Πήδησε επάνω στο έλκυθρό της, αλλά το χιόνι εξακολουθούσε να πέφτει πυκνά και στο τέλος μια χιονοστιβάδα έφραζε το δρόμο.

— Πρέπει να σταματήσουμε, Μεγαλειότητά, είπε ο οδηγός.

Βρισκότανε μπροστά στο καμπαρέ των Χρυσών Λετών. Και η βασιλίσσα κατέβηκε εκεί. Άκούονταν φωνές στο δρόμο, και μία εύθυμη παρέα διασκεδάζε με μεγάλο θόρυβο μέσα στο πανδοχείο. Ο ιδιοκτήτης, ένας καλός χωρικός δεν μπορούσε ν' αναγνωρίσει την βασιλίσσα, την οποία δεν είδε ποτέ: εγκατέστησε την ταξιδιώτισσα σε μία κάμαρη άδεια.

Καθότανε στην φτωχική εκείνη καμπαρούλα μέσα στα γουναρικά της, περιμένοντας να παύσει το χιόνι, όταν ένα τραγούδι την έκανε ν' αναπηδήσει. Γιατί ήταν πειραχτικό γι' αυτή. Την στιγμή που εμφανίστηκε στο κατώφλι της κοινής σάλας, ένας νέος όμορφος επάνω στους μουσικούς, και διέκοψε το προσβλητικό τραγούδι.

Ο Ίβαν Πέτροβιτς και η Άνις Έστεράζου στο έργο.

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Υπήρχαν πολλοί κατάρχοι στην αλή. Έστηναν τα δίχτυα των γύρω στην βασιλίσσα υπό την εποπτή της Σένιας, η οποία ήταν άπορημένη να προκαλέσει σκάνδαλο. Είχε εισηγηθεί τον βασιλέα για τα κομπλιμέντα, που η βασιλίσσα εξέδιδε.

Να παρακολουθή τον Μιχαήλοβιτς για να τακτοποιήσει την βασιλίσσα επ' αυτοφώρω μαζί του. Ο βασιλεύς άκολουθούσε της δόλιες συμβουλές της Σένιας, αλλά την στιγμή που περίμενε να δει τον Μιχαήλοβιτς να βγαίνει από το βασιλικό δωμάτιο, τον είδε να το στέριβε από το δωμάτιο της κυρίας της τιμής, Όλγας Μπουράνσκι.

Απεγοητευμένη. Η αλήθεια είναι ότι ο Μιχαήλοβιτς, ξεκινώντας από τον χαρμάνι έρχοτο του βασιλέως, μόλις πρόφθασε να φύγει από την βασιλίσσα, περνώντας από την πόρτα, που συγκοινωνούσε με το δωμάτιο της νέας. Η Όλγα, η οποία κοιμότανε στο κρεβάτι της, δεν είχε ιδεί τίποτα. Μόνο ο βασιλεύς είχε αντίληψη την ύποπτη φυγή.

Την άλλη μέρα, φώναξε τον Μιχαήλοβιτς και τον διέταξε να παντρευτεί την νέα, την οποία αγαπούσε σε βαθμό να την έκλεινε. Ο υπολογισμός υπήκουσε.

Η Όλγα, η οποία φανταζότανε ότι αγαπιότανε από τον σωτήρα της και που είχε γι' αυτόν πραγματική λατρεία, δεν ξαφνίστηκε μαθαίνοντας ότι ο υπολογισμός είχε ζητήσει το χέρι της. Άλλ' ο πρωθυπουργός, ο πατέρας της Όλγας, ήξευρε την αλήθεια. Και έκτευσε τον Μιχαήλοβιτς να μεταγερήσει την μέλλουσα γυναίκα του σαν αδελφή, ως την ημέρα, που η ύποπτος του βασιλέα θα διαλύονταν. Τότε, θα μπορούσε να ζητήσει το διαζύγιό του.

— Σας το υπόσχομαι, είπε ο αξιωματικός. Και την πρώτη βραδιά του γάμου, χορεύτηκε με την γυναίκα του προσποιούμενος ότι ήταν της υπηρεσίας στο παλάτι.

Αλλά την ακόλουθη μέρα, η καύσιμη Όλγα έβλεπε το μυστικό, που της είχε κρύψει ο άντρας της, τον οποίον υπερβολικά αγαπούσε. Ο Μιχαήλοβιτς άνταλφθηκε ότι η γυναίκα του έμαθε το μυστικό και άλλαξε τέλεια.

— Ένας άπεραντος φουκαμής και μία άσυγκράτητη όρμη τον έσπρωχναν τώρα στην δυστυχισμένη μικρούλα. Έβραζε στην βασιλίσσα ένα γράμμα, στο οποίο ώλογοιούσε τον έρωτά του για την Όλγα, και την έκτευσε να του αποδώσει την έλευθερία του. Η βασιλίσσα πήρε αυτό το γράμμα απροστά στον βασιλέα. — Ήξευρε από που έρχότανε και κατάλαβε, αν τ' άνοιγε, ότι ήτανε γαμήνη. Τό έδωσε στην Όλγα, η οποία το διάβασε: δάκρυα έρεξαν από τα μάτια της και σάπασε για να μη φωνάξει από την χαρά της.

Ο βασιλεύς θέλησε να πάρει το γράμμα. — Κανείς, φώναξε η Όλγα, δεν έχει το δικαίωμα να διαβάσει τί γράφει ένας άντρας στην γυναίκα του: ούτε ο ίδιος ο βασιλεύς. Και έβριζε το γράμμα στην φωτιά.

Εξάλλος ο βασιλεύς ήθελε να παραμείνει τον Μιχαήλοβιτς στο στρατοδικείο, για να πληρώσει αυτός την συμπεριφορά της γυναίκας του. Άλλ' η βασιλίσσα έβγαλε απ' τη φωτιά το μισοκαμμένο γράμμα. Έβλεπε το κείμενο μπροστά στα μάτια του σκύγου της, αλλά δεν μπορούσε να διαβάσει πια κανείς άλλο παρά αυτή την απλή φράση:

«Τον όρκο που έδωσα μπροστά στον θωμό, θέλω να τον κρατήσω ως που να πεθάνω».

Ο βασιλεύς διάβασε αυτή τη φράση. — Έτσι, πείστηκε για την άδωότητα της γυναίκας του και έδωσε άμεσως την Σένια, που τον έκανε να ύποψη τόσο άδικα. Συγχώρησε την Όλγα και προέβασε τον σκύγο της. Και η βασιλίσσα, άπαλλαγμένη απ' την αντίπαλό της, προσπάθησε, με την έκτακτη του καθήκοντός της, να ξεχάσει ότι υπήρξε κάποτε μία γυναίκα που πρόδωσε...

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μία άναγνώστρια με έρωτά την συμβούλην μου σχετικά με το εξής ζήτημα:

Είχε μίαν φίλην, με την όποιαν ήτο συνδεδεμένη διά μεγάλης φιλίας. Άλλά μίαν ήμέραν η φίλη της της κάμνει έκμισθη- ρεύσεις και της όμολογει ότι θά άνατήση τον άνδρα της, διότι άγατά ένα νεαρόν δανόην. Έπί τού προ- κειμένου η φίλη άναγνώστρια με έρωτά τί πρέπει να κάμη δεδομένου ότι της είναι άδύνατον να έξωκολούθηση να είναι φίλη με την άσπτον σύζυγον άφου και ο σύζυγος είναι φίλος της.

Τι να συμβουλευώ εις την άναγνώστριά μου; Όμολογώ ότι η πρώτη μου σκέψις ήτο να συμφωνήσω μαζί της, ότι πρέπει να παύση να βλέπει την εν λόγω φίλην, διότι η έξωκολού- θησις της φίλας της θά την κάμη και άκούσαν συνένυχον της άσπτης σύζυγον.

Άλλά σκεπτομένη με μεγαλύτεραν ψυχραιμίαν κατάληγω εις τó να διερωτώμαι: δεν θά είναι προτιμότερον να μη εγκαταλείψη την πα- ραιτησίαν εις τó έλεος του Κυρίου; Πάντα θά μωρή ίσως να την νοητέη κάτω, εάν μείνη κοντά της. Καί ποιάς έξουσι, αν δεν έλ- θη ήμέρα να καταλάβη η φίλη της πως είχε πάρει κακόν δρόμον; Θά έλθη ίσως ήμέρα, να μεταμελήθῃ, ιδίως βλέπονσα την φίλην της τόσον νεότεραν αυτής. Άν όμως την εγκα- ταλείψη άς είναι βεβαία η άναγνώστριά μου ότι δεν θά άσχηση να ιδῇ την φίλην της εις τά κατώτερα στρώματα και άσφαλώς θά ε- να και αυτή ήλγω υπεθνήσκον.

Αυτά είχα ν' άπαντήσω εις την φίλην άνα- γνώστριαν. Άς τó σκεφθῇ καί άς πράξῃ. Ε.

Η ΜΟΔΑ

Είνα η εποχή της μουλίνας, του κρέπ και του φουλά έμπυμει. Καί δια αυτά τά αθέτια ύφασματα κάμνουν της γυναίκας να παρομοιά- ζουν μ' έξωτικά λουλούδια.

Τά όμορφα αυτά ύφασματα, πάνω, στα ό- ποια είναι σφραγισμένα τριαντάφυλλα και άλλ- λουλούδια, κολακεύουν πολύ της γυναίκας και της πάρομοιάζουν με πεταλούδες. Η ση- μερινή μόδα άγατά δια αυτά τά ύφασματα γιατί ίκανοποιούν κάθε γούστο και κάμνουν τη γυναίκα να φαίνεται γυναίκα με όλην την σημασίαν της λέξεως.

Περαιτί να πούμε ότι η φούστες είναι μα- κρές για τά βράδια και κοντές για τ' άπο- γεύματα, φαίνεται δε ότι η κοντή φούστα είναι καί, που δεν θά τó άποχωρήσει εύκολα η γυ- ναίκα, γιατί έναρμονίζεται με τó είδος της γυ- ναικής ζωής της που είναι γεμάτη δράση και κίνησι.

Κοντά στις μουλίνες παρατηρούνται καί ύφασματα λεπτά ύφασματα που έπαρουσίασαν ο Παρισίος Όίκος Ροντιέ καί χρησιμοποιούν- ται για φορεματάκια της πλάξ.

Τά ύφασματα αυτά είναι μονόχρομα, αλλά συναντώνται και εις όργε και γίνονται ως επί τó πλείστον είδος σεμιέ.

Γιά βραδύνες τουαλέτες πολύ αν όργη η δαντέλλα, η οποία όμως έπιβάλλει μακριά φού- στα. Η δαντέλλες συναντώνται σε χρώματα λεκά, μαύρα, μπλε, αλλά δεν άποκλείονται και χρώματα παστέλ για πολύ νεαρές και κοι- νές κυρίες. Τά βραδύνα χρησιμοποιούνται πολ- λή και τούτα έμπροση πολύχρομα τά δε έπα- ραφύα, είτε ως είδος κάπας είτε ως είδος έπανωφοριού γίνονται από δαντέλλα, ζωρζέ ή κρέπ σατέν.

Τέλος τά ύποδήματα είναι πολυτελέστατα και έναρμονίζονται με την τουαλέτα, που συ- νοδεύουν έπομένως μία κυρία πρέπει να έχη τόσα ύποδήματα όσες είναι και η τουαλέτες της.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΡΟΟΔΟΣ

Καθημερινός έξαπλούται ο φεμινισμός και

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κέρι με Σοκολάτα.— Διά να κάμειτε μίαν καλήν φόρμαν για 6-8 άτομα ά- πατοιύντα ½ φλιτζάνι τσαγιού βούτυρο, 2 φλι- τζάνια ζάχαρη, 4 αυγά, 35 δε. σοκολάτα γάλακτος, 1 φλιτζάνι γάλα, 3 φλιτζά- να άλευρι, ½ κουτάλα άλάτι 4 κουτάλα Μπέ- καν Πάουντερ.

Άφου δουλέψετε σε μία λεκάνη τó βούτυρο, έως δ- ται άσπρίση προσθέτετε τη ζάχαρη, τους κρό- κους των αυγών και τη σοκολάτα λωμένη. Προσθέτετε τó γάλα, δουλέψετε καλά, και όίχνουμε τó άλευρι, την μετέραν πάσυντερ, τó άλάτι και τά άσπράδια καλά χτυπημένα. Ά- φου δουλέψουμε λίγο χύνουμε σε βουτυρωμένη φόρμα και στέλλουμε εις μέτριον φούρνον 45 λεπτά της ώρας.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ο καθός πρέπει κύριος δεν παρουσιάζεται ποτέ με πιτζάμα ούτε και εις πολύ σχετικούς του. Άλλά έχει μίαν ζωνέττα διά τó στήν και παντελόνι από λεπτό ύφασμα. Τό είδος αυτό που λέγεται πιτζάμα ν' έντεροει, μισού τον χεμόνα να είναι από βελούδο μαύρο ή μαρόν.

Ο καθός πρέπει κύριος ποτέ έπίσης δεν κάθεται εις τó τραπέζι με τó ύποκάμισο όση ζέστη και αν κάμη. Καί αν θέλη να μη ζεσταί- νεται, έχει μίαν λινη ζωνέττα που έχει τέτοιο γασά ώστε να τού έπάρηται να έλευθερώνεται από κολάρο και γραβάτα.

Αυτά όσον άφορά τούς κυρίους. Άλλά καί η κυρίες άς έχουν υπ' όλην τους, ότι είναι πολ- λή άσχημο να έλκουν τά βλεμματά του κό- σμου, είτε με τó φερσμά τους, είτε με τó ντύ- σμό τους. Τώρα τελευταίως ιδίως παρατη- ρούνται εκ μέρους κυριών μερικά έλευθερία, που κάθε άλλο παρά καλήν άνατροφήν προδί- δουν.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Όμολόγησε περί της άδυναμίας, την όποιαν μπορεί κανείς να έπιτύχῃ, χρησιμοποιών ημια μέσα. Άλλά μπορεί και να χρησιμοποιήσει δί- αια μέσα, τά όποια συνίστανται εις μεγαλύτε- ραν δίστασι: γυμναστική 1 ώρα την ήμέραν τουλάχιστον και θερμά λουτρά. Αυτά δια θά συνδεθούν από περιπόνη με όμμα ταχύ και με μασάζ με ειδών μηχανήματα εκ καου- τσούκ.

Τό μασάζ αυτό άφαιρεί τó περιττόν λίπος χωρίς δόλου να βιάται. Θέλει όμως ύπομο- νην, διότι είναι κάπως άδύνητον.

Σκεφθήτε να τρώετε τά όμμα σας δυνατά με ένα έξω που όσο και αν έχη καυστούς ποσι άρετά.

Εν τούτοις τó μασάζ αυτό συνίσταται άπ' ό- λους τούς έατρούς ως τελείως άβλαβές, προ- σέτι δέ καί ύγιεινόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Χορευτήν.— Διά χορούς συνθηκούς και κλασικούς σας συνιστά την κ. Φερμόν, Ραλλί- δα. Θά άληθοφωρήσετε εις τó θεατρονικόν «Προσκή» Στάδιον 10 που κατοικεί.

Κυριαρισάγνιαν, Φάληρον.— Σας συν- ιστά την άποταρκατική όδογοπο, όσο καί τó ποταμικό χρησιμοποιείτε μίαν καλήν κοίμαιν Πόντ, Χορλήνη η της Λίνα Καβαλιέρ.

Αφροδίτην, Ένταύθα.— Τό καθαρίσμα με άγνη βοάειση προτιμώτερον. Διά τας βλε- φαρίας μπορείτε να χρησιμοποιήτε έπίσης βα- ζελίνη. Εις τά χείλη λίγο μασάζ με κανολί- νη τουαλέτας.

Δακτυλογράφον, Πειραιά.— Πλύσις με διάλυμα βορικού (ένα κουτάλα σε ένα ποτήρι νερό βρασμένο). Κοίμαιν σας συνιστά μίαν που φαίνεται εις τó Ίνστιτούτον Μέλλερ (όδός Άσκληπιού 9). Από τας τούτας μόνον τó άποταρκατικόν θά σας έλευθερώσῃ.

Άνυχον Μαθητήν.— Γιά την μνή- μη άποχρον ειδίκες μύσες. Απατάψετε εις τόν κ. Γεωργόπουλον Μητροπόλεως 1. Τό κοσμή- σμα των χειρών δεν έξαλείρεται. Μόνον γυ- μναστική σας συνιστά για να γίνεται κανο- νική η κολοφορία τού αίματος.

ΒΣΜΕΡΑΛΛΑ

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

ή γυναίκα σιγά-σιγά άνακατείνεται εις δια τά επαγγέλματα. Τίποτε δεν τρωάει την σημε- ρινά γυναίκα καί γίνετα άερατόρος με την ίδια ευκολία, με την όποια θά μπορούσε να γί- νη άλλωστε μουσικός. Η Άμν Τζόνσον δεν έ- πεχείρησε μόνη της έναόμο ταξίδι από την Άγγλία στην Αυστραλία; Η Μαρέξ Μπαστή δεν κατέκρινε τó ρεορ άντοχής με την τελευ- ταιαν πτήση της, η όποια δμήκεσε σαράντα συνεχές ώρας;

Καί έκείνοι, τó όποιον κάμνει ιδιαιτέρων έν- τύπων είναι, ότι κατά την όμολογίαν όλων μιά γυναίκα άερατόρος ή μιά γυναίκα όδηγός αυτοκινήτου είναι πολύ πλέον προσεχτική από έναν άνδρα. Όχι διότι είναι όλιγώτερον ρι- ψοκίδνυνη, αλλά διότι κατέχει πού δαθεία την τέχνη της, καί ζυγίζει κάθε της κίνησι.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Διά να καθαρίσετε την βούρσα των μολ- λιών σας, που είναι από ιδιόμορ ή έκάργ, κάμ- τε μία καλή σαπωνίδα. Ρίξτε μέσα μιά κου- ταλιά άμμωνία καί δουτήστε της τούτες χωρίς να βορξέτε την όρχη της βούρτσας. Άφου την άφήσετε λίγη ώρα, ξεβγάλετε με τόν ίδιο τρό- πο καί αφήστε να στεγνώσῃ.

Διά να καθαρίσετε τόν μουσαμά, που έ- χετε στρωμένον στο πάτωμά σας, τρώμετέ τον με ένα σφονγγάρι βρεγμένο με καθαρό νερό, σκουπίσατε καί τρώφατε με μιά φανέλλα να γυαλίση. Ενόστε καλό είναι καί τó κέρομα, όπως κάμνεται για τó παρκέτο.

Γιά να καθαρίσετε άγγεία από άλουμίνο, χρησιμοποιήστε κοκκινομήτη άμμο, με την ό- ποίαν τρώβετε καί τó άλουμίνο, γίνεται σάν κανονικές.

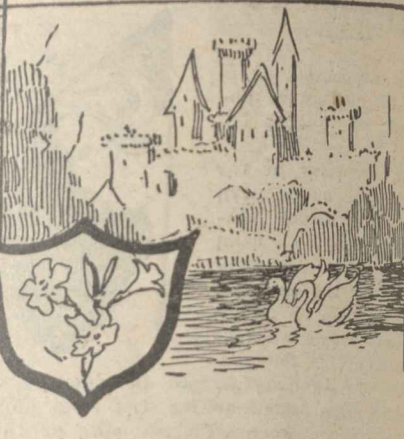
Τουαλέτα άπογεύματος.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο ΠΙΠΟΤΗΣ

ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

[Τὰ προηγούμενα.—Ένα άδελφό μου, ο οποίος ήτο μέλος της δυο οικογένειας του άρχοντος της Πιέννης και του Κοντοσταύλου του Μονομαρσού. Αυτό δέν έμφοδίζει τον νεαρό Φραγκίσκο του Μονομαρσού, να έχη συνάφει μυστικές έρωτικές σχέσεις με την μοναχοκόρη του άρχοντος της Πιέννης, Ιωάννα. Μά και ο άδελφός του Φραγκίσκου, άγαπά την Ιωάννα. Ο Φραγκίσκος διατάσσεται από τον Κοντοσταύλο να υπερασπισθί τον Τερονάν και ο Έρρίκος άναγγέλλει την άναχώρησή του Φραγκίσκου στην Ιωάννα. Η Ιωάννα άποκτά ένα κοριτσάκι, τη Λουίζα. Ο Φραγκίσκος, πού έθεωρείτο νεκρός, επιστρέφει κοντά στη σύζυγό του, Ο άδελφός του Έρρίκος, για να έκδικηθί, κατηγορεί την Ιωάννα ότι ήτο έρε δική του έρωμένη, προσού παντρευτή τον Φραγκίσκο. Ο Φραγκίσκος μονομαχεί και πληγώνει βαριά τον άντρα στην άδελφή του. Έστερα φεύγει και η Ιωάννα πηγαίνει εις άναξήτησί του. Άντί του σκύνου της όμοις, συναντά τον Κοντοσταύλο, ο όποιος την έκδικάει να ύπογράψι μιά αίτηση διαζύγιου. Περνούν πολλά χρόνια. Η Λουίζα μεγαλώνει σ' ένα φτωχικό σπίτι, στο πλευρό της μητέρας της].

(Η συνέχεια)

Οί άλτρες φοβήθηκαν άραγε από την μονότονη αυτή και την μικρή δύναμη πού πρόσφερε ;
 "Η άναγνώρισαν τον Μπαρνταλιάν πού φημιζόταν ότι κανείς δέν μπορούσε να τον νικήσιν ;
 Τό θέβαιον είναι ότι όλοι μαζί άποσχορήσαν σιωπηλά και διαστικά σ' ένα στιγμή, όλοι είχαν εξαφανισθί παίρνοντας και τους πληγωμένους τον, σάν φαντάσματα πού χάνονται μέσ' στη νύχτα.
 —Μά την άλήθεια, γενναίε μου, φώναξε τότε ο άγνωστος ίππεύς, πού σώσατε την ζωή !
 Ο ίππότης Μπαρνταλιάν έβαλε τό σπαθί του στη θήκη του, έβγαλε τό καπέλλο του και είπε νύχτα !
 —Έξερτε, κύριε, τί έκανα τώρα ;
 —Ε ! Διάβολε ! Μου σώσατε τη ζωή, σάς λέω ! Τί δύναμη, άλήθεια ! Τί θάρρος !
 —Οχι, κύριε, είπε ο Μπαρνταλιάν με τό ίδιο φλέγμα, έκανα ένα έγκλημα.
 —Ένα έγκλημα ; Δέν μου λέτε, κοροϊδεύετε ; άνεφώνησε ο ίππεύς κατάπληκτος.
 —Κάθε άλλο : παύσασα την ζητή έπαυμία του πατέρα μου. Και πολύ φοβόμην ότι αυτό θα μου φέρη δυστυχία.
 "Η τελευταίος αότης λείψεις προσφέρθησαν σ' ένα τόν παγερό πού έκανε τον άγνωστο ν' άνατριχιάσιν.
 —Πάντως, είπε, μου προσφέρατε μιά σπουδαία βοήθεια. Τί μπορώ να κάνω για σάς ;
 —Τίποτα !
 —Δεχθήτε τουλάχιστον ως άνάμνησιν της συναντήσεώς μας αυτής τό άλογο πού οδηγεί ο ύπνός της μου. Ο Γκαλαό είναι τό καλλίτερο άλογο των σταύλων μου. Έκτός αυτού έχει και ένα νύμφη πού θα σας άρέσει, άρνού φέρεσθε σάν άληθινός Γκαλαό.
 —Έστοι ! Δέχομαι τό άλογο ! άπάντησε ο Μπαρνταλιάν με τον τόνο και τό ύφος ενός βασιλέως άπέναντι ενός ύπνός του.
 "Έστερα, με την έδωσή του, πήδηξε στον Γκαλαό.
 Ο άγνωστος έκανε με τό χέρι ένα κίνημα χαιρετισμού και άπομακρύνθηκε διασπικώς.

Την στιγμή πού ο γέρος ύπνός έτοιμαζόταν ν' ακολουθήσιν τον κύριό του, ο Μπαρνταλιάν τον πλησίασε και τον ρώτησε με χαμηλή φωνή :
 —Υπάρχει κανένα έμπόδιο να μάθω τό όνομα του άρχοντος αυτού για τον όποιο έκανα τό έγκλημα να παραινώσω την έπιθυμία του πατέρα μου ;
 —Κανένα, κύριε ! άπάντησε ο ύπνός της έκπληκτος.
 —Λοιπόν ο ίππεύς αυτός ;
 —Είναι ο άρχων Έρρίκος του Μονομαρσού, στρατήρχης της Νταβίλ....

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΜΠΑΡΡΕ

Τό ίδιο βράδυ λοιπόν, ο Παύλος Μπαρνταλιάν έφερε έναν κανούριο έξω από πανδοχείο της Μάντιδος : έστρεψε την στιγμή άκριβώς πού έβρισκε. Χωρίς να ρωτήσιν κανένα, ο ίππότης ώδήγησε τον Γκαλαό στον σταύλο, τον έγκατέστησε στην καλλίτερη θέση και του έβαλε άκριβώς τό σάνδ νά φράξι.

"Έστερα, άνάβοντας ένα φανάρι, άρχισε να περιεργάζεται τό άπόκτημά του.

Ένα σπύργημα παρατεταμένο και μιά ένδεικτική κίνηση της κεφαλής, φανέρωσαν όλο τον θαυμασμό μου.

Ο Γκαλαό ήταν ένα άλογο έξαίσιο.
 —Δέν μου λέτε ! Τί διάβολο κάνει εκεί ; ρώτησε ξαφνικά η φωνή του μαίτρ Λαντρώ.

Ο Μπαρνταλιάν έστρεψε έλαφρά τό κεφάλι πρós τον όγκο του λίκους πού παρίστανε τον πανδοχέα και άπάντησε επάνω απ' τον όγκο του :

—Έξερτάω τό προϊόν του τελευταίου έγκλήματός μου.

Ο Λαντρώ φηκίωσε.
 —Ρώτε, είπε, τό άλογο αυτό είναι δικό σας, κύριε ίππότη ;

—Σας τό είπα ήδη, μαίτρ Λαντρώ, άπάντησε ο Μπαρνταλιάν ριχνοντας λίγο σάνδ άκόμα.

—Και, συνέχισε ο ξενοδόχος περιλπισμένος, έως θανάτου, πρέπει να τό τρέφω ;

—Μά φυσικά ! Δέν πιστεύω να χεστέ σκοπό ν' άφήσετε τό ευγενικό αυτό ζώο να φροφήσιν της πείνας.

Και ο ίππότης άρνού θεοβαύθηκε μ' ένα τελευταίο βλέμμα ότι δέν έλειπε τίποτα απ' τον Γκαλαό, καληνύκτισε τον δυστυχισμένο ξενοδόχο και πήγε να κοιμηθί.

Τότε ο μαίτρ Λαντρώ Γρεγκονάρ, άρπαξε τό κεφάλι του με τό δυό του χέρια και, στην άπελπισία του, έτεχειρήσε να ξεραζώσιν τά μαλλιά του.

Πρέπει να πούμε ότι δέν τό κατόρθωσε : γιατί ο μαίτρ Λαντρώ ήταν έντελώς φαλακρός και η φαλάρα του γυάλιζε σάν έλεφαντόδοντο, έπισημη και μεγαλοπρεπής.

Από την ημέρα εκείνη ο Μπαρνταλιάν πήγαινε πάντα έφιππος με την Φλογέρα επί κεφαλής, έτοιμη να κλέψι τό πρώτο πουλερικό πού θάβρισκε στον δρόμο—όσο για τον Γκαλαό, αυτός για τίποτε στον κόσμο δέν άφηνε τον ίσο δρόμο : μ' άλλους λόγους, έπρεπε οι άνθρωποι να παρμερίζουν άμέσως μόλις τον έβλεπαν άν δέν έπιθυμούσαν ν' άναποδογυρισθύν και να ποδοπατηθύν. Πρέπει να προστεθί ότι για ένα μονομύρισμα, για ένα στραβοκώσταγμα, ή φοβερή Άστραυτή έδωγανε μόνη της απ' τη θήκη της.

Έτσι ο Μπαρνταλιάν με τον Γκαλαό, την Φλογέρα και την Άστραυτή έγινε ο πρόμος της συνοικίας, εκείνον δηλαδή πού ήταν άπονοι, κατεργάρδες, κλέφτες και φαντασμένοι—γιατί ο ίππότης—και αυτό θα τον συμπληρώσιν με τους άναγνώστους, πού δέν έμειναν ίσως ένδοξασμένοι από την περιγραφή πού του κάναμε—μόνονά εξαίρετικά πιστή—έπαιναν μέρος στής συμπελοκής πάντα για να ύπερασπισθιν τον πύ άδύνατο. Πολλές φορές έφερονε μαζί του κανένα φτωχό τον όποιο κάθιζε

στο τραπέζι του, δίνοντάς του πάντα την καλύτερη μερίδα.

Ο μαίτρ Λαντρώ, άν και προσβάλλεται λίγο με την παρουσία των ανθρώπων αυτών στο πανδοχείο του όπου σήναζαν σάο άποστοκαράτες, ήταν κατενθουσιασμένος. Παι της μέρες αυτές ο Μπαρνταλιάν—πύ δέν πλήρωνε ποτέ όταν ήταν μόνος του—τόν πλήρωνε γενναία. Μιά μέρα τόλμησε να κλέψι λίγο γι' αυτό στον ίππότη, προσθέτοντας ότι δέν είναι άνάγκη να στενοχωριέται. Μά ο ίππότης άπάντησε άπότομα :

—Θεωρείτε λοιπόν τον έαυτό σας κανένα μεγάλο άρχοντα, άγαθητέ μου ; Και ο Γκαλαός σας, κα' ο ίδιος ο βασιλεύς άκόμα, δέν θα σας επέτρεπα την άναίδεια να πληρώσιν

στο τραπέζι του, δίνοντάς του πάντα την καλύτερη μερίδα.

Ο μαίτρ Λαντρώ, άν και προσβάλλεται λίγο με την παρουσία των ανθρώπων αυτών στο πανδοχείο του όπου σήναζαν σάο άποστοκαράτες, ήταν κατενθουσιασμένος. Παι της μέρες αυτές ο Μπαρνταλιάν—πύ δέν πλήρωνε ποτέ όταν ήταν μόνος του—τόν πλήρωνε γενναία. Μιά μέρα τόλμησε να κλέψι λίγο γι' αυτό στον ίππότη, προσθέτοντας ότι δέν είναι άνάγκη να στενοχωριέται. Μά ο ίππότης άπάντησε άπότομα :

—Θεωρείτε λοιπόν τον έαυτό σας κανένα μεγάλο άρχοντα, άγαθητέ μου ; Και ο Γκαλαός σας, κα' ο ίδιος ο βασιλεύς άκόμα, δέν θα σας επέτρεπα την άναίδεια να πληρώσιν

στο τραπέζι του, δίνοντάς του πάντα την καλύτερη μερίδα.

Ο μαίτρ Λαντρώ, άν και προσβάλλεται λίγο με την παρουσία των ανθρώπων αυτών στο πανδοχείο του όπου σήναζαν σάο άποστοκαράτες, ήταν κατενθουσιασμένος. Παι της μέρες αυτές ο Μπαρνταλιάν—πύ δέν πλήρωνε ποτέ όταν ήταν μόνος του—τόν πλήρωνε γενναία. Μιά μέρα τόλμησε να κλέψι λίγο γι' αυτό στον ίππότη, προσθέτοντας ότι δέν είναι άνάγκη να στενοχωριέται. Μά ο ίππότης άπάντησε άπότομα :

—Θεωρείτε λοιπόν τον έαυτό σας κανένα μεγάλο άρχοντα, άγαθητέ μου ; Και ο Γκαλαός σας, κα' ο ίδιος ο βασιλεύς άκόμα, δέν θα σας επέτρεπα την άναίδεια να πληρώσιν

στο τραπέζι του, δίνοντάς του πάντα την καλύτερη μερίδα.

Ο μαίτρ Λαντρώ, άν και προσβάλλεται λίγο με την παρουσία των ανθρώπων αυτών στο πανδοχείο του όπου σήναζαν σάο άποστοκαράτες, ήταν κατενθουσιασμένος. Παι της μέρες αυτές ο Μπαρνταλιάν—πύ δέν πλήρωνε ποτέ όταν ήταν μόνος του—τόν πλήρωνε γενναία. Μιά μέρα τόλμησε να κλέψι λίγο γι' αυτό στον ίππότη, προσθέτοντας ότι δέν είναι άνάγκη να στενοχωριέται. Μά ο ίππότης άπάντησε άπότομα :

—Θεωρείτε λοιπόν τον έαυτό σας κανένα μεγάλο άρχοντα, άγαθητέ μου ; Και ο Γκαλαός σας, κα' ο ίδιος ο βασιλεύς άκόμα, δέν θα σας επέτρεπα την άναίδεια να πληρώσιν

στο τραπέζι του, δίνοντάς του πάντα την καλύτερη μερίδα.

Ο μαίτρ Λαντρώ, άν και προσβάλλεται λίγο με την παρουσία των ανθρώπων αυτών στο πανδοχείο του όπου σήναζαν σάο άποστοκαράτες, ήταν κατενθουσιασμένος. Παι της μέρες αυτές ο Μπαρνταλιάν—πύ δέν πλήρωνε ποτέ όταν ήταν μόνος του—τόν πλήρωνε γενναία. Μιά μέρα τόλμησε να κλέψι λίγο γι' αυτό στον ίππότη, προσθέτοντας ότι δέν είναι άνάγκη να στενοχωριέται. Μά ο ίππότης άπάντησε άπότομα :

—Θεωρείτε λοιπόν τον έαυτό σας κανένα μεγάλο άρχοντα, άγαθητέ μου ; Και ο Γκαλαός σας, κα' ο ίδιος ο βασιλεύς άκόμα, δέν θα σας επέτρεπα την άναίδεια να πληρώσιν

στο τραπέζι του, δίνοντάς του πάντα την καλύτερη μερίδα.

Ο μαίτρ Λαντρώ, άν και προσβάλλεται λίγο με την παρουσία των ανθρώπων αυτών στο πανδοχείο του όπου σήναζαν σάο άποστοκαράτες, ήταν κατενθουσιασμένος. Παι της μέρες αυτές ο Μπαρνταλιάν—πύ δέν πλήρωνε ποτέ όταν ήταν μόνος του—τόν πλήρωνε γενναία. Μιά μέρα τόλμησε να κλέψι λίγο γι' αυτό στον ίππότη, προσθέτοντας ότι δέν είναι άνάγκη να στενοχωριέται. Μά ο ίππότης άπάντησε άπότομα :

—Θεωρείτε λοιπόν τον έαυτό σας κανένα μεγάλο άρχοντα, άγαθητέ μου ; Και ο Γκαλαός σας, κα' ο ίδιος ο βασιλεύς άκόμα, δέν θα σας επέτρεπα την άναίδεια να πληρώσιν

στο τραπέζι του, δίνοντάς του πάντα την καλύτερη μερίδα.

Ο μαίτρ Λαντρώ, άν και προσβάλλεται λίγο με την παρουσία των ανθρώπων αυτών στο πανδοχείο του όπου σήναζαν σάο άποστοκαράτες, ήταν κατενθουσιασμένος. Παι της μέρες αυτές ο Μπαρνταλιάν—πύ δέν πλήρωνε ποτέ όταν ήταν μόνος του—τόν πλήρωνε γενναία. Μιά μέρα τόλμησε να κλέψι λίγο γι' αυτό στον ίππότη, προσθέτοντας ότι δέν είναι άνάγκη να στενοχωριέται. Μά ο ίππότης άπάντησε άπότομα :

—Θεωρείτε λοιπόν τον έαυτό σας κανένα μεγάλο άρχοντα, άγαθητέ μου ; Και ο Γκαλαός σας, κα' ο ίδιος ο βασιλεύς άκόμα, δέν θα σας επέτρεπα την άναίδεια να πληρώσιν

στο τραπέζι του, δίνοντάς του πάντα την καλύτερη μερίδα.

Ο μαίτρ Λαντρώ, άν και προσβάλλεται λίγο με την παρουσία των ανθρώπων αυτών στο πανδοχείο του όπου σήναζαν σάο άποστοκαράτες, ήταν κατενθουσιασμένος. Παι της μέρες αυτές ο Μπαρνταλιάν—πύ δέν πλήρωνε ποτέ όταν ήταν μόνος του—τόν πλήρωνε γενναία. Μιά μέρα τόλμησε να κλέψι λίγο γι' αυτό στον ίππότη, προσθέτοντας ότι δέν είναι άνάγκη να στενοχωριέται. Μά ο ίππότης άπάντησε άπότομα :

—Θεωρείτε λοιπόν τον έαυτό σας κανένα μεγάλο άρχοντα, άγαθητέ μου ; Και ο Γκαλαός σας, κα' ο ίδιος ο βασιλεύς άκόμα, δέν θα σας επέτρεπα την άναίδεια να πληρώσιν

στο τραπέζι του, δίνοντάς του πάντα την καλύτερη μερίδα.

Ο μαίτρ Λαντρώ, άν και προσβάλλεται λίγο με την παρουσία των ανθρώπων αυτών στο πανδοχείο του όπου σήναζαν σάο άποστοκαράτες, ήταν κατενθουσιασμένος. Παι της μέρες αυτές ο Μπαρνταλιάν—πύ δέν πλήρωνε ποτέ όταν ήταν μόνος του—τόν πλήρωνε γενναία. Μιά μέρα τόλμησε να κλέψι λίγο γι' αυτό στον ίππότη, προσθέτοντας ότι δέν είναι άνάγκη να στενοχωριέται. Μά ο ίππότης άπάντησε άπότομα :

—Θεωρείτε λοιπόν τον έαυτό σας κανένα μεγάλο άρχοντα, άγαθητέ μου ; Και ο Γκαλαός σας, κα' ο ίδιος ο βασιλεύς άκόμα, δέν θα σας επέτρεπα την άναίδεια να πληρώσιν

στο τραπέζι του, δίνοντάς του πάντα την καλύτερη μερίδα.

Ο μαίτρ Λαντρώ, άν και προσβάλλεται λίγο με την παρουσία των ανθρώπων αυτών στο πανδοχείο του όπου σήναζαν σάο άποστοκαράτες, ήταν κατενθουσιασμένος. Παι της μέρες αυτές ο Μπαρνταλιάν—πύ δέν πλήρωνε ποτέ όταν ήταν μόνος του—τόν πλήρωνε γενναία. Μιά μέρα τόλμησε να κλέψι λίγο γι' αυτό στον ίππότη, προσθέτοντας ότι δέν είναι άνάγκη να στενοχωριέται. Μά ο ίππότης άπάντησε άπότομα :

—Θεωρείτε λοιπόν τον έαυτό σας κανένα μεγάλο άρχοντα, άγαθητέ μου ; Και ο Γκαλαός σας, κα' ο ίδιος ο βασιλεύς άκόμα, δέν θα σας επέτρεπα την άναίδεια να πληρώσιν

ετάραν.

Η καλλίτερη στιγμή ήταν εκείνες πού περνοσε κατίζοντας τό άντικρύν παράθυρο με μάτια πού πετούσαν άστραφές. Και όταν β-στερα από ώρες δλόκληρες καρτερικής άναμονής, άντίκριζε, έστο και για μιά στιγμή, τό χαριτωμένο πρόσωπο της άγνωστης, ένιωθε τον έαυτό του εύτυχισμένο !

Τό νέο κορίτσι, σιγά-σιγά, άρχισε να συνιθί.

Δέν έκλεινε πιά τό παράθυρο διαστικά ! "Υστερα άρχισε να σηκώνη τό κεφάλι της ! Και κατέλινε να άπαντά στο βλέμμα του νεαρού ίππότη μ' ένα βλέμμα πού δέν φαινότανε καθόλου φοβισμένο !

Άλλά τό πράγμα δέν προχωρούσε περισσότερο.

Ο Μπαρνταλιάν και η Λουίζα δέν ήξευραν τίποτα ο ένας για τον άλλο. "Ηταν έρωτευμένοι : ... Τό έβραν πώς ήταν έρωτευμένοι ;

Ο ίππότης ήξερε μονάχα ότι ήταν κόρη της φράδας άγνωστης πού άνώμαζαν «Κυρία με τό μαύρο» και ότι η δύο γυναίκες ζούσαν κεντώντας διάφορα έργόχειρα πού τους παράγγελλαν κυρίες της άριστοκρατίας ή πλούσιες άστές.

Μιά μέρα ο Μπαρνταλιάν καταγινότανε να μάθωσιν τον μαυδίον του. Συνήθως την δουλειά αυτή την έκανε η κυρία Λα... ..

Μά μέρα ή ώρα ξενοδόχισσα τσάωσε τον Μπαρνταλιάν με τό μάτια καρφωμένα στο άντικρύν σπιτί και από τότε έκανε τό νύμφη της.

Ο ίππότης ήταν πολύ μελαγχολικός γιατί καταλάβαινε πώς τό μεταχειρόμενο αυτό κοστούμι του δέν ήταν καθόλου κατάλληλο για να έμπνευσιν τον θαυμασμό σ' ένα όμορφο κορίτσι.

Ένώσω δέν κατορθώνω να γνυθώ σάν τους έπαρτίδας της αλής δέν θα μ' άγαθήσιν ! Μπορεί κανείς ν' άγαθήσιν ένα φτωχό διάβολο όταν τό ρούχα του φωνάζουν από μακριά την φτώχεια του ;

Από της σκέψεις αυτές, μπορεί κανείς εύκολα να καταλάβη ότι ο Μπαρνταλιάν, κατά βάθος, ήταν άκόμα πολύ άφελής.

Άρνού τελειωσε την δουλειά του όπως μπόρεσε, ο Μπαρνταλιάν έβαλε τον μαυδίον του, ρώτησε τό σπαθί του και έτοιμάστηκε να βγί άποκαρσιμένος ν' άποκτήσιν με κάθε τρόπο τό πολυτέλες ένδυμα πού όνειροπολούσε.

Πριν να βγί όμως, διευθύνθηκε στο παράθυρο την στιγμή εκείνη ακριβώς εις την Κυρία με τό μαύρα να βγαίην απ' τό σπιτί της και να τραβά πρós την όδδ Σαιντ-Αντουάν !

Συγχρόνως, η Λουίζα φάνηκε στο παράθυρο. Θέλοντας ίσως να δείξιν κάποια περιφρόνηση στην φτώχεια του, πού δέν άφηνε να τον άγαθήσουν έτσι όπως ήτανε, για πρώτη φορά, με μιά χειρονομία όλοσώλου αύθιμης, έστειλε ένα φιλί....

Η Λουίζα κοκκίνισε, εις άλήθεια ! άλλα στάθηκε ένα δευτερόλεπτο κατίζοντας τον ίππότη, χωρίς θυμό, ύστερα άργά-άργά, μύρισε μέσα.

—Ω ! σκέφτηκε ο Μπαρνταλιάν, ένώ η καρδιά του χτυπούσε με δύναμη, μά θάλεγε κανείς ότι δέν θύμωσε ! με τον Πιλάτο ! με τον Βαρααδά ! Θά μπορούσα λοιπόν να έλπίσω ! ! πρέτε, άμέσως να μιλώσιν στη μητέρα της !

Χωρίς να σκεφθί περισσότερο, ο ίππότης ώμορμη, κατέβηκε τό σκαλιά τέσσερα-τέσσερα, όννηκε στο δρόμο σάν άνεμοστρόβιλος και πρόσφερε την Κυρία με τό μαύρα την στιγμή ακριβώς πού έστριβε την γωνία της όδδ Σαιντ-Αντουάν πρós την διεύθυνση της Βαστίλλης.

Μά τότε, δέν τόλμησε πιά !

Τού φάνηκε πώς δέν θα μπορούσε να πηλξί. Και περιορίστηκε να ακολουθήσιν την Κυρία με τό μαύρα σε άκριτη άπόσταση.

Τό σπιτί έμπρός στο όποιο σταμάτησε η Ιωάννα της Πιέννης βρισκότανε στην όδδ Μπαρρέ και τριγυρίζανε από έναν ώραίο κήπο. "Ηταν μικρό άλλα είχε όμορφη εμφάνισιν άν και λίγο μυστηριώδη.

Ο Μπαρνταλιάν εις την Κυρία με τό μαύρα να χτυπή την πόρτα και σε λίγο να μπαίην μέσα.

—Θά της μιλώσιν όταν θα βγί, σκέφτηκε. Πρέπει να της μιλώσιν !

Και στάθηκε σε μιά άκρη του δρόμου. Μιά ύπερτα γερή και δύσπιστη ώδήγησε την Ιωάννα στο πρώτο πάτωμα, σ' ένα ώραίο δωμάτιο, θαυμάσια έπιλωμένο.

Άκούοντας όμήτια ένας νέος και μιά γυναίκα πού καθόντανε ο ένας πλάι στον άλλο έστρεψαν τό κεφάλι.

—Α, έκανε η γυναίκα, να πό κέντημά μου ! —Ωραία ! εις ο νέος άπευθυνόμενος στην Ιωάννα, Δάβατε απ' όμην έκείνο πού σάς είπα ;

—Μάλιστα, κύριε, εις η Ιωάννα.

—Τί πράγμα ; ρώτησε η γυναίκα με μιά φωνή ντροπαλή και πολύ γλυκειά.

—Θά ήτε τώρα ! εις ο νέος τριβώντας με εύχαρίστησι τα χέρια του.

Ο νέος αυτός φαινότανε είκοσι χρόνων τό πολύ. "Ηταν ντυμένος όπως οι πλούσιοι άστοί. "Η ένδυμασία του ήτανε μαύρη : μά στο βελούδινο μαύρο καπέλλο του, λαμτοκοπούσε ένα πελώριο διαμάντι.

Ήτανε μετρίον άναστήματος και έμοιαζε φιλόσθενος : τό πρόσωπό του ήταν ώχρό και τα ύποκία μάτια του δέν κύτταζαν ποτέ κατά πρόσωπο. Στο στήμα του διαγραφότανε ένα χαμόγελο προσποιητό συνήθως, πένθιμο κάποτε, μά πού την στιγμή αυτή ήταν πραγματικά εγκάρδιο. Τα χέρια του και τα δάχτυλά του κοκκίνωνε σπασμωδικά. Φαινότανε πώς ο νέος αυτός ήταν νευρασθενικός. Κάποτε, έσπινσε σ' ένα γέλιο ξαφνικό, χωρίς λόγο, και τό γέλιο αυτό πού έξωδευτερονότανε απ' την σκεπτική φλόγα του βλέματός του ήταν άπαίσιο να τ' άκούη κανείς, άπαίσιο να τό βλέπει.

Η νέα γυναίκα φαινότανε τρία-τέσσερα χρόνια μεγαλύτερη απ' τον σύντροφό της. "Ηταν μιά όμορφη ξανθή με σερνή εμφάνισιν πού, μέσ' στο πλήθος, δέν μπορούσε να προκάλεσιν τον ψιθύρο έκείνο του θαυμασμού πού ύψώνεται στο πέρασμα μερικών γυναικών με περιφρανή βασίλική όμορφιά. "Όλα σ' αυτήν μαρτυρούσαν την μετριοφροσύνη και την άπλοότητα. Τα έσπερα μάτια της είχαν μιάν άπέραντη γλάνη, μά χαϊδευτική τρυφερότητα όταν καρφωνότανε στον νέο.

Μόλις την άντίκριζε κανείς καταλάβαινε ότι βρισκόταν έμπρός σ' ένα από τα πλάσματα έκείνα τ' άργά και άρρωσμένα πού ζούν για ένα μοναδικό έρωτα και πεθαίνουν γι' αυτόν χωρίς να παρανοηθούν.

—Λοιπόν ; ρώτησε με μιάν άντιόμονη περιέργεια.

—Κιτάξτε, "Όλγα ! εις ο νέος, παίρνοντας τό εργόχειρό απ' τα χέρια της Κυρίας με τό μαύρα.

Τό εργόχειρο αυτό—μιά μάντα του τοίχου, όπως είπαμε—είχε κεντημένα γύρω-γύρω κάτω θαυμάσια μπαικέτα κήνων πού άγκυλιάζανε τό ένα τ' άλλο. Και στη μέση, επάνω σε φόντο μπλέ, μιάν έγραφε με μεγάλα γράμματα κεντημένα με χρυσάρι :

ΘΕΛΩ ΟΛΑ

Η νέα γυναίκα κύταξε τον σύντροφό της με βλέμμα έρωτηματικό. "Εκείνος έστριψε τα λεπτά χέρια του και εις με ένα χαμόγελο εύτυχισμένο.

—Άγαθητή "Όλγα, δέν μαντεύετε ;
 —Οχι, άγαθητέ μου Κάρολε....
 —Λοιπόν, αυτό θα είναι στο έξής τό έμβλημα σας, "Όλγα. "Εγώ τό θώρα !
 —Ω Κάρολε.... καλέ μου.... Κάρολε....

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

—Τί τρέχει, μπάμπα Λουκά, και φαίνεται έτσι ανήσυχος ;

—Η γυναίκα μου, έπεσε στο ποτάμι. Είναι δύο ώρες—τώρα πού δέν φάνηκε.... Φοβάμαι μην πνίγηκε !

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Κος Νεοπολύτιδος.—Δέν άπειτώ ο μέλλον γαμβρός μου να είναι πλούσιος. Τό μόνο πού θέλω είναι να μην κινή χρέη !

Υποψήφιος, δειλά.—Μήπως θεωρείτε χρέη, όσα δανείζεται κανείς απ' τον πεθερό του ;

ΣΥΝΘΕΘΙΑ

Ο γυιός ενός μεγάλου ήθοποιού πήγε για πρώτη φορά στο σχολείο.

Η μαμά του.—Και πού σε βάλανε να καθίσης ;

Γυιός.—Διακεκριμένη, δεύτερη σειρά, άριστερά !

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

"Ενας δολοφόνος οδηγείται μπροστά στο θύμα του.

—Τον άναγνωρίζετε ; λέγει ο δικαστής.
 —Ναι. Μά δέν έξέρω, άν είναι απ' την συγχνησι. Τον βρισκω λιγάκι άλλαγμένο.

ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ

Σε μιά σουαρέ.

Ο οίκος εσπότης, σιγά στην γυναίκα του.—Έχω φοβερό κεφάλι πού κύτταξε να δώξιν τους καλεσμένους.

—Μά δέν μπορώ να τους πετάξω έξω !
 —Οχι, μπορείς όμως να καθίσης στο πιάνο !

ΓΕΡΑΣΜΕΝΗ

—Δέν σε βλέπουμε πιά, Κική !
 —Τί να σου πώ, Λιλή μου ! Έχω σκοτούρες και έγνοιες. Αύτά τα δυ

ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

—Είσαι πολύ συλλογισμένη απόψε Κλάρις! είπεν η κόμισσα ντε Σαιν Ντενύ.

—Η Κλάρις Γουεστρόντ χαμογέλασε.

—Καθόλου απήντησε. Σκεπτόμενη τον Τσάρλς Βάνιτο. Πόιν φύγει από την Άγγλια με είχε ζητήσει επτά φορές σε γάμο.

—Είμαι πολύ περίεργη, είπεν η κόμισσα, να τον γνωρίσω. Άλλα σύ, μικρούλα μου, πρέπει να μη μείνης πια εδώ.

—Δε θα σ' αφήσω ποτέ, είπεν η Κλάρις. Δέν θα πάω στην Άγγλια πριν έρθη ο κόμης και σ' ας πάω στην Βανδέα.

—Άκου! είπεν, έξω από το κουδούνι!

Η κόμισσα βγήκε από το σαλόνι για να δει ποιος ήταν.

Σε λίγο παρουσιάστηκε στο κατώφλι ο σέρ Τσάρλς Βάνιτο.

—Τσάρλι, φώναξε η Κλάρις.

—Κλάρις, αγαπημένη μου, νάμε! Δέν σου είπα ότι θα ξεφουρώσω καμιά μέρα;

—Ήρθα ως προϊστάμενος του Προξενείου μας στη Γαλλία. Πρό όλιγου ήμουνα στη λέσχη των Ίακωβίνων. Οι επαναστάτες με θεωρούν για πραγματικό τους σύντροφο... Ήρθα να σε πάρω, αγαπημένη μου, στην Άγγλια, γιατί είναι επικίνδυνο να μείνης εδώ.

—Τσάρλι, δέν μπορώ ναρθώ μαζί σου. Δέν μπορώ να φύγω μόνη την Αδρηλία. Πρέπει να μείνω έως ότου επιστρέψω ο άντρας της.

—Ο κόμης ντε Σαιν Ντενύ είναι άρρωστος, σ' ένα μικρό χωριό μερικά μίλλια από δω. Τον συνήνευσε στο Παρίσι. Τον άφησε με μια μικρή καλύβα υπό την επίβλεψη ενός γιατρού βασιλόφρονος. Με παρέκλεσε ναρθώ γρήγορα εδώ, και να είδοποιήσω την γυναίκα του να πάη να τον συναντήσει.

—Ω! Κάρλε, πρέπει να την συνοδεύης έως εκεί.

—Και σύ; Είναι πολύ επικίνδυνο να μείνης μόνη σου.

—Πήγαινε γρήγορα την Αδρηλία στον άντρα της, και γύρσε άμέσως.

—Καλά, απήντησε, είδοποίησε την κ. κόμισσα να έτοιμασθώ, και πές να μ' ε-ξέψουν δύο καλά άλογα στο άμάξι.

Η Κλάρις έφυγε για να είδοποιήσει την κόμισσα.

Σε λίγο ήρθαν και οι δύο στο σαλόνι.

—Είπατε έτοιμη, κ. κόμισσα, ρώτησε ο σέρ Τσάρλις. Φαντάζομαι πως μέθατε τα καλικάστα απ' την Κλάρις. Δέν πρέπει να άργοπορώμε διόλου. Πηγαίνουμε.

—Μια στιγμή. Να φιλήσω για τελευταία φορά την κορούλα μου. Είναι το μονάκριβό μου παιδί, σέρ Τσάρλις, και είναι τυφλό...

—Όταν η κόμισσα πήγε στο δωμάτιο της Σουλβίας, ο σέρ Τσάρλις γύρισε προς την Κλάρις.

—Τώρα καταλαβαίνω γιατί ποέπει να μείνης εδώ. Ο Θεός ας μ' εβοηθήσει.

Φίλησε το χέρι της και εβγήκε από το σαλόνι. Σε λίγο ακούστηκε το άμάξι, που εβγαινε από την μεγάλη πόρτα της επαυλης.

Η νύκτα πέσασε ήσυχη. Το πρωί η Κλάρις μπήκε στην κλαυρα της μικρούλας.

—Εσύ είσαι, Κλάρις; ρώτησε το παιδί. Ερείς άναιρεύομουν άλη την νύκτα νεράιδες και ένα άμορφο βασιλόπουλο.

—Η Κλάρις την φίλησε και την έντυσε. Η ημέρα ήταν άμορφη και η άνησυχία της Κλάρις κατεπαύνη λίγο. Άλλα το άπόγευμα εβγίνονταν όλο και περισσότερο άνησυχη.

—Η ώρες περνούσαν και ο σέρ Τσάρλις δέν φανίντανε πουθενά. Επείμενε άνυπόμονα ν' ακούση το άμάξι, άλλ' άντ' αυτό άκούσας έναν κύτοπο στην πόρτα του πύργου και μία φωνή να λέη:

—Έν όνοματι της επαναστάσεως, άνοίξετε!

Η Κλάρις κατατρομαγμένη δέν ήξερε αν έπρεπε ν' άνοίξη ή όχι.

—Ο κύτοπος στην πόρτα εξακολούθησε. Κάποια φωνή ακούστηκε.

—Υπάχει φως στο σαλόνι. Σπάστε ένα παράθυρο να μπούμε.

—Έτσι και έκαναν. Και οι επαναστάτες μπήκαν μέσα. Επ' κεφαλής, με τό έφιπος στο χέρι, ήταν ένας άνδρας με κόκκινο μανδύα

και χρυσά κουμπιά. Διευθύνθηκε προς την Κλάρις, λέγοντας:

—Είμαι ο Κόκκινος Τζιλ. Είστε η γυναίκα του άριστοκράτη Σαιν Ντενύ;

—Όχι, απήντησε εκείνη. Είμαι Άγγλίς. Είμαι η δισ Γουεστρόντ. Έχω υπό την επίβλεψη μου την μικρή τυφλή κόρη του κόμητος και της κόμισσης.

—Επλησίωσε περισσότερο και της χάρωσε το μάγουλο.

—Είσαι πολύ άμορφη, μικρούλα μου. Ω, σ' είσαι Έγγλέζα γκουβερνάντα! Λοιπόν, μ' άρέσεις πολύ, γιατί θαυμάζω την άμορφιά.

—Άλλα πριν γίνουμε φίλοι θαχω να σου κάνω μερικές ερωτήσεις. Πού είναι ο άριστοκράτης Σαιν Ντενύ; και πού η γυναίκα του;

—Δέν ξέρω, απήντησε με θάρρος η Κλάρις. Ο κ. κόμης αρρώστησε σ' ένα ταξίδι, και η κ. κόμισσα πήγε να τον δει. Τώρα θα βρίσκεται στην Βανδέα.

—Α! μ' εβγαλαν! μούγκρισε ο Κόκκινος Τζιλ. Άλλα είπες πρό όλιγου ότι βρίσκεται εδώ η τυφλή κόρη τους. Ένας πρώτος τά-

ξιλ;

—Ναι, και σύ ο σπιούνος του Ρόβεσπίου;

—Κόττα δώ, απήντησε ο Τσάρλς, λέγοντας κάποιο έγγραφο. Έχω διαταγή ν' μπώ μέσα σ' αυτό τον πύργο και να συλλάβω τον Σαιν Ντενύ.

—Ο Κόκκινος Τζιλ γέλασε και είπεν:

—Πολίτη Τσάρλς, έρες τον Σαιν Ντενύ αν μπορής. Έγώ θα φύγω από δω, παίρνοντας μαζί μου αυτή την γυναίκα και το π-φλο παιδί του άριστοκράτη.

—Ποτέ! Θα μείνουν εδώ, απήντησε ο Τσάρλς.

—Τότε τρελλός από το θυμό του ο Κόκκινος Τζιλ, έβγαλε το σπαθί του, και γυρίζοντας προς τους άκολουθούς του φώναξε:

—Πατριώτες, πρέπει αυτός ο άνδρας να μ' ας πάρη ό,τι καρδιάς με τόσο κόπο.

—Σκότωσέ τον, Κόκκινε Τζιλ, και δέ τί μάθη ποτέ κανείς τίποτα, είπεν μία άρμα φωνή.

—Άλλα πριν προφθάση ο Τζιλ να χτυπήσει με το σπαθί, ο Τσάρλς έβγαλε ένα πιστόλι και εσημάδεψε. Ο Κόκκινος Τζιλ έπρεπε ν' κρούε.

—Πάρτε τον, φώναξε ο Τσάρλς, και φέγετε από τον πύργο.

—Άφού ο πολίτης Τσάρλς έδεβαίνονταν ότι όλοι εγγκατέλειψαν τον πύργο, γύρισε στο σαλόνι και βρήκε την Κλάρις άναίστητη.

—Όταν η Κλάρις συνήλθε είδε τον πολίτη Τσάρλς πλάι της βαστώντας την με κρη Σουλβία.

—Αγαπημένη μου Σουλβία, φέβρισε, ε-νοίγοντας τα μάτια της.

—Κλάρις! ζύγνησε! Μά γιατί κοιμάται να τόσην ώρα; Ήθελε το βασιλόπουλο της καλής νεράιδας και μ' έφερε κοντά σου.

—Εκείνη κύτταξε τον πολίτη Τσάρλς.

—Όταν γονιεύσες στα πόδια του κρεβάτιού.

—Κλάρις, αγαπημένη μου. Γύρσε λίγ' άργά, άλλα εχρησίμευσε σε κάτι...

—Να πως συνέβη, εβγήγης ο σέρ Τσάρλς άργότερα—γιατί αυτός ήταν ο δίδης Τσάρλς—Επήγαμε με την κόμισσα και συναντήσαμε τον Σαιν Ντενύ, ο οποίος ήταν καλά.

—Ο γιατρός όμως είχε άνακαλύψει κα-ποιν Τσάρλς, ο οποίος μ' ες παραβόλησε. Με παρέκλεσε να συνοδεύσω τον Σαιν Ντενύ ως την Βανδέα. Τότε παραστάτησε ο Τσάρλς, και θέλω να συλλάβω τον Σαιν Ντενύ. Άλλα επειδή ήταν μόνος και τώρωσα και τον έδεσα. Επ' ηρα τα ρούχα του, αυτό το έγγραφο, που τόσο μού εχρη-μευσε και ξεκίνησα για νάρθω. Στο δρόμο συνήνευσε τους άνηρέτες, και μού διηγήθη-καν τα διατρέξαντα. Τότε σκέφθηκα να πα-ήω το όλο του Τσάρλς. Άλλα ο πραγμα-τικός Τσάρλς είναι ζωντανός, αν και τ-μνός. Πρέπει να φύγουμε γρήγορα.

—Η μικρή Σουλβία κρατώντας το βασιλό-πουλο της Καλώς Νεράιδας από το μαντί-ρωτο της μ' άπορία, γιατί η Κλάρις έκλεισε και γέλοσε μαζί.

—Να πως συνέβη, εβγήγης ο σέρ Τσάρλς άργότερα—γιατί αυτός ήταν ο δίδης Τσάρλς—Επήγαμε με την κόμισσα και συναντήσαμε τον Σαιν Ντενύ, ο οποίος ήταν καλά.

—Ο γιατρός όμως είχε άνακαλύψει κα-ποιν Τσάρλς, ο οποίος μ' ες παραβόλησε. Με παρέκλεσε να συνοδεύσω τον Σαιν Ντενύ ως την Βανδέα. Τότε παραστάτησε ο Τσάρλς, και θέλω να συλλάβω τον Σαιν Ντενύ. Άλλα επειδή ήταν μόνος και τώρωσα και τον έδεσα. Επ' ηρα τα ρούχα του, αυτό το έγγραφο, που τόσο μού εχρη-μευσε και ξεκίνησα για νάρθω. Στο δρόμο συνήνευσε τους άνηρέτες, και μού διηγήθη-καν τα διατρέξαντα. Τότε σκέφθηκα να πα-ήω το όλο του Τσάρλς. Άλλα ο πραγμα-τικός Τσάρλς είναι ζωντανός, αν και τ-μνός. Πρέπει να φύγουμε γρήγορα.

—Η μικρή Σουλβία κρατώντας το βασιλό-πουλο της Καλώς Νεράιδας από το μαντί-ρωτο της μ' άπορία, γιατί η Κλάρις έκλεισε και γέλοσε μαζί.

—Να πως συνέβη, εβγήγης ο σέρ Τσάρλς άργότερα—γιατί αυτός ήταν ο δίδης Τσάρλς—Επήγαμε με την κόμισσα και συναντήσαμε τον Σαιν Ντενύ, ο οποίος ήταν καλά.

—Ο γιατρός όμως είχε άνακαλύψει κα-ποιν Τσάρλς, ο οποίος μ' ες παραβόλησε. Με παρέκλεσε να συνοδεύσω τον Σαιν Ντενύ ως την Βανδέα. Τότε παραστάτησε ο Τσάρλς, και θέλω να συλλάβω τον Σαιν Ντενύ. Άλλα επειδή ήταν μόνος και τώρωσα και τον έδεσα. Επ' ηρα τα ρούχα του, αυτό το έγγραφο, που τόσο μού εχρη-μευσε και ξεκίνησα για νάρθω. Στο δρόμο συνήνευσε τους άνηρέτες, και μού διηγήθη-καν τα διατρέξαντα. Τότε σκέφθηκα να πα-ήω το όλο του Τσάρλς. Άλλα ο πραγμα-τικός Τσάρλς είναι ζωντανός, αν και τ-μνός. Πρέπει να φύγουμε γρήγορα.

—Η μικρή Σουλβία κρατώντας το βασιλό-πουλο της Καλώς Νεράιδας από το μαντί-ρωτο της μ' άπορία, γιατί η Κλάρις έκλεισε και γέλοσε μαζί.

—Να πως συνέβη, εβγήγης ο σέρ Τσάρλς άργότερα—γιατί αυτός ήταν ο δίδης Τσάρλς—Επήγαμε με την κόμισσα και συναντήσαμε τον Σαιν Ντενύ, ο οποίος ήταν καλά.

—Ο γιατρός όμως είχε άνακαλύψει κα-ποιν Τσάρλς, ο οποίος μ' ες παραβόλησε. Με παρέκλεσε να συνοδεύσω τον Σαιν Ντενύ ως την Βανδέα. Τότε παραστάτησε ο Τσάρλς, και θέλω να συλλάβω τον Σαιν Ντενύ. Άλλα επειδή ήταν μόνος και τώρωσα και τον έδεσα. Επ' ηρα τα ρούχα του, αυτό το έγγραφο, που τόσο μού εχρη-μευσε και ξεκίνησα για νάρθω. Στο δρόμο συνήνευσε τους άνηρέτες, και μού διηγήθη-καν τα διατρέξαντα. Τότε σκέφθηκα να πα-ήω το όλο του Τσάρλς. Άλλα ο πραγμα-τικός Τσάρλς είναι ζωντανός, αν και τ-μνός. Πρέπει να φύγουμε γρήγορα.

—Η μικρή Σουλβία κρατώντας το βασιλό-πουλο της Καλώς Νεράιδας από το μαντί-ρωτο της μ' άπορία, γιατί η Κλάρις έκλεισε και γέλοσε μαζί.

—Να πως συνέβη, εβγήγης ο σέρ Τσάρλς άργότερα—γιατί αυτός ήταν ο δίδης Τσάρλς—Επήγαμε με την κόμισσα και συναντήσαμε τον Σαιν Ντενύ, ο οποίος ήταν καλά.

—Ο γιατρός όμως είχε άνακαλύψει κα-ποιν Τσάρλς, ο οποίος μ' ες παραβόλησε. Με παρέκλεσε να συνοδεύσω τον Σαιν Ντενύ ως την Βανδέα. Τότε παραστάτησε ο Τσάρλς, και θέλω να συλλάβω τον Σαιν Ντενύ. Άλλα επειδή ήταν μόνος και τώρωσα και τον έδεσα. Επ' ηρα τα ρούχα του, αυτό το έγγραφο, που τόσο μού εχρη-μευσε και ξεκίνησα για νάρθω. Στο δρόμο συνήνευσε τους άνηρέτες, και μού διηγήθη-καν τα διατρέξαντα. Τότε σκέφθηκα να πα-ήω το όλο του Τσάρλς. Άλλα ο πραγμα-τικός Τσάρλς είναι ζωντανός, αν και τ-μνός. Πρέπει να φύγουμε γρήγορα.

—Η μικρή Σουλβία κρατώντας το βασιλό-πουλο της Καλώς Νεράιδας από το μαντί-ρωτο της μ' άπορία, γιατί η Κλάρις έκλεισε και γέλοσε μαζί.

—Να πως συνέβη, εβγήγης ο σέρ Τσάρλς άργότερα—γιατί αυτός ήταν ο δίδης Τσάρλς—Επήγαμε με την κόμισσα και συναντήσαμε τον Σαιν Ντενύ, ο οποίος ήταν καλά.

—Ο γιατρός όμως είχε άνακαλύψει κα-ποιν Τσάρλς, ο οποίος μ' ες παραβόλησε. Με παρέκλεσε να συνοδεύσω τον Σαιν Ντενύ ως την Βανδέα. Τότε παραστάτησε ο Τσάρλς, και θέλω να συλλάβω τον Σαιν Ντενύ. Άλλα επειδή ήταν μόνος και τώρωσα και τον έδεσα. Επ' ηρα τα ρούχα του, αυτό το έγγραφο, που τόσο μού εχρη-μευσε και ξεκίνησα για νάρθω. Στο δρόμο συνήνευσε τους άνηρέτες, και μού διηγήθη-καν τα διατρέξαντα. Τότε σκέφθηκα να πα-ήω το όλο του Τσάρλς. Άλλα ο πραγμα-τικός Τσάρλς είναι ζωντανός, αν και τ-μνός. Πρέπει να φύγουμε γρήγορα.

—Η μικρή Σουλβία κρατώντας το βασιλό-πουλο της Καλώς Νεράιδας από το μαντί-ρωτο της μ' άπορία, γιατί η Κλάρις έκλεισε και γέλοσε μαζί.

—Να πως συνέβη, εβγήγης ο σέρ Τσάρλς άργότερα—γιατί αυτός ήταν ο δίδης Τσάρλς—Επήγαμε με την κόμισσα και συναντήσαμε τον Σαιν Ντενύ, ο οποίος ήταν καλά.

—Ο γιατρός όμως είχε άνακαλύψει κα-ποιν Τσάρλς, ο οποίος μ' ες παραβόλησε. Με παρέκλεσε να συνοδεύσω τον Σαιν Ντενύ ως την Βανδέα. Τότε παραστάτησε ο Τσάρλς, και θέλω να συλλάβω τον Σαιν Ντενύ. Άλλα επειδή ήταν μόνος και τώρωσα και τον έδεσα. Επ' ηρα τα ρούχα του, αυτό το έγγραφο, που τόσο μού εχρη-μευσε και ξεκίνησα για νάρθω. Στο δρόμο συνήνευσε τους άνηρέτες, και μού διηγήθη-καν τα διατρέξαντα. Τότε σκέφθηκα να πα-ήω το όλο του Τσάρλς. Άλλα ο πραγμα-τικός Τσάρλς είναι ζωντανός, αν και τ-μνός. Πρέπει να φύγουμε γρήγορα.

—Η μικρή Σουλβία κρατώντας το βασιλό-πουλο της Καλώς Νεράιδας από το μαντί-ρωτο της μ' άπορία, γιατί η Κλάρις έκλεισε και γέλοσε μαζί.

—Να πως συνέβη, εβγήγης ο σέρ Τσάρλς άργότερα—γιατί αυτός ήταν ο δίδης Τσάρλς—Επήγαμε με την κόμισσα και συναντήσαμε τον Σαιν Ντενύ, ο οποίος ήταν καλά.

—Ο γιατρός όμως είχε άνακαλύψει κα-ποιν Τσάρλς, ο οποίος μ' ες παραβόλησε. Με παρέκλεσε να συνοδεύσω τον Σαιν Ντενύ ως την Βανδέα. Τότε παραστάτησε ο Τσάρλς, και θέλω να συλλάβω τον Σαιν Ντενύ. Άλλα επειδή ήταν μόνος και τώρωσα και τον έδεσα. Επ' ηρα τα ρούχα του, αυτό το έγγραφο, που τόσο μού εχρη-μευσε και ξεκίνησα για νάρθω. Στο δρόμο συνήνευσε τους άνηρέτες, και μού διηγήθη-καν τα διατρέξαντα. Τότε σκέφθηκα να πα-ήω το όλο του Τσάρλς. Άλλα ο πραγμα-τικός Τσάρλς είναι ζωντανός, αν και τ-μνός. Πρέπει να φύγουμε γρήγορα.

—Η μικρή Σουλβία κρατώντας το βασιλό-πουλο της Καλώς Νεράιδας από το μαντί-ρωτο της μ' άπορία, γιατί η Κλάρις έκλεισε και γέλοσε μαζί.

Σ. ΒΑΛΚΕ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΗΛΙΟΣ ΣΤΗ ΒΑΡΥΧΕΙΜΩΝΙΑ

ΖΩΝΤΑΝΟ ΛΕΙΨΑΝΟ

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΜΑ

Ήλιος στη βαρυχειμωιά! και στο στρατό, στη γειτονιά, έφυγε η σιά κι' η παγωνιά.

Ή φύση εβγήη τί καλή! έξω στη θύρα, στην αυλή, βγαίν' η κυρία, σκαλλ-σκαλλ,

για να χαρή την Κυριακή, τη φωτειρή, τη στοργική, τα χειμωνόλθη, έδω κι' εκεί...

Βοιτσουν τριγύρω τα παιδιά, ζωντανή η φτωχολογιά, με λίγο φως, με λίγη γαία!

Κι' είναι όλα άγνά, με τόσο άγνά, με τόσο άγνά, και ταπεινά, μες στα σοκάκια, στα στενά,

πουλιά, παιδάκια και κλαριά! και τ' άνηκα, και τα βαρειά, έχουν με ζωντανή θεωρία!

Μά είναι μακριά μου η γειτονιά... κι' ο ήλιος στη βαρυχειμωιά, κι' η ζέση μες στη χειμωνιά...

Γ. Μ. ΠΟΛΙΤΑΡΧΗΣ

Η Τ Α Ν

Ήταν η φυγούλα μου έτσι που θοηνούσε, τ' στυνιτ' του πένου μου πούνησε στο πλάι... κι' ήταν η καρδούλα μου έτσι που χτυπούσε, τ' βραδυά την άμορφη του τρελλού του Μάη.

Κ' ήταν τα ματάκια σου—κόσμος λουλουδέ-νιος— που θωρούσανε γλυκά τα δικά μου μάτια... κι' ήταν ο Θεός εκεί, ο λευκοκρινένιος, ο Θεός με τ' άχραντα μαγικά του πλάτια.

Ήταν η άνάσα σου έτσι που μεθούσε, έτσι που με λίκνιζε άπαλά το βράδυ... κι' ήταν η φωνούλα σου που γλυκομιλούσε, άνδρειο μες τ' άνδρειο γάδι μες στο χάδι.

Ήταν η καρδούλα μου έτσι που χτυπούσε, τ' στυνιτ' του πένου μου πούνησε στο πλάι... κι' ήταν η φυγούλα μου έτσι που θοηνούσε, τ' βραδυά την άμορφη του τρελλού του Μάη.

ΤΑΚΗΣ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΔΙΑΒΑΤΕ Σ

Διαβάτες της ζωής άνδρειοπόλοι, τα δικά σου κάθε ίδανικό σας βλοηπάτε με λαγύρα πάντα όλοι... Διαβάτες της ζωής άνδρειοπόλοι, συντρέψατε που κατ' ενός σκοπού σας

Διαβάτες που τον ίδιο πάντα δρόμο η μοίρα έχει γαρέσει να περνάτε, και που τα νεύατα βλέπουν δίχως τρώμο, διαβάτες που τον ίδιο πάντα δρόμο γελώντας με πεποιθήσι άχνινατε.

Διαβάτες της ζωής άνδρειοπόλοι, στον δρόμο αυτό που βλέπετε υποστά σας θα ήπτε, ένας-ένας ίσως όλοι, διαβάτες της ζωής άνδρειοπόλοι, να οδοι τα κι άφρα άνδρειά σας.

Α. ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Όποιαδήποτε ώρα κι' αν περάσετε, θα τον ήπτε γαντζωμένο στα σιδερένια κάγκελλα του άστυλου, κι' ένα κορούλι οχιμένο στους ώμους—σάν χλωιδά—κι' ένα στεφάνι από κλαδι άγριοπεριχιάς τριγύρω στο κεφάλι του και με κάτι πελώριους κόνικους περασμένους στών χει-ριών τους καρπούς. Από μακριά θ' άκούσετε το σαρκαστικό γέλιο του και της άγριοις φων-ές του, κι' από κοντά θ' άντικρύσετε την ά-λαφιασμένη μορφή και τα τρομαγμένα μάτια του... Ή άσυναρτησίες του άνακατεμένες με λόγια μικρά γεμάτα ελκωνία κατά του πε-πονήνουν, θα σας τραβήξουν την προσοχή... Θα σας κεντηθή ίσως η περιέργεια και θα πλη-σιάσετε... Άν τον σερβίρετε περιπατητικά δε θα σας δώσει σημασία, μόνο θ' άπουακρινθή γοργά ένώ στο πρόσωπό του δλοκάθαρα θα ζωνοαριστή η άναπόλησή του. Άν όμως μι-λήσετε γλυκά και δείξετε γι' αυτόν κάποια συμπόνια, θα σταθή, θα σας κοιτάξει θα σας ζητήσει ένα τσιγάρο, μαν έφημορίδα, ένα πε-ριοδικό... Και σεις θα του δώσετε, ρωτών-τας τον συνάμα να σ' πη κάτι απ' τη ζωή του. Δέν θα σας το άνηθή... Υπόχουν με-ρικές στιγμές που το μισό του έσθολώνεται—για να θυθιστή γοργόρα στο άτέλειωτό του σκοτάδι...

Θά καθήση στο πεζούλι, κρατώντας πάντα γεστά τα σιδερένια κάγκελλα και με φωνή ά-γόστηρη σπασμένη, θα σας δηγήθ' όλη την τραγική ιστορία της καταστροφής του... «... Σ' ένάμισον χρόνο μέσα έχασε τους γονείς του... Ήμεινε μόνος αυτός με τον ά-δελφό του και μιν άδελφή, άγόστερα αυτή παντρεύτηκε έναν άθλιο που λίγο άστερότερα την παάτησε μες στους πέντε δόμους κι' έ-να παιδί στην άγκαλιά... Άντοι την περιμά-λεψαν, την στέγασαν πάλι... Άν χρόνια πέ-ρσαν έτσι... Άλλα η μοίρα δε σταμάτησε ές έδω το σκληρό μαστίγιό της... Κάποιο ποιεό ο άδελφός του σκοτώνονταν—θύμα αλ-τονητικού δυστυχήματος!... Ο δυστυχος αυτός δέν ήξερε τί να ποιητοπλάδη... Και σ' ά μιν έβθσαν ές' αυτά, γά κι' η γυναίκα ποδοθε να συμπληρώση της μοίρας το άπ'αν-θρωπο έργο. Αύτη που αγαπούσε—γρόνια τό-ρα—βλέποντας την δλοκληρωτική καταστροφή του κι' ύπολογίζοντας πως τίποτε π' απ' αυ-τόν δε μπόουσε να πωμένη του δώλωσε πως δέν τον ήθελε... Υστερα δέν θυμάται π' ά τί γίνικε...»

Θά σταματήση την ιστορία του, θα σας κοι-τάξει λίγο παρόξενα, κι' εβήδ' άνηγήνηση πάλι το άγριο γέλιο του, και ποτάμ' ά-γο-ίσουν να τρέχουν η άσυναρτησίες, από το στόμα του τρελλού με τη χλωιδά και το στεφάνι... Και σεις άφού του προσφέρετε κάτι άκούη, θα τον χαϊρεθήτε και θ' άπο-ακρινθήτε ίσως-ίσως άκουμένους, ένώ με άπείραντη συμπόνια θα πλημμυρίση την ψυχή σας για το ζωντανό αυτό λείψανό...

Πίσω σας θα σας κινήα το γέλιο του... ΓΕΩΡΓΙΟΣ Γ. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

ΠΕΡΑΣΤΙΚΗ

Περαστική ήσουν στη ζωή μου. Ένα άπό-νημα σε γνώρισα σε χάσασ' απ' το πλάι. Σ' ά-ποση και μελαγχολική, έγω έπαύσας κι' άποσας.

Την ίδια εκείνη τη βραδιά, κάτω απ' τα σήλλα και τους άνθους μ' ες λειωνάς σου είπα πως σ' άγαπώ. Σ' το δέντηκες και μ' ά-π'ασες να σου δώσω μισό φίλιό και γάδι! Τίποτε δέν μ' ες άγνησε παόξενα σάν να γνο-νίσαισταν γρόνια, πολλά γρόνια.

Τί κι' αν το άπόνημα εκείνης της ίδιης της ήμειρας γνωριστήκαμε!... Κι' όταν την άλλη μέρα δέν ήπτες στο ραντεβού που δώσαμε, δέν κάναμε μαζί σου, ήπτε θύμωσα. Μήπως περαστική δέν στάθηκες στη ζωή μου;

Σ. Σ. ΓΙΩΡΓΑΝ

ΑΓΓΛΗ ΓΑΛΑΝΟΥ

Ξαναβρες πάλι την παλιά τρικυμισμένη σου [φωλιά] απ' τους καθμούς του έρωτα, πουλάκι άγα- [πημένο], και γά που τώρα σε κρατώ, μέσ' στο κατά- [για σου ήπτο] να βρω τον πόνο το βαθύ που σ' είχε άπο- [διωγμένο].

Άχ, πως με πνίγουν οι λυγμοί, σ' αυτήν την [άφαστη στιγμή] που κάποιας άγνωστης χαράς με ζώνουνε τα [χάδια], και βρίσκω πάλι απ' την αρχή στην πορεία [γν' μου ψυχή] κάποια άκορούλα άπείραχτη στις λήψεις τα [σημάδια].

Νά κι' η βαρκούλα μας εκεί, σε μια γωνίτσα [έρωτική] στο λιμανάκι π' άλλοτε πλέαμε ξεχασμένοι, σ' ά φυλή στοργικά και παλιά μας μι- [στικά] κι' απ' την παλιά μας ύπαρξη σάν κάτι να [προσμένει]...

Δέν ξέρω τίποτα στη γή γλυκύτερο από μ'ά [σιγή], που δε μιλούν τα στόματα και που η καρ- [διές μιλούνε], όταν ξανάρθω μ' άφορά κάποια άπροσδόκητη [χαρά], όσάν το ξαναντάμωμα εκείνων που άγα- [πούνε]...

Α. ΤΣΙΡΙΜΠΕΑΣ

Διατηρήσατε ζωντανές τῆς διακοῆς σας με ἓνα **KODAK**

ΠΡΟΤΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕΤΕ ΑΥΤΕΣ Η ΩΡΑΙΕΣ
ΜΕΡΕΣ ΦΕΥΓΟΥΝ.

. ΤΙ ΚΑΝΕΤΕ ΔΙΑ ΝΑ ΔΙΑΤΗ-
ΡΗΣΕΤΕ ΠΑΝΤΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΑΘΕ ΣΚΗΝΗ,
ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ, ΚΑΘΕ ROMANZO, ΚΑΘΕ
ΦΙΛΟ ΣΑΣ

ΑΚΡΙΒΩΣ ΟΠΩΣ ΤΑ ΕΙΔΑΤΕ,

Τίποτε . . Ἐνῶ μπορείτε νὰ τὰ ξαναζήσετε συνε-
χῶς καὶ ὁποτεδήποτε θελήσετε ὅλο τὸ χειμῶνα καὶ
τὰ χρόνια ποὺ ἔρχονται.

ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΟ ΜΕ ΕΝΑ

KODAK, κοιτᾶτε ἀπλῶς τὸν σκοπευτὴ,

πατᾶτε τὸ ἐλατήριο «κλικ» καὶ ἡ φωτογραφία ἐ-
παρμένη.

Διὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα γεμίσατε τὴν μηχανὴν σας

KODAK FILM,

ΤΟ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΙΣ ΚΑΛΕΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ.

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ **KODAK**

ΜΕ ΕΝΑ ΦΙΛΜ **KODAK** ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ

ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΔΙΑ ΤΗΝ
ΑΠΟΚΤΗΣΙΝ ΚΑΛΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΑΣΦΑΛΕΣ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΑΣΦΑΛΕΣ